BOEM EN ZN BROERTJES

DOOR
JOSEPHINE SIEBE

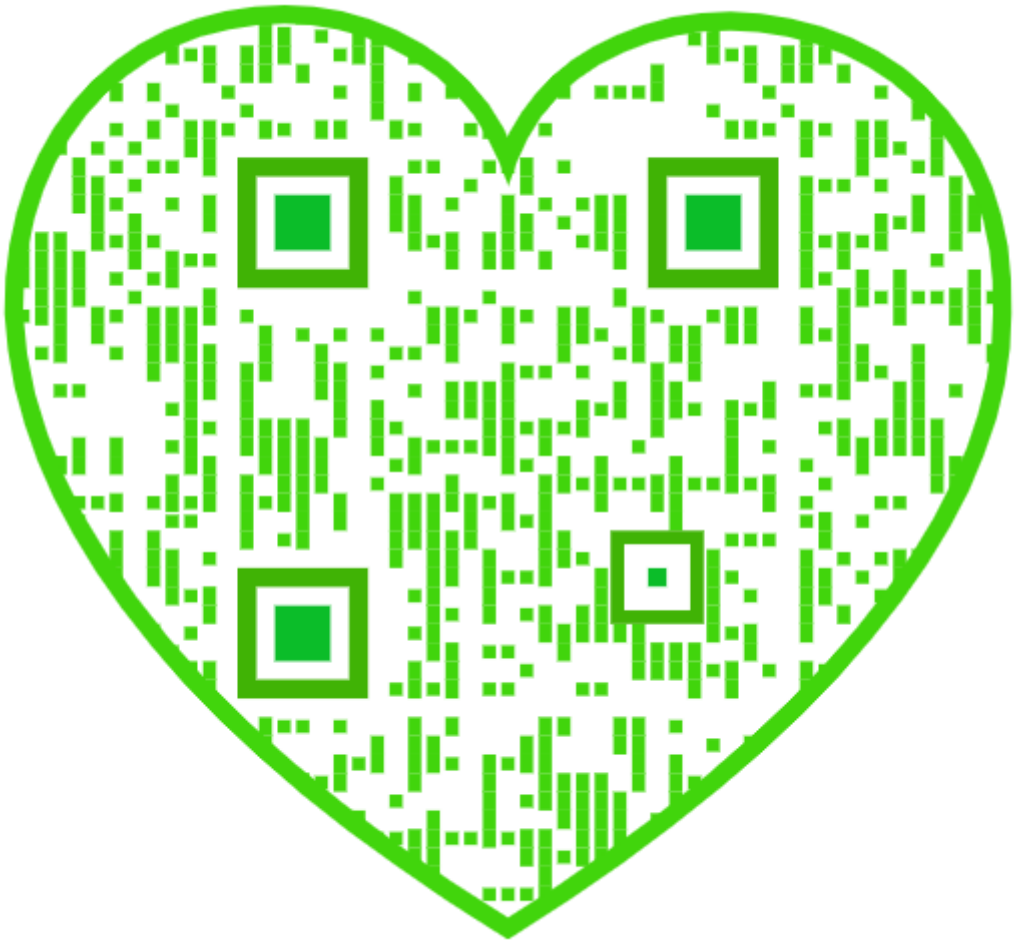

BOEM EN Z'N BROERTJES

HARMSEN
VAN BEEK

BOEM EN Z'N BROERTJES

DOOR JOSEPHINE SIEBE

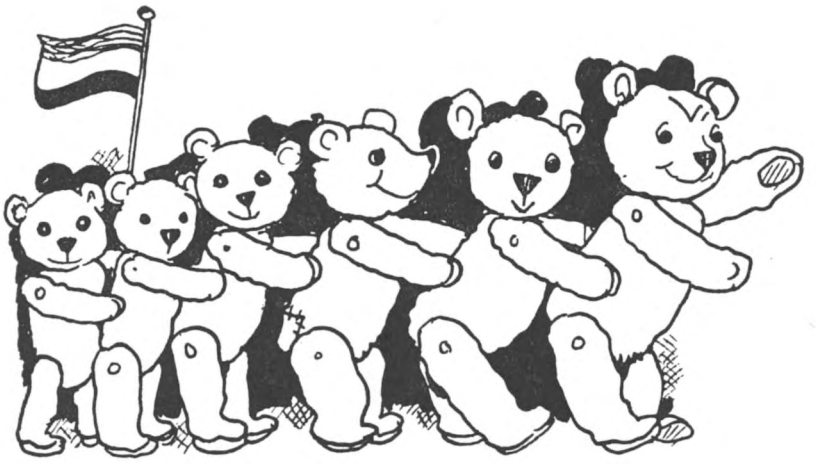

NEDERLANDSCHE BEWERKING VAN
A. VAN KEMPEN ═══ GEILLUSTREERD
DOOR E.M. TEN HARMSEN VAN DER BEEK

VAN HOLKEMA & WARENDORF'S UITG. MIJ. N.V.

I

VERKOCHT

De wind had zich eindelijk in zijn hoekje teruggetrokken, om wat uit te rusten. Hij had dan ook genoeg geraasd; en de menschen in het kleine dorp, dat bekend was om het speelgoed dat er gemaakt werd, konden nu zien, wat voor schade hij had aangericht.

Het dorp lag wel dicht bij het bosch en dus tamelijk beschut. Maar tegen zulke felle rukwinden was het toch al arme dorpje niet bestand gebleken. Er was een schutting omgewaaid, een schuur ingestort, schoorsteenen waren beschadigd, dakpannen van de daken gerukt, maar het ergst van allen was Baas Geitenhaar er aan toe.

Baas Geitenhaar was de voornaamste speelgoedfabrikant van het dorp; hij was vooral knap in het maken van poppen en Teddy-beren.

Hij was arm en ziekelijk; en hij verdiende ook lang niet genoeg, om het dak, dat door den storm vreeselijk beschadigd was, te laten maken. Wat moest hij toch beginnen?

Heel bedroefd zat hij in zijn kamertje rond te kijken; hij zag, hoe het inregende door de gaten van het dak.

Opeens zei iemand in den hoek van de kamer: „Brom!" en weer klonk het: „Brom!" en zoo hoorde Geitenhaar zes maal achter elkaar: „Brom!"

Wie deed dat?

Zes bruine Teddy-beren, die toebehoorden aan Pimmely, den kleinzoon van Geitenhaar.

De Teddy-beren hadden allemaal een zielekastje in hun lichaam; het ging eens per maand open. Op dien dag konden zij spreken en zich bewegen als gewone menschen.

„Wat willen jullie toch?" vroeg de oude fabrikant. „Is het vandaag de dag, dat jullie levend zijn?"

„Ja," zei Teddy Bam.

„Ja!" riepen ook Bom, Boem, Biem en Bem uit.

„Ja," zei heel zachtjes het zesde beertje, dat August heette, omdat hij van achteren een lichter velletje had dan zijn broertjes. Er was namelijk bij het maken van de beertjes niet voldoende pluche geweest voor alle zes; en toen had August

een lichter zitvlakje gekregen, waarover hij zich altijd schaamde.

„Wat willen jullie eigenlijk?"

„Wij willen u helpen!"

„Hoe dan?"

„U moet ons verkoopen!"

„Mijn lieve bruintjes verkoopen!" riep Pimmely opeens wanhopig uit.

„Willen jullie van ons weggaan?" vroeg Geitenhaar verbaasd.

De zes broertjes vonden het zelf heel naar om Pimmely en zijn grootvader te verlaten; maar ze troostten den kleinen jongen en zeiden: „We komen immers weer terug!"

„Maar ontvluchten mogen jullie niet," zei Baas Geitenhaar; „dat is eens en voor al verboden voor een Teddy-beer met een zielekastje. De Teddy, die verkocht wordt, mag niet weg vluchten; wat zouden de kinderen er wel van denken?"

„Maar als de Teddy nu slecht behandeld wordt?"

„Dan wel!"

„Degene die ons koopt, behandelt ons natuurlijk slecht," troostte August zichzelf en de anderen, toen zij dachten aan het komende afscheid.

„Dat weet ik nog zoo niet!"

„We zullen het wel slecht treffen," zei Boem nu ook hoopvol.

„Maar als jullie het nu heel goed treffen?"

„Dan vertellen we aan de kinderen, hoe de vork aan den steel zit. Goede kinderen laten ons zeker naar Pimmely teruggaan. Goede kinderen doen zoo iets wel."

Het regende flink; en de arme fabrikant zag de natte plekken in zijn kamertje steeds grooter worden. „Het dak moet dadelijk gemaakt worden, zoodra ik geld heb," zei hij toen.

„Daarom juist moet u ons verkoopen," zeiden de beertjes.

„Er komt toch niemand, die jullie wil koopen!"

Voor Pimmely was dat tenminste een troost; want hij hield dol veel van zijn bruine speelkameraadjes. Zij waren vroeger al eens verkocht geworden; en hadden toen allerlei avonturen beleefd in de wijde, wijde wereld. Eens per maand waren ze gedurende 12 uur levend; maar Pimmely ging altijd heel zacht met hen om, ook op de

dagen, dat ze niet spreken konden.

„Er zal niemand komen, om jullie te koopen," zei de oude baas al wat bedroefder dan den eersten keer; want eigenlijk wilde hij dol graag het geld hebben, om zijn dak te laten repareeren.

Er kwam echter toch een kooper. Het was een koopman die al lang op de zes beertjes gevlast had en telkens eens kwam vragen of het speelgoed ook soms te koop was. Van het zielekastje wist hij niets; dat was een geheim; maar zoo als ze waren, bevielen ze hem best, behalve Augustje, dien hij veel leelijker vond dan de anderen, vanwege het ingezette stukje.

„Het regent bij u in de kamer," zei de koopman dadelijk; „waarom laat u het dak niet maken?"

„Ik heb er geen geld voor," antwoordde de oude baas.

„Ik zal u genoeg geld geven, als u in ruil daarvoor mij de zes Teddy-beren afstaat!"

De oude Teddy-fabrikant keek naar Pimmely; en deze keek August weer aan. August knikte onmerkbaar en fluisterde: „Verkoop ons toch; we zien elkaar wel weer terug!"

De vijf andere beertjes knikten eveneens, maar zwegen verder. Ze wilden hun geheim niet verraden.

„Nu, wilt u?" vroeg de koopman.

„Wat mij betreft," zei de grootvader zuchtend, „ik vind het goed."

De kleinzoon knikte en zei: „Misschien komen ze nog wel eens bij mij terug!"

„Wat dom van je! Hoe zouden de Teddy-beren nu terug kunnen komen?" De koopman lachte. „Ze leven toch niet!"

„Dat doen ze wel," wilde Pimmely juist uitroepen, toen August hem een knipoog gaf en fluisterde: „Verraad ons niet!"

„'t Is net of ik hier het geritsel van een muis hoor," riep de koopman uit. Pimmely lachte; en de koopman werd kwaad; er viel op het oogenblik niets te lachen.

„Geef ons nog de laatste druppeltjes wonderelixer, die u over hebt," fluisterde August weer; „dan blijven wij leven; elke maand één dag is wel wat weinig."

Baas Geitenhaar voldeed onmiddellijk aan August's verzoek.

„Wat doet u daar?" vroeg de koopman verbaasd.

„Ik spuit een beetje olie in, opdat het vel mooi glanzend zal blijven," antwoordde de oude man. De koopman haalde zijn schouders op.

„Hier, neemt u het geld maar," zei hij. „Het is wel veel; maar degene, aan wien ik de beertjes moet brengen, betaalt het mij terug. Ik zal u alles

geven; dan kunt u het dak goed laten maken en dan behoeft u niet meer in zoo'n vochtige kamer te zitten."

„Waar brengt u dan mijn Teddy's heen?" vroeg Baas Geitenhaar.

„Naar een zeer vermakelijk heer. Hij is eigenlijk een Hollander, maar hij beschouwt zichzelf heelemaal als een Amerikaan. Hij heeft veel geld verdiend in Amerika en kan koopen, waar hij zin in heeft. Toevallig heeft hij eens een boek in handen gekregen, dat getiteld was: Het Teddy-boek. Daar staat in, dat er levende Teddy's bestaan, bekend onder de namen: Boem, Bam, Bom, Bem, Biem en August."

„De mijne heeten precies zoo!" riep Pimmely uit.

„Hebben die ook zulke malle namen, die je dadelijk aan klokkengelui doen denken?"

Baas Geitenhaar lachte. „Juist omdat ze zulke mooie namen hebben, moest u mij maar vijf gulden meer geven. Want het zal Pimmely wel heel zwaar vallen, om zijn beertjes af te staan. Dan krijgt hij die vijf gulden in zijn spaarpot."

De koopman mopperde, want om nog meer te betalen, beviel hem maar half. Toch gaf hij eindelijk nog de vijf gulden en pakte de Teddy's heel voorzichtig in een groote doos. Hij ging heel zacht

met hen om; maar Pimmely kon toch niet nalaten te vragen: „Wilt u goed voor hen zorgen?" Toen gaf Pimmely zijn kleine lievelingen nog een afscheidskusje en fluisterde hun toe: „Komen jullie gauw terug?"

„De jongen doet toch wel wat overdreven met zijn beertjes; enfin, voor ik vertrek, wil ik u toch nog even wat van dien mijnheer vertellen."

„Laat het deksel maar open!" zei Pimmely.

„Waarom?"

„Dan kunnen de Teddy's ook hooren, wat u zegt!"

„Maar jongen, stel je toch niet zoo aan. Je doet werkelijk, of deze beertjes ook levend zijn, net zooals in het boek. In het Teddy-boek zijn alle beertjes één dag per maand levend; en sinds de Amerikaan-Hollander weet, dat er zulke Teddy's bestaan, wil hij ze ook hebben. Hij zegt, dat die hem veel beter aanstaan dan menschen. Hij heeft ook wel eens iets over een levend Harlekijntje gelezen. Dat wil hij ook hebben; maar ik heb hem toen gezegd, dat ik hem dat niet kon verschaffen. Dat is te zeggen, ik heb hem wel al een massa Jan Klaassenpoppetjes gebracht; maar die bewegen zich alleen, als je aan een touwtje trekt; en dat was voor het echte Harlekijntje niet noodig. Hij wil na het lezen van het boek ook sprekende Teddy-beren hebben; nu zal ik hem maar wijs maken, dat deze beertjes eens per maand één dag kunnen spreken."

De koopman moest erg lachen om zijn eigen grappen. Hij sloot de doos en stapte op. Eerst had hij nog een eindje te loopen, voor hij het station zou bereiken.

„'t Ga jullie goed!" zei hij bij het afscheid; „in het najaar kom ik terug; dan zal ik het speelgoed, dat u voorradig hebt, voor Kerstmis opkoopen; nu ben ik al blij, dat ik het klokkengelui bij me heb."

Spoedig was hij uit het gezicht verdwenen. Pimmely, die verlamd was, had hem niet kunnen vergezellen op zijn wandeling. Opeens bedacht hij, dat hij vergeten had naar den naam te vragen van den toekomstigen eigenaar der beertjes. Door het openstaande raam gilde hij nog zoo hard hij kon: „Hoe heet die mijnheer die de Teddy's koopt?"

„Leverworst!" klonk het heel in de verte.

„Levert worst," zei Pimmely, „wat kan mij dat nu schelen; ik wil niet weten wat hij doet, maar hoe hij heet!"

Ook Baas Geitenhaar had den naam niet kunnen verstaan; en zoo kwam het, dat noch grootvader, noch kleinzoon wisten, waar hun vroegere huisgenootjes heen gebracht werden.

Pimmely was 's avonds wel wat treurig gestemd; want hij miste zijn bruine speelkameraadjes ontzettend; hij troostte zichzelf echter met de gedachte, dat ze beloofd hadden, terug te komen.

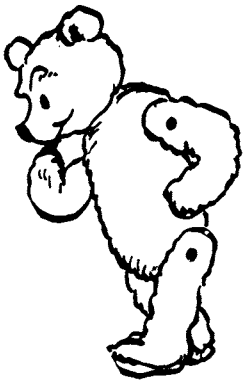

Hij zou hen dus over een poosje wel terug zien; en intusschen kon grootvader dan het dak laten maken.

't Was een uitkomst geweest, dat de koopman vandaag net gekomen was. Pimmely hoopte in stilte, dat de Teddy's de volgende week weer

thuis zouden zijn. Zoo wachtte hij van de eene week op de andere; maar zijn vriendjes Boem, Bam, Bom, Bem, Biem en August kwamen niet terug. Zij lagen met hun zessen onder in de doos en reisden de wijde wereld in, om de allergekste avonturen te beleven.

II

IN DEN TREIN

De koopman, de heer Pieneman, reisde in de derde klas naar het kasteel van den heer Leverworst. Deze had zich na zijn terugkomst uit Amerika in Beieren gevestigd. Het zou dus wel een lange reis worden. De heer Pieneman had de doos bij zich, waarin de zes Teddy's lagen; hij was van plan deze beertjes dadelijk naar hun toekomstigen eigenaar te brengen.

De coupé zat vol met mannen, vrouwen en kinderen; en er was zoo'n gewirwar van stemmen en geluiden, dat niemand een zacht gefluister hoorde. De zes broertjes voerden samen een gesprek; en August, met het ingezette stukje, zei: „Het is niet om uit te houden, hier in die nauwe doos; ik zal een luchtgaatje maken."

„Hoe kan je hier nu een gat maken?" vroeg Boem.

„Gat maken?" herhaalde Biem.

„Dat doe ik wel met mijn nagels."

„Dat hooren de menschen," waarschuwde Boem.

Maar lichtzinnig antwoordde August: „Die zijn zoo druk aan het redeneeren; op mij letten ze niet!"

Het was inderdaad zoo. De reizigers voerden heftige gesprekken. Twee vrouwen ratelden aan één stuk door; en als de mannen ook eens wat beweren wilden, schreeuwden de vrouwen nog harder.

„Ik heb eieren meegekregen van mijn zuster," zei de eene.

„Zijn ze goed ingepakt?"

„En of!" riep de vrouw uit, verontwaardigd dat men haar kunst van inpakken in twijfel zou trekken.

„Daar boven krast aldoor iets," zei een norsche man.

„Hij hoort ons," fluisterde Bam.

„Och, wat!" zei August; „het gat is bijna klaar; wij kunnen er dadelijk uitkruipen."

„Ik geloof, dat er kuikentjes uit uw eieren zijn gekropen," zei de brommige reiziger weer. „Het klinkt precies zoo."

„Wacht maar," zei August, „ik zal je laten zien, wat er uit is gekropen." Hij was net uit de kartonnen doos te voorschijn gekomen; hij ontdekte de

mand met eieren, nam er meteen een ei uit, en gooide dit met een plof op den kalen schedel van den mopperenden heer.

„Mijn eieren," riep de vrouw uit. „Ze zijn toch zoo goed ingepakt!"

„Ja, het kon niet beter; als u dat goed inpak..." Klets, daar vielen weer een paar eieren op zijn kalen kop.

„Schandalig!"

„Iemand heeft ze gegooid!"

„Laten we het even nakijken!"

„Zoo kan ik wel alle eieren op mij krijgen!"

„Het zijn niet mijn eieren; die zijn veel te goed ingepakt!"

Zoo klonken de stemmen verward door elkaar. Een jonge man klom op de bank, om het zaakje eens te onderzoeken. De Teddy's snapte hij echter niet, want zij waren vlug in hun gevangenis gekropen; en August lachte zoo, dat Boem met geweld zijn bekje dicht moest houden; anders zou hij zeker zijn broertjes verraden hebben.

„De eieren zijn heel goed ingepakt," zei het jonge mensch; „maar daarnaast staat een kartonnen doos, met een groot gat erin."

„Wie pakt nu eieren in karton; dat noem ik gewoon schandalig!"

„Er zitten geen eieren in," zei de heer Pieneman woedend; „alleen maar een paar beertjes! Mijn Teddy's zullen niemand kwaad doen!"

„Kinderspeelgoed," knorde de oude brompot, bij wien de eierenvrouw tevergeefs probeerde het geel van zijn hoofd te vegen. Goed slaagde zij er niet in.

„U moet water nemen," zei de heer Pieneman; „daar is spuitwater, past u op!" Maar nog voordat de mijnheer er op bedacht was, vloog de kurk al in zijn gezicht.

„'t Is gewoon ergerlijk, zulke manieren!"

„Dat had u toch niet moeten doen," zei een van

de andere vrouwen, die er nogal verstandig uitzag.

„Ik heb het ook niet gedaan," zei Pieneman; „de kurk is er vanzelf afgevlogen."

„Maakt u nu gauw het hoofd van dien mijnheer schoon," zei een jonge reiziger; „we komen dadelijk aan een tunnel!"

De arme, brommige man werd flink onder handen genomen; hij zuchtte en schreeuwde, maar de goede vrouwen hielden er niet mee op, voordat het hoofd en de jas er weer keurig uitzagen.

Pieneman was ondertusschen op de bank gaan staan, om eens naar zijn Teddy's te kijken; hij hield zich vast aan een grooten koffer; maar plotseling was er een stoot en een ruk en de brave Pieneman viel met koffer en al op den schoot van een dikke juffrouw.

Een gil steeg op uit de overvolle coupé. De twee babbelende vrouwen schreeuwden het hardst van allen, want het was hun koffer, die uit het net was gevallen. De Teddy's kregen het nu toch wel benauwd en dachten zeker, dat hun kattekwaad spoedig ontdekt zou worden.

„We gaan dadelijk door een tunnel!" riep het jonge mensch weer.

„Een tunnel?" vroegen de beertjes elkaar ang-

stig; „wat zou dat zijn?"

„Oef!" zei de heer Pieneman; „wat is dat een zware koffer!"

„Maar u bent nog veel zwaarder dan de koffer!" riep de dikke juffrouw wanhopig uit; „en ik heb beiden nog wel op mij gekregen!"

„De tunnel komt dadelijk!" riep de jonge man weer.

„Goed, goed," kermde de koopman; „ik moet toch eerst even zien, of ik mijn Teddy's niet kan vinden!" Hij klom weer op de bank en opeens schreeuwden alle reizigers: „Hij valt, hij valt!" Of ze den man bedoelden of den koffer, wist niemand; maar in elk geval kwamen ze allemaal den heer Pieneman te hulp, die er zich over beklaagde, dat de valiezen vandaag al bijzonder slecht in het net pasten. Eindelijk gelukte het hem, de doos met de Teddy's te voorschijn te halen. Er zat werkelijk een groot gat in.

„Hoe komt dat er opeens in?" vroeg de heer Pieneman. „O, ik begrijp het al, uw eierenmand heeft het er natuurlijk ingestooten!"

„Och, hoe kan zoo'n klein mandje zoo'n groot gat maken?"

„Dan was het de koffer!" zei een van de babbe-

lende vrouwen.

„Die lamme koffer heeft bijna een gat in mijn maag gestooten; en zeker een in mijn doos; zulke bakbeestenvankoffersmoestenverbodenworden!"

„De tunnel!" gilde de jonge man opnieuw.

„Dat heeft u nu al tien maal gezegd; en hij komt toch nooit!"

Maar daar was de tunnel wel. Juist had de heer Pieneman het deksel van de Teddy-doos opgelicht en gezegd: „Kijkt u nu toch eens, wat voor mooie beertjes dit zijn," toen de trein onverwacht den tunnel inreed.

„Schandelijk, dat er geen licht brandt!" riep een reiziger uit.

„Au, iemand bijt mij!" schreeuwde de heer Pieneman.

„Au," gilde de dikke juffrouw, „laat u mij toch los!"

„Au, mijn neus!"

„Au, mijn oor!"

„Er zit ergens een kat in de coupé!"

„Zoo'n monster!"

„Jonge man, ik zou nu maar ophouden met die grapjes!" riep de heer Pieneman uit, die in de meening verkeerde, dat het jonge mensch, dat den tunnel wel tien maal aangekondigd had, nu iedereen om beurten kneep.

„Ik doe toch niets; ik ben ook al in mijn hand gebeten!"

„Het is een kat, het is beslist een kat!"

Eindelijk kwam de trein weer uit den tunnel te voorschijn; en merkwaardig genoeg, nauwelijks was het weer licht, of niemand voelde meer iets van het bijten of knijpen. Het was alleen wel gek, dat alle Teddy's omgekeerd in de doos lagen.

„Het zijn die bruine dingen daar, die ons zoo gebeten hebben."

„Och, wat een nonsens, die leven toch niet!" riep de heer Pieneman verwijtend uit; en den jongen man aankijkend, voegde hij eraan toe: „Ik geloof, dat u het geweest bent!"

„Ja, ik zal daar een vreemd mensch in zijn neus gaan bijten!" zei de jongeling schouderophalend.

„Het was een kat, vast en zeker; ik heb het gevoeld."

„Vreeselijk! afschuwelijk!"

„Brom!"

„En nu bromt het ook nog. Is hier soms een heele menagerie in den trein?"

„Er komt weer een tunnel!" De jonge man stond al bij het raampje en wachtte alleen nog maar op het goede oogenblik, om het dicht te maken.

„Er komen geen tunnels meer!" De koopman Pieneman maakte zich bijna boos, dat niemand

nu eens rustig naar zijn mooie beertjes wilde kijken. „Ziet u dan niet, hoe bijzonder mooi deze zijn, dames en heeren?"

„Kinderspeelgoed!" zei de jonge man minachtend.

„Nu, zoo lang kan het nog niet geleden zijn, dat u zelf nog met zulke diertjes speelde. Deze Teddy's zijn trouwens bestemd voor een rijken, ouden heer; hij verzamelt zeldzaam mooi speelgoed."

„Wat een vent!" zei de dikke juffrouw; en de heer Pieneman was hoe langer hoe meer verontwaardigd.

„Nu komt de tunnel heusch!" riep de jongeling uit.

„Houdt U toch op met al die akelige tunnels!" Mijnheer Pieneman begon het verhaal te vertellen van den heer Leverworst en zijn Teddy's.

Opeens maakte de trein een scherpe bocht en de beertjes vielen op den grond.

„De tunnel, de tunnel!" riepen ze plotseling allemaal tegelijk uit; want het was stikdonker in de coupé.

„Mijn Teddy's, mijn Teddy's, pas op, dat niemand op hen trapt!"

„Au, daar word ik warempel weer gebeten!"

„Ik ook!"

„Daar is die lamme kat weer terug!"

„Ik geloof, dat het een kat is op twee beenen!" zei mijnheer Pieneman, die dacht, dat de jonge man zijn spelletje opnieuw begon.

Op hetzelfde oogenblik gilde iemand in de coupé ernaast: „Een kat! een kat!"

„Gelukkig!" zei de dikke juffrouw, „als de kat daar heen is gegaan, dan krijgen wij het eindelijk rustig hier!" En gemoedelijk legde zij haar handen in haar schoot.

„Au, au! daar is er nog een!"

Op dit moment dacht de heer Pieneman aan het Teddy-boek met de levende beertjes en hij moest nu wel toegeven, dat het misschien toch zijn Teddy's waren, die zoo'n spektakel maakten.

„Help, help!" klonk het opeens vanuit de andere coupé; en de conducteur snelde toe met een lampje in zijn hand.

„Wat is er gebeurd?"

„Een kat, een kat!"

„Ik ben gebeten!"

„Ik ook!"

„Ik ook!"

„De kat is dol!"

„We zijn den tunnel weer uit," kondigde het jonge mensch aan; hij vond, dat hij het wel moest zeggen, anders zou niemand het merken.

Iedereen was opgelucht, dat het weer licht was geworden.

De arme conducteur liet een storm van verwijten, vragen en klachten over zich heen gaan. Hij hoorde alles rustig aan, want hij wist niet, wien hij het eerst zou antwoorden, òf degenen, die zich beklaagden, dat er geen licht gebrand had, òf degenen die maar steeds over een kat spraken.

„Ik zal de kat gaan zoeken," zei hij eindelijk.

Iedereen was hiermee tevreden.

„Daar is zij!"

„Waar dan, waar dan?"

„Hier!" De conducteur pakte een Teddy bij zijn vel en hield hem in de hoogte.

„Dat is toch een van mijn Teddy's en geen kat!" zei de heer Pieneman boos.

„Een Teddy, wat is dat?"

„Een speelgoedbeertje!"

„Speelt u daarmee?"

„Dat gaat u niets aan!"

Bijna waren de heer Pieneman en de conducteur aan het kibbelen gegaan. Gelukkig hield de trein

net stil bij een station; sommige menschen stapten uit, anderen stapten weer in en de conducteur had het veel te druk, om zich nog langer om den heer Pieneman, de kat en de Teddy's te bekommeren.

Om de reizigers gerust te stellen, zei hij maar, dat hij de kat uit den trein had zien gaan. Het was wel niet waar, maar het leugentje had toch een gunstigen invloed.

„Nu hebben we alle tunnels gehad!" zei de jonge man. Hij had gelijk. Ook de bewuste kat hield zich verder rustig; de Teddy's lagen netjes in hun doos en de reis werd voortgezet zonder verdere ongelukken.

III

OP HET KASTEEL

De heer Leverworst woonde op een kasteel. Het was een groot, oud slot met een heel ouden toren en dikke muren. Vroeger had een graaf erin gewoond; maar deze was gestorven en kinderen had hij niet gehad. Toen had de heer Leverworst het kasteel gekocht van den eenigen erfgenaam, een neef van den gestorven graaf.

De nieuwe eigenaar woonde er heel alleen met talrijk personeel, want in zoo'n groot huis is er altijd veel te doen en schoon te maken.

De heer Leverworst was ongetrouwd; hij dacht slechts aan zichzelf. Hij had in Amerika veel geld verdiend en wilde nu graag doorgaan voor Amerikaan, ofschoon hij eigenlijk Hollander was. Af en toe laschte hij in zijn gesprekken Engelsche woorden. Als hij „yes" of „no" of „well" zei, dan deed hij dat, om de menschen te laten denken, dat hij werkelijk Amerikaan was. Niemand in het kleine stadje liet zich echter beetnemen; alle bewoners

wisten waar de sloteigenaar vandaan kwam. Hij doet maar alsof, zeiden zij.

Wel verwonderde men er zich over, dat iemand moederziel alleen in zoo'n groot kasteel gaat wonen. Maar de heer Leverworst wilde juist, dat men verwonderd over hem zou zijn, dat men zijn vreemde daden zou bespreken. Dat was ook een van de redenen, waarom hij de levende Teddy's in zijn bezit wilde hebben. Bovendien hoopte hij met die vreemdsoortige dieren, de dorpsbewoners schrik aan te jagen.

Dit was natuurlijk alles behalve aardig van den heer Leverworst; maar menschen, die voor niemand behoeven te zorgen, hebben soms wonderlijke gedachten.

Op een mooien dag in het voorjaar zat de heer Leverworst op zijn terras te ontbijten. Onder de hand las hij weer over de Teddy's, die levend waren. De heer Pieneman werd aangediend.

„Pieneman, wie is dat? Ik ken hem niet!" zei de heer Leverworst norsch. Hij vond het altijd heel naar, als iemand hem gedurende zijn ontbijt kwam storen. Toen het den heer Pieneman dan ook eindelijk gelukt was, om binnen te komen, werd hij zeer onvriendelijk ontvangen.

„Wat wilt u van me?" zei Leverworst. „Ik ken u niet."

„Ik ben toch al meermalen bij u geweest; vandaag breng ik u echter Teddy's, die wel naar uw zin zullen zijn!"

„Teddy's?"

„Ja, Boem, Bam, Bom, Bem, Biem en August!"

„Wat, de echte, levende Teddy's?" riep de heer Leverworst verheugd uit.

„Ja, of ze nu heelemaal de echte, levende Teddy's zijn, weet ik niet; maar ik heb ze toch in elk geval gekocht bij Baas Geitenhaar, precies zooals in uw Teddy-boek stond."

„Wat heb ik daar nu aan? Als ze toch niet levend zijn, neem ik ze niet!"

„Bekijkt u ze nu eerst eens."

De heer Leverworst wilde ze wel bekijken, dat kostte tenminste geen geld.

„Ze zien er uit, alsof ze werkelijk levend zijn," zei de heer Pieneman.

„Onzin, hoor! Als ze levend waren, zouden ze wel uit de doos springen!"

„Maar in uw boek zijn ze toch ook maar één dag per maand levend!"

„Dan zal ik ze op proef nemen!"

„Dat gaat niet, ik heb ze al betaald!" riep Pieneman ongerust uit, bang dat hij zijn geld niet zou terugkrijgen.

„Dan bent u heel dom geweest!"

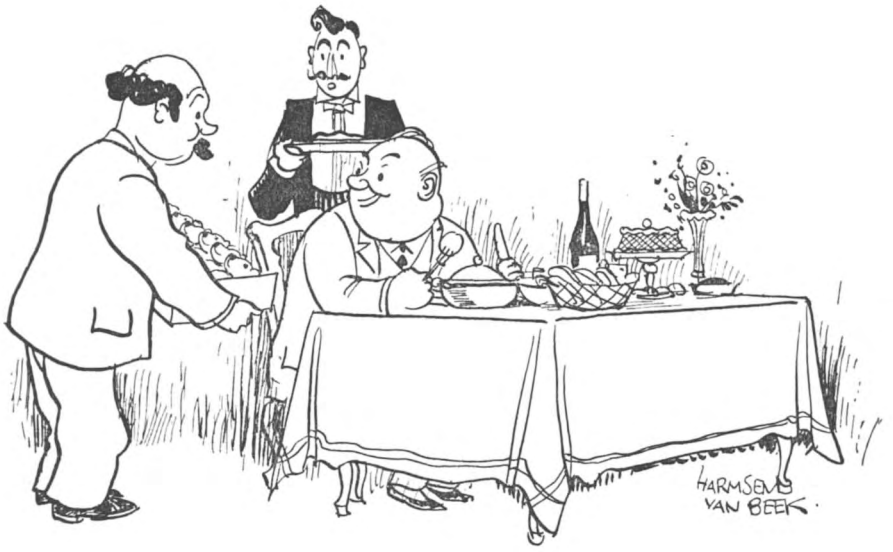

„Baas Geitenhaar was zoo arm!"

Pieneman werd kwaad op den heer Leverworst; hoe was het mogelijk, dat zoo'n rijk man zóó gierig kon zijn. Wie zich echter nog meer ergerde dan Pieneman, was August. „Wacht maar, mannetje!" zei deze bij zichzelf; „ik zal je wel krijgen!"

Op ditzelfde oogenblik stak de heer Leverworst zijn hand uit om de beertjes beet te pakken. Maar net zoo gauw trok hij zijn hand weer terug en gilde: „Au! au!" August had hem gebeten.

De heer Pieneman herinnerde zich opeens het angstige geschreeuw in den trein; en hij kwam op het idee, of het misschien toch de echte Teddy's zouden zijn. De oude Baas Geitenhaar had wel beweerd, dat ze niet levend waren; maar hij

had daarbij zoo'n schuldig gezicht gezet, net alsof het hem erg zwaar viel, niet de volle waarheid te zeggen; en Pimmely was ook overdreven bedroefd geweest. Heel zachtjes aaide hij de kleine diertjes en August mompelde in zichzelf: „Hem zal ik niet bijten; het is een goede man."

Op dit oogenblik kwam een groote hond op het terras en begon dadelijk aan de beertjes te snuffelen. Zou hij merken, dat ze levend waren? Hij bromde op een grimmige manier; en de arme, bruine broertjes, stonden doodsangsten uit. Zij wilden niet aan den heer Leverworst laten merken, dat ze levend waren, want dan zou hij hen zeker behouden.

Stil en stijf, alsof ze van hout waren, lagen ze in hun doos, ze verroerden zich niet, ze bewogen niet en hoopten alleen maar, dat ze niet op het kasteel behoefden te blijven.

Maar het kwam anders uit. De heer Leverworst, die het altijd leuk vond om speelgoed te verzamelen, al was het dan ook niet levend, zei plotseling:

„'t Is goed, ik zal de Teddy's behouden!"

Bijna had August van schrik „Brom!" gezegd; maar hij hield zich nog in; alleen zijn oogjes glinsterden meer dan anders en de heer Leverworst riep opeens uit: „Die eene daar ziet er bijna uit,

of hij toch levend is!" Weer werd de arme August uit de doos genomen; zijn buik werd ingedrukt, hij werd van alle kanten bevoeld, het was gewoon afschuwelijk. De broertjes merkten wel, hoe naar het voor August was. „Als hij ons, in zijn angst, maar niet verraadt!" zeiden zij bij zichzelf. August hield zich flink. Het was een dapper kereltje en hij gaf geen kik. „Ik zal het je later wel terug betalen, oude Leverworst; vannacht zal je wel niet lekker slapen; ik zal er tenminste mijn best voor doen."

De heer Pieneman kreeg zijn geld; en had dus eigenlijk nu weer naar zijn eigen huis kunnen terug keeren. Maar de heer Leverworst, die zich altijd op het eenzame slot verveelde, noodigde den koopman uit, om bij hem te blijven voor de lunch en het kasteel te bekijken.

Pieneman nam het graag aan; hij vond het wel aardig zoo'n groot kasteel van dichtbij te zien. Er waren ontzettend veel kamers en een paar enorme zalen; ook waren er heel veel meubels in alle mogelijke soorten en stijlen.

„Het eenige wat nog ontbreekt," zei Pieneman, „is een vrouw en een half dozijn kinderen; dan zou het hier ook niet zoo stil zijn!"

„Kinderen kan ik niet uitstaan," mopperde de eigenaar van het slot; „kinderen maken lawaai

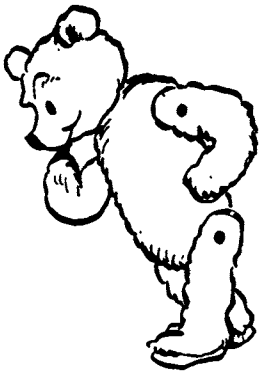

en zitten overal aan!"

„Hoe is het mogelijk!" riep Pieneman uit. „U hebt toch ook een broer, die een massa kinderen heeft; die zult u toch wel aardig vinden?"

„Ik heb geen broer!"

Wat zei hij dat nijdig! De heer Pieneman keek hem even heel verbaasd aan, want hij wist toch zoo goed als zeker, dat de sloteigenaar wel een broer had. Of zou die misschien gestorven zijn?

De lunch was ook niet vroolijk, al stonden er nog zulke lekkere dingen op tafel. Het humeur van den heer Leverworst was merkbaar achteruit gegaan sinds den vroegen morgen. Tevergeefs probeerde Pieneman een gesprek aan te knoopen; het lukte niet.

„De Teddy's zijn heusch toch zoo aardig," zei hij; „als er maar een paar kinderen waren, om met hen te spelen, wat zouden ze er van genieten!"

„Spreekt u toch niet telkens over kinderen; die kan ik nu eenmaal niet uitstaan!"

De heer Pieneman, die zelf drie kinderen had en een heel aardige vader was, kon zich zoo iets niet begrijpen. „Als kinderen u maar kunnen uitstaan," zei hij opeens wel wat onbeleefd tegen zijn gastheer.

„Dat vraag ik niet eens."

„Ho, ho, weet u wel, dat als kinderen een hekel hebben aan iemand, dan is dat beslist een slecht mensch!"

De heer Leverworst werd hierover dol van woede; en hij ging zoo te keer, alsof Pieneman hem in plaats van beertjes, minstens een dozijn kinderen wilde verkoopen.

„Ik heb er genoeg van!" zei Pieneman eindelijk. „Bonjour! en veel plezier met uw Teddy's!" Meteen nam hij zijn hoed, verliet het kasteel, en ging naar het station.

De heer Leverworst kreeg berouw over zijn drift. Hij had nog wel zoo'n mooien pudding met slagroom laten klaar maken; en nu zou er niemand zijn om den pudding te bewonderen en uit te roepen hoe heerlijk het was. Want Leverworst vond het altijd erg prettig om geprezen te worden. Alles wat hij bezat, zijn slot, zijn meubels, zijn schilderijen, zijn fijne gerechten, alles wat hij deed, wat hij las, wat hij at, wat hij schreef, moest bewonderd worden. Het speet hem, dat de heer Pieneman den heerlijken roompudding niet zou proeven.

„Dan zal ik alles maar alleen opeten," zei hij zuchtend.

Plotseling kwam een knecht de eetzaal binnen.

„De roompudding..." stotterde hij.

„Nu, wat is daarmee?"

„Er zit een inktpot in!"

„Goede hemel, hoe kan een inktpot nu in den pudding liggen; een inktpot hoort toch thuis op een schrijfbureau!"

„Al de inkt is er over heen geloopen!"

„Wat? over den slagroom?"

„Ja, Mijnheer."

De heer Leverworst stond op en ging zelf in de provisiekamer kijken. Ja, de mooie, blanke room was totaal bedorven en geheel zwart geworden. De inktpot zat er trouwens nog in.

„Dat heeft de heer Pieneman gedaan!" zei de heer Leverworst; „hij heeft mij den pudding niet gegund!"

„Een slechte man," zei de knecht nu ook; „ik geloof zelfs, dat hij de Teddy's weer heeft meegenomen; ze zijn er tenminste niet meer!"

„Hè, zijn de Teddy's weg?"

„Ja, Mijnheer! Ze hebben eerst op de tafel gelegen in de tuinkamer; en daar zijn ze niet meer."

Mijnheer Leverworst was den heelen pudding opeens vergeten en liep ijlings naar de tuinkamer: geen Teddy's!

„Ik heb ze toch betaald!" schreeuwde hij woe-

dend. „Laat er dadelijk iemand den heer Pieneman achternagaan; voor hij het station heeft bereikt, is hij best in te halen, vooral met een flink paard; en dan moet ik de beertjes weer terug hebben!"

Zoo gebeurde het ook.

De heer Pieneman werd wel ingehaald; maar hij had geen enkelen Teddy bij zich. Hij was zelfs meer dan verontwaardigd, dat men hem van zoo iets had kunnen verdenken. „Ik ben geen dief!" zei hij; „en ik zal den heer Leverworst dan ook zeker aanklagen!"

Toch vond Pieneman het een heel merkwaardig geval; zouden het toch de echte Teddy's zijn? Zouden ze nu soms gevlucht zijn? Zeldzaam!

Pieneman vervolgde zijn weg naar het station; en de knecht keerde naar het kasteel terug met de treurige boodschap, dat de koopman de Teddy's niet bij zich had.

„Maar waar zijn ze dan gebleven?"

„Daarnet heb ik nog een bedelaar gezien; misschien is hij de tuinkamer binnengedrongen en heeft de Teddy's meegenomen."

„Ja, dat zal het dan wel zijn; maar ik vind het gewoon ellendig!"

„Misschien zijn zij gevlucht!" zei de dikke kok, die bij zijn fornuis stond.

„Teddy's zijn speelgoed; die vluchten toch niet!" zei Janna, de huishoudster.

„Je kunt nooit weten!"

De kok bleef bij zijn idee, alhoewel de anderen hem erg uitlachten.

IV

AUGUST

Waar waren de Teddy's?

Toen de heer Pieneman en zijn gastheer de kamer hadden verlaten, had August zich opgericht en gezegd: „Hier blijven we niet; hij is slecht, dan vluchten we."

„We gaan er van door!" riepen Boem, Bam, Bom, Bem en Biem uit.

Ze waren allemaal uit hun doos gekropen en August had nog eens herhaald:

„We vluchten, zoo gauw we kunnen."

Hoe deden ze dat?

Ze gingen allen op elkaar staan, Boem als sterkste onderaan. August zat met Biempie bovenaan; en zoo konden deze beiden alle deuren van het kasteel openmaken. De zes broertjes besnuffelden alle kamers, namen alles goed in zich op, om later na te kunnen gaan, hoe ze het best zouden ontvluchten.

„We moeten het vlugger doen," zei August,

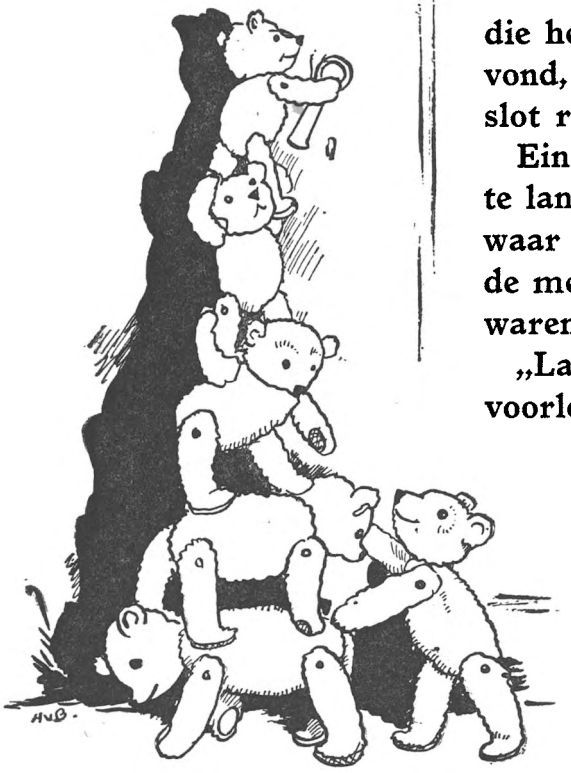

die het niet erg veilig vond, om zoo in het slot rond te dwalen.

Eindelijk kwamen ze te land in een kamer, waar de gordijnen en de meubels alle blauw waren.

„Laten we hier maar voorloopig blijven, dan verstoppen we ons in de sofa."

„In de sofa, hoe kan dat nu?" vroeg Bem.

„Tusschen de springveeren, dan kan niemand ons vinden."

De broertjes gingen eerst de schuilplaats onderzoeken en ze vonden August's raad werkelijk uitstekend. Ze hadden er grooten schik in, om in en uit de sofa te kruipen; en toen ze dat onder veel gelach en gebrom lang genoeg naar hun zin hadden volgehouden, besloten ze maar rustig in de sofa te gaan slapen; want ze waren van hun reis

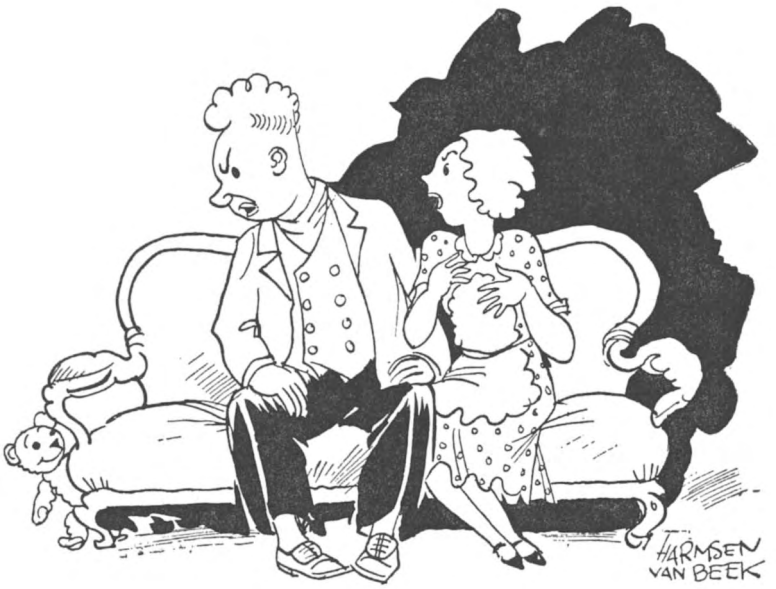

eigenlijk doodmoe geworden.

Toen ze al een poosje geslapen hadden, werd de deur opeens geopend; de beertjes hoorden iemand zeggen: „Hier zijn we alleen."

De Teddy's waren opeens klaar wakker en luisterden met aandacht, wie daar binnengekomen waren.

Het waren Kees, de knecht en Trees, het dienstmeisje. Deze twee waren van plan om samen te gaan trouwen en wilden op dezen avond den dag voor hun huwelijk vaststellen. Ze gingen genoeglijk op de blauwe kanapee zitten en spraken af, dat ze in het voorjaar zouden trouwen.

„Hier heb je een stuk chocola; dat heb ik van Mijnheer weggenomen!" zei Kees.

„Maar dan heb je gestolen," zei Trees.

„Brom!" zei August, die zijn misnoegen te kennen wilde geven; en Bom antwoordde ook: „Brom!"

Bam, Boem, Bem en Biem zeiden ook allemaal hun meening door onheilspellend gebrom te laten hooren.

„O, ik hoor iets brommen in de sofa!" zei Trees.

„Ja," zei Kees, doodsbleek, „ik heb het ook gehoord. 't Was misschien een kat!"

„Maar een kat miauwt toch!"

„Wat kan het dan zijn?" vroeg Kees weer. De Teddy's merkten gauw genoeg, dat Kees en Trees doodsbang waren. Om hen te plagen, bromden ze nog wat harder; en toen konden Kees en Trees het niet langer in de blauwe kamer uithouden.

Gillend vlogen ze de gang op; en in hun angst vergaten ze, dat ze eigenlijk niet naar de blauwe kamer hadden mogen gaan.

De heer Leverworst kwam dadelijk opdagen en vroeg: „Wat is er gebeurd? Waarom hebben jullie zoo geschreeuwd?"

„Daar!" zei Kees. Maar dat begreep de heer Leverworst niet; hij ging de kamer in, maar zag niets bijzonders; hij luisterde, 't was alles doodstil.

„Er was zoo'n eng gebrom!" zei Trees.

„In de sofa!" stotterde Kees.

„Laten we de sofa van haar plaats schuiven en zien wat er onder zit; misschien ontdekken we wel een geheime deur."

De heer Leverworst was erg opgewonden over het heele geval. Hij vergat zelfs te vragen, waarom Kees en Trees in de blauwe kamer geweest waren; deze kamer was toch meestal afgesloten.

De sofa werd naar voren getrokken; er was niets te zien; alle Teddy's waren verdwenen en geen spoor van een geheime deur was te bekennen. De opgewondenheid van den sloteigenaar verdween als sneeuw voor de zon. En toen kwam hij met zijn vraag voor den dag, die Kees en Trees al eerder verwacht hadden.

„Wat deden jullie eigenlijk in die kamer?"

Kees werd verlegen, Trees nog een beetje meer; en de heer Leverworst gaf hun een standje. Om zich te verontschuldigen, had Trees bijna iets willen antwoorden; maar Kees gaf haar een duw en fluisterde: „Kom straks nog even in de groene kamer; ik heb je nog wat te zeggen!"

Leverworst ging naar bed en al het personeel begaf zich ook ter ruste, met uitzondering dan van Kees en Trees. Toen alles stil was in het kasteel, slopen ze zachtjes naar de groene kamer.

Kees wilde zich nog verdedigen vanwege die chocola; hij vond het niet prettig, dat Trees zei, dat hij gestolen had. Zoo'n stukje chocola wegnemen was toch zoo erg niet!

Trees wilde juist hierop antwoorden, toen een klein bruin pootje haar aan het haar trok en dit geheel in de war maakte.

Gillend van angst sprong ze op, ze holde de kamer uit en Kees, die een flinke krab over zijn wang had opgeloopen, hoe begreep hij niet, raasde en schreeuwde mee.

Bevend van angst stonden ze in de gang te wachten op de dingen, die komen zouden.

Verschillende deuren gingen open. De slotbewoners verschenen in de meest vreemdsoortige gewaden, die ze inderhaast hadden aangetrokken. Leverworst was in zijn nachthemd.

Voor hij iets kon vragen, zeiden Kees en Trees al: „We hebben hetzelfde gebrom gehoord!"

„Waar?"

„In de groene kamer!"

„Wat moesten jullie daar nu weer uitvoeren?" vroeg Leverworst wantrouwend.

„Ik wilde... stof afnemen," stamelde Kees.

„Op dit uur van den nacht?" Leverworst haalde zijn schouders op.

„Brom, brom, brom!" August kon zich niet

meer inhouden; toen hij zoo'n leugen hoorde, moest hij wel even brommen.

August had het namelijk in die warme kanapee niet kunnen uithouden en was een luchtje gaan scheppen op de gang. Nu zat hij bij het gangraam, achter een gordijn verborgen, terwijl zijn broertjes nog in de groene sofa verscholen zaten.

Deze waren nu bang, dat men weer onder de kanapee zou kijken; daarom zei Bem: „Laten we vluchten!"

„En August dan?"

„Die speelt het wel alleen klaar!"

Juist waren de broertjes door de andere deur, die niet op de gang uitkwam, ontsnapt, toen de slotbewoners, hevig ontsteld door August's gebrom, de groene kamer binnenstormden.

„Die deur daar is net dichtgevallen," zei Leverworst, die het eerst binnenkwam.

„Ja, dat heb ik ook gezien," zei Charles, de huisknecht. Charles heette eigenlijk Karel; maar hij wilde wel doorgaan voor een Franschman, precies zooals Leverworst graag Amerikaan wilde zijn.

„Ja, de deur is open- en dichtgegaan," riepen ze allemaal uit.

„Laten we dan nakijken, wie daar binnen is," zei Leverworst.

Maar niemand bezat den moed, om in het aangrenzende vertrek te gaan kijken. Ze bleven ontsteld naar de deur staren, totdat iemand zei: „Het is misschien een dief geweest; moeten we dien dan maar zoo zijn gang laten gaan?"

Kees werd vuurrood en riep uit: „Wie mij anders gekrabd heeft, was geen dief; het was totaal onzichtbaar. Ik heb tenminste niets gezien!"

De heer Leverworst vond het geval hoe langer hoe onaangenamer worden en zei: „Kom, gaan jullie het nu eens onderzoeken, dan houd ik hier de wacht!"

Maar niemand bewoog zich.

Eindelijk, toen de heer Leverworst het voor de derde maal vroeg, haalde Charles een geweer, opende voorzichtig de deur en schoot.

„Brom, brom!" klonk het onheilspellend. August, die op de gang was gebleven, schrok zoo van het schot, dat hij zich bijna verraden had. In zijn heele leven had hij nog niet hooren schieten; en in zijn opgewondenheid over het schot, vergat hij alle voorzichtigheid. Hij bromde nog een heel poosje zoo hard mogelijk; en daar niemand hem zag, werden de menschen hoe langer hoe zenuwachtiger. Ze gilden allemaal door elkaar. De eerste die wegvluchtte, was de heer Leverworst. Hij kroop gauw weer in zijn bed; en om zich te ver-

ontschuldigen, zei hij, dat hij zich geschaamd had voor den dief, omdat hij in zijn nachthemd geweest was. Maar zijn kamerdienaar beweerde, dat hij alleen maar bang was geweest.

Waar was August echter nu gebleven?

Hij was zijn broertjes gaan zoeken, nadat iedereen uit de gang was verdwenen; maar hij had niemand gevonden.

De kleine August dwaalde nu rond in het groote slot. Hij kroop langs de deurposten naar boven en opende zoo alle deuren. Hij bromde zoo hard hij kon, maar niemand antwoordde. Op zijn tocht door het kasteel kwam hij ook te land in de eetzaal; het buffet stond open en August kroop erin, om te zien, of hij ook iets van zijn gading kon vinden.

Een donderend lawaai was het gevolg; een heele stapel borden vielen uit het buffet op den grond. De kamerdienaar, die juist in bed had willen stappen, hoorde het spektakel. Hij rende meteen het heele kasteel door en riep zoo hard hij kon: „De dief, de dief! hij is in de eetzaal!"

De heer Leverworst was al in slaap gevallen; door het luide geroep van zijn kamerdienaar werd hij natuurlijk wakker. Hij stond op, opende de deur van zijn slaapkamer en riep uit: „Wie hem vangt, krijgt honderd gulden!"

Maar niemand toonde veel lust den dief te lijf te gaan.

August sprong ondertusschen als een dolleman in het buffet rond, want hij vond het eenig om te hooren, hoe alles tegen elkaar bonsde en soms stuk ging. Toen hij echter de stemmen vlak voor de deur hoorde, hield hij zich koest.

„Pakt toch den dief!" zei de heer Leverworst, die het ook niet langer in bed kon uithouden.

„Hij slaat mij misschien," zei Charles; „ik ga toch liever niet naar binnen!"

„Ik ook niet! Ik ook niet!" riepen de anderen uit.

August voelde er niets voor, om gepakt te worden; hij kroop dus heel voorzichtig uit het buffet; en zag een voetstuk staan met een borstbeeld erop.

„Daar zal ik mij achter verstoppen," dacht hij; en met een flinken sprong voegde hij de daad bij het woord. Helaas stond het voetstuk wat wankel; het borstbeeld stortte met veel geraas op den grond. August stond er nog even geheel verslagen naar te kijken, toen de deur al openging en iemand zei: „Mijnheer is omgevallen!"

Het borstbeeld stelde namelijk den heer Leverworst voor. De werkelijke heer Leverworst schrok; want hij dacht niet anders, dan dat de dief het op hem persoonlijk gemunt had.

Hij vluchtte terug naar zijn slaapkamer en riep van daar uit: „Ik geef tweehonderd gulden aan dengene, die den dief vangt!"

Toen liep August weg. Hij wist, dat twee honderd gulden een groote som was; en misschien was er wel iemand te vinden, die voor zooveel geld probeeren wilde, den dief te snappen. August vloog dus nu van de eene kamer naar de andere, vond dat hij nergens meer veilig was, en kwam ten slotte terecht in de kleedkamer van den heer Leverworst. Daar begon hij opeens zeer luid te brommen, in de hoop, dat zijn broertjes hem zouden hooren.

Het gebrom werd echter niet door de broertjes gehoord, maar wel door den heer Leverworst zelf. Hij sprong weer uit zijn bed en riep luidkeels:

„Help, help, de dief is hiernaast!"

Weer kwam alles wat beenen had, aangeloopen.

„Als het nu ook al onveilig wordt in de kleedkamer, ga ik uit mijn dienst," zei Charles; „dan kan ik niet langer kamerdienaar zijn!"

„Ik geef drie honderd gulden, ik geef driehonderd gulden!" schreeuwde de heer Leverworst aan één stuk door; waarvoor hij zoo'n som gaf,

behoefde hij er niet meer bij te zeggen.

Op dit oogenblik was er in de kleedkamer een plons: Augustje was in de waschkom gevallen. Hij spartelde even om er weer uit te komen; en juist ging toen de deur open. De menschen in het slot hadden plotseling meer moed gekregen, want zoo'n plons in de kom kon onmogelijk van een dief afkomstig zijn. August zag in, dat hij in gevaar verkeerde; vlug verborg hij zich achter het gordijn, want de waschtafel stond nogal dicht bij het raam.

„Hier is iets," riep Charles uit, „maar het is geen dief; ik geloof, dat het iets bruins was!"

Het was wel vreemd, dat niemand op de gedachte kwam, dat het misschien de verdwenen Teddy's konden zijn. „Het is een kat!" zei iemand; en Kees voegde er aan toe: „Dat is best mogelijk; het was ook precies, of een kat mij krabde."

De heer Leverworst werd nu boos. Was het niet anders geweest dan een kat? Was zijn heele nachtrust weg, alleen om een kat? Gewoon schandalig! En hardop riep hij uit: „Het was wel een dief en geen kat!"

Toen herinnerde Kees zich, dat hij telkens het brommen gehoord had, als hij over stelen gesproken had en een beetje verlegen zei hij: „Met uw verlof, Mijnheer, ik geloof, dat het geen kat ge-

weest is, maar ook geen dief!"

„Hm, hm!" zei de heer Leverworst. „Ben jij het dan soms geweest?"

Charles, die het wel leuk vond, om zijn meester tegen te spreken, hield vol, dat het toch een kat geweest was. „Ik heb het zelf gezien, kijkt u maar: daar zit ze nog!"

Maar het raam stond open; en juist toen Charles Augustje bij zijn nekvel wilde grijpen, sprong deze het raam uit en hield zich vast aan den klimop, die langs de muren van het huis groeide.

„Het was een kat, ik heb het gezien," zei Charles weer.

„Het was een dief, drommels nog toe; ik weet het!" De heer Leverworst was woedend; en woedend keerde hij naar bed terug. „Slapen kan ik toch niet meer," zei hij bij zichzelf.

Maar dat viel mee. Van den onrustigen nacht was hij eigenlijk erg moe geworden. Weldra lag hij in een vasten slaap. Geen enkelen keer werd hij meer gestoord. Want August was langs den klimop naar boven geklauterd, had een openstaand venster gevonden, waar hij was door gekropen; en nu lag hij in een heerlijk bed op de logeerkamer uit te rusten van al zijn avonturen. Hij droomde van zijn broertjes. Waar zouden ze toch gebleven zijn?

V

DE AVONTUREN VAN DE ANDERE BEERTJES

Toen hij den volgenden morgen wakker werd, was zijn eerste gedachte: de broertjes. Hij dacht, dat het wel heel gemakkelijk zou zijn, om hen terug te vinden. Eerst wist hij heelemaal niet, hoe hij uit de kamer moest komen, want de deur was afgesloten. Wel probeerde hij eenige malen den knop om te draaien; maar het gaf natuurlijk niets. Trees, die toevallig langs de logeerkamer kwam, zag, dat de knop bewoog; en nog denkend aan den vreeselijken nacht, gilde zij door het huis: „De dief zit op de logeerkamer!"

De heer Leverworst kwam ook kijken naar het geheimzinnige heen- en weergedraai van den deurknop; nauwelijks had hij het gezien, of hij riep al zijn personeel bij elkaar. Samen zouden ze den dief wel te pakken krijgen.

August, die al het geroep en geschreeuw gehoord had, begreep best dat het om hem was. Hij liet

den knop maar in den steek en vluchtte door hetzelfde raam, waardoor hij ook binnengekomen was.

Toen men van buiten eindelijk de deur open deed, was de kamer leeg.

„Het was natuurlijk de dief," zei Charles; „het is nogal duidelijk, dat hij door het open raam naar binnen is gekomen en net zoo weer verdwenen is!"

Ze keken allemaal door het raam naar buiten; maar niemand ontdekte August, die zich verscholen hield onder de klimopbladeren.

„Laten we hem dan in den omtrek gaan zoeken!" zei de heer Leverworst, die nu toch wel erg graag wilde weten, wie de onruststoker was.

De heer Leverworst was wel een beetje bang voor dieven; en alle knechts beloofden, heel licht te slapen, zoodat ze bij het minste geluid wakker zouden worden.

Onder veel gepraat liep de dag langzaam ten einde, zonder dat er veel gedaan werd, om den dief te pakken te krijgen. Zoo af en toe hoorde men met een deur slaan, maar wanneer men het ging onderzoeken, was de kamer altijd leeg.

August, want hij was het die met de deuren sloeg, doolde nog steeds door het kasteel op zoek naar zijn broertjes. Hij kon hen maar niet vinden. Hij

kroop achtereenvolgens in de blauwe, in de groene, in de gele, in de roode, en in de bruine kamer, hij zocht weer de eetzaal door, de bibliotheek en Joost mag weten in welke andere kamers hij nog terecht kwam, al zijn pogingen waren tevergeefs.

De avond kwam. Iemand in het kasteel had een leelijk plan bedacht; dat was dit keer niet August, maar... Kees.

Kees dacht: „Als er toch een dief in het kasteel ronddoolt, dan kan ik ook net zoo goed die dief zijn; want, gisteren, dat weet ik zeker, was het een kat en geen dief!" Toen zei hij tegen Trees: „Weet je wat, nu moet jij je eens als man verkleeden, doen of je de dief bent, en de menschen een beetje aan het schrikken maken."

„Dank je wel, hoor, aan zoo'n spelletje doe ik niet mee!" En zij herinnerde zich de wijze woorden van haar moeder: „Zeg mij met wien gij omgaat, dan zal ik u vertellen wie gij zijt!"

Kees was boos en zei: „Ook goed, als jij niet wilt, dan doe ik het alleen; maar pas op, als je me verraadt!"

Op dit oogenblik zei niemand: „Brom!" en toch hoorde August de heele geschiedenis. Maar August had nu ook een plannetje gemaakt. Als Kees het eens geweten had!

De heer Leverworst, die den vorigen nacht zoo

slecht geslapen had, ging nu vroeg naar bed. Hij wilde zijn schade inhalen.

Toen hij een poosje in bed lag en nog nadacht over den dief, leek het hem toe, of hij in de aangrenzende kamer een zacht geritsel hoorde. Hij stond op, nam zijn pistool en zei bij zichzelf: „Als het een dief is, schiet ik!" Er was echter niets te zien; en de heer Leverworst keerde naar zijn bed terug. Spoedig sliep hij in.

Opeens voelde hij, hoe iemand hem aan zijn oor trok en zachtjes fluisterde: „Schrik niet. Er is iemand in uw kleedkamer; het is Kees, die voor dief wil doorgaan."

Waar kwam die stem opeens vandaan?

De heer Leverworst kon het niet zien, want Augustje had zich weer in de bedgordijnen verstopt.

„Ik heb zeker gedroomd!" zei de heer Leverworst.

Maar toen, opeens, in de andere kamer, hoorde hij weer een geritsel; en de stem zei opnieuw: „Pas op!"

Heel voorzichtig stond de heer Leverworst op; heel voorzichtig sloop hij op zijn teenen naar zijn

kleedkamer en opende met een ruk de deur.

Daar stond werkelijk een man. Wie was het? De heer Leverworst was toch bang; en in zijn angst riep hij plotseling uit: „Ik schiet!"

De man draaide zich om en gaf een gil; hij dacht, dat men werkelijk op hem zou schieten. Het was inderdaad Kees. In zijn hand hield hij een plak chocola, waar hij zoo dol op was.

Een poosje stonden de beide mannen zwijgend tegen over elkaar; allebei in afwachtende houding wat de andere zou doen.

Het duurde net zoo lang, totdat de heer Leverworst plotseling aan zijn pistool dacht. In zijn angst schoot hij recht voor zich uit en raakte den grooten spiegel. Met donderend geraas viel deze

in stukken op den grond. Kees holde weg, denkend dat zijn meester nu op hem zou schieten. Maar het tweede schot bleef achterwege. Leverworst zelf was heelemaal beduusd geweest van den harden knal. Hij had niet gedacht, dat een pistool zooveel geluid kon voortbrengen.

„Brom, brom!" klonk het ook opeens heel hard bij de deur. Als mijnheer Leverworst niet zoo verslagen geweest was, zou hij nu heel goed August hebben kunnen zien; maar deze profiteerde weer voor de zooveelste maal van de gelegenheid om te ontvluchten. Hij was er zeker van, dat het heele personeel er weer bij te pas zou komen.

Ze kwamen ook allemaal.

Het werd zelfs heel levendig in het anders zoo stille huis. Van alle verdiepingen kwamen de menschen aanrennen om te zien, wat er gebeurd was; en Charles vroeg: „Bent u dood, Mijnheer?"

„Neen," antwoordde de heer Leverworst; „ik ben levend, maar ik heb geen broek aan!"

Het was maar goed, dat hij het zoo hardop zei, want nu bleven alle anderen op de gang staan; alleen Charles ging de kamer binnen.

Hij vond den heer Leverworst en Kees allebei knielend op den grond; en hij had opeens een vermoeden, wat er gebeurd was. „Kees was zeker de dief!" zei hij.

„Neen, ik was het niet!"

„Neen, hij was het niet!" zei ook de heer Leverworst.

„Hij was het natuurlijk wel!"

„Neen!" schreeuwde Kees, harder dan noodig was. En de heer Leverworst voegde er aan toe: „Iemand heeft mij alleen wel toegefluisterd, dat Kees zich als dief heeft voorgedaan!"

Kees begon vreeselijk te kermen; hij had al zoo'n berouw over wat hij gedaan had.

De heer Leverworst, die toch eigenlijk een goedhartig man was, kreeg medelijden met Kees en wilde hem troosten.

„Brom!" klonk het in de kamer.

August was weer teruggekomen, omdat hij zien wilde, hoe het zou afloopen. Hij had alleen niet gedacht, dat zijn gebrom zoo'n uitwerking zou hebben. Allen vlogen weg; ook de heer Leverworst ging de gang op, alhoewel hij nog steeds geen broek aan had.

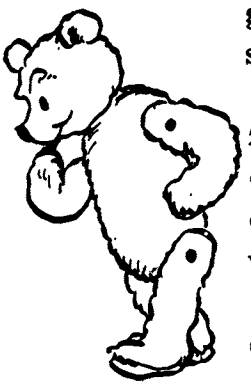

De knechts, die hun meester zoo zagen, schoten in den lach; en het eenige, wat zij op dit oogenblik in hun opgewondenheid wisten te zeggen, was: „Hij heeft geen broek aan!"

Ze begonnen eigenlijk allemaal door elkaar te schreeuwen; de eene sprak

over den dief, de andere over de broek; en geen mensch wist wat er bedoeld werd.

Nu waren echter ook de vijf beren-broertjes aan den wandel gegaan; juist waren zij boven op een antieke kast in de gang gekropen, toen zij hoorden vertellen, dat er een dief in huis was, die telkens bromde.

Boem, Bom, Bam, Bem en Biem hadden hier groote pret over; en opeens, toen Boem heel zachtjes: „Eén, twee, drie," telde, deden ze alle vijf tegelijk: „Brom, brom, brom!"

Wat een schrik!

„Houdt dat gebrom dan nooit op?" vroeg de heer Leverworst boos. „Ik vind het toch een raar soort dief; overal hoor je hem, en nergens zie je hem. Maar ik ga niet naar bed, voor dat we hem hebben."

„Maar het zou wel veel verstandiger zijn, Mijnheer!" zei Charles.

„Neen, neen, eerst moet de dief gepakt worden. Misschien zit hij wel achter die kast."

„We zullen de kast naar voren schuiven." Charles deed heel moedig, maar hij was zoo bang als een haas. Bij zichzelf dacht hij: „Alleen kan ik het niet, en niemand wil mij natuurlijk helpen."

Er was ook niemand die helpen wilde.

Ze stonden er allemaal om heen, maar niemand

wilde helpen de kast te verschuiven.

„Ik geef honderd gulden!" zei de heer Leverworst.

Niemand verroerde zich.

„Kom, Kees, help jij eens een handje!" Maar Kees stond als een zoutpilaar.

„Vooruit, Kees!" zei de heer Leverworst weer; „jij hebt kracht genoeg!"

Kracht had Kees genoeg, maar hij hield zich van den domme.

„Ik beloof Kees," zei de heer Leverworst toen, „dat ik alles zal vergeten, wat er vandaag gebeurd is, als hij nu wil helpen met de kast."

Dat was nog eens flink gesproken. „Misschien zou het wel de moeite waard zijn," dacht Kees, „om mij daarvoor aan een gevaar bloot te stellen."

Hardop zei hij toen: „Ik zal de kast verschuiven, maar Charles moet mij helpen."

Nu wilde Charles weer niet. Hij had opeens vreeselijke buikpijn en dacht, dat de pijnen veel erger zouden worden, als hij zich zoo moest inspannen. Niemand geloofde het natuurlijk; maar tegenspreken kon je hem ook niet.

„En toch moet de kast van haar plaats!" zei de heer Leverworst, die het in zijn dunne kleeding zoo koud kreeg, dat hij ook al aan buikpijn dacht.

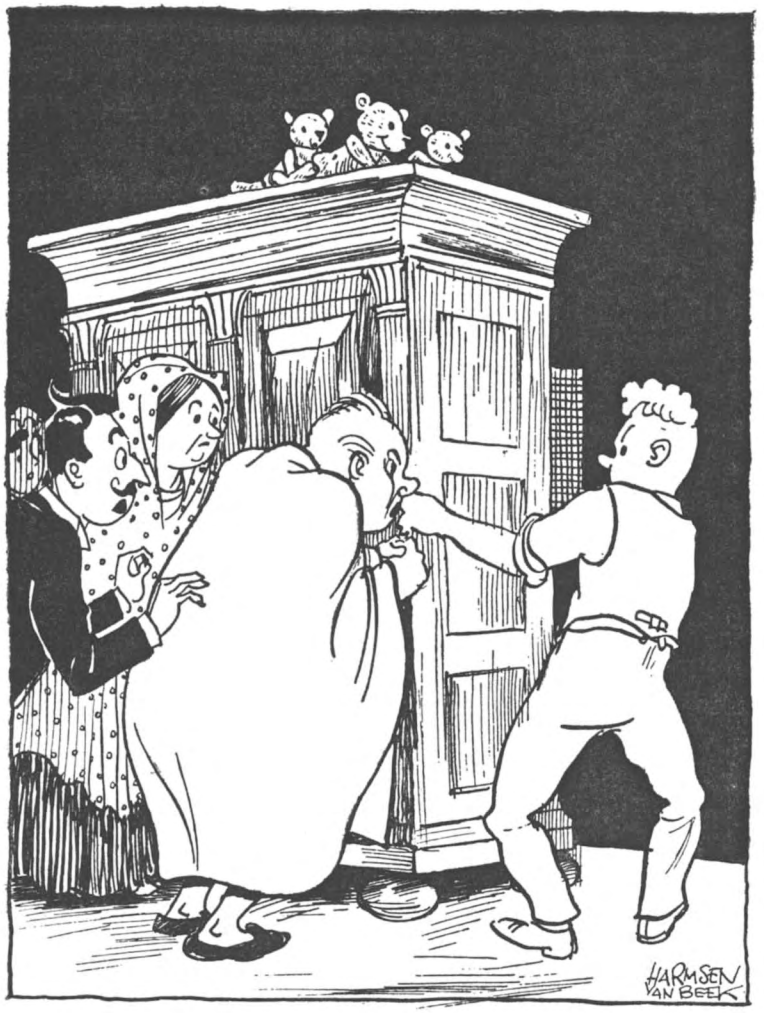
HARMSEN
VAN BEEK

„Ik zal het wel alleen doen!" zei Kees plotseling. Hij dacht namelijk, dat de kast toch niet te verwikken was; maar tegen alle verwachting in, ging het zelfs heel gemakkelijk. In drie tellen was zij van haar plaats; achter de kast werd toen een klein deurtje zichtbaar.

„Het is een schoorsteen," zei Charles, die opeens zijn buikpijn vergeten was.

„Misschien is de dief daardoor ontsnapt!" zei een van allen.

Ze stonden met hun allen voor de geheimzinnige deur. Wat zouden ze er achter vinden?

Hadden ze toch maar eens boven op de kast gekeken! Want daar lagen Boem, Bom, Bam, Bem en Biem stijf tegen elkaar gedrukt, in doodsangst, dat ze ontdekt zouden worden.

Zoodra ze over een schoorsteen hoorden praten, waren ze tot aan het randje gekropen, want als het werkelijk een schoorsteen bleek te zijn, zouden ze wel daar door kunnen ontvluchten.

Toen Kees eindelijk met trillende handen het deurtje openmaakte, zagen ze allemaal, dat het een schoorsteen was, die vol roet zat. Ze zagen ook wel in, dat geen mensch hierdoor had kunnen ontsnappen.

„Laten we eens blazen," zei Boem tegen zijn broertjes.

Zoo gezegd, zoo gedaan.

Met hun vijven bliezen ze zoo hard mogelijk in het gat van den schoorsteen en een dikke rookwolk vloog er uit.

De heer Leverworst kreeg de volle laag. Kees sprong achteruit, maar kwam toch nog half onder het roet. De omstanders, die er verschoond van waren gebleven, gilden toch zoo luid mogelijk.

„Iemand heeft geblazen!" zei Charles.

„Ja, dat moet wel," zei Kees; „ik heb het gevoeld, het kwam van de kast!"

„O, hoe vreeselijk, zou de dief zich dan boven op de kast verstopt hebben?" vroeg de huishoudster.

„Ik heb er straks ook iets zien bewegen!"

„We moeten het maar weer onderzoeken," zei de heer Leverworst.

Niemand durfde; iedereen bleef stokstijf staan; en het gekibbel van wie gaan zou en wie niet, begon opnieuw.

Charles voelde opeens zijn buikpijn weer terugkomen; en ten slotte was het weer de ongelukkige Kees, die op een stoel klauterde en langzaam met zijn hand over de kast streek.

Plotseling had iemand hem bij zijn gezicht te pakken, bij zijn neus nog wel. Weer vloog er een roetmassa door de kamer, niemand kon de

dingen meer goed onderscheiden. Kees schreeuwde als een bezetene, Leverworst gilde nog een beetje harder; en in de algemeene verwarring waren de Teddy's erin geslaagd, om onder de kast te kruipen.

Kees zei nog aldoor: „De dief pakt mij bij mijn haar," toen de vijf broertjes al lang onder de kast zaten.

„We zullen het nog eens nakijken," zei de heer Leverworst, maar niemand had daar zin in. Eindelijk nam Charles een stok en liet dien over de heele kast glijden. Een oude kleerenborstel en een stukje verdroogd brood vielen naar beneden. Dat was alles.

„De dief is toch zeker door het gat van den schoorsteen ontsnapt," zei Charles; „hij was erg klein, denk ik."

„Ik ga weer naar bed." De heer Leverworst had van de heele geschiedenis meer dan genoeg.

„Nu ga ik slapen," zei hij tegen Charles. „Het is na twaalven, geen enkele dief zal ons meer komen storen. Die heeft nu ook zijn rust noodig."

Ja, de heer Leverworst zou zeker gelijk hebben gekregen, als Augustje er niet geweest was.

VI

NA MIDDERNACHT

August had het „brom-brom" van zijn broertjes duidelijk gehoord; en het liefst was hij de gang opgehold. Op het oogenblik was hij nog in de slaapkamer van den heer Leverworst, dol verlangend om zijn broertjes terug te zien. Eindelijk hoorde hij den heer Leverworst terugkomen; hij drukte zich plat tegen den muur, vlak bij de deur en dacht: „Als hij binnenkomt, ga ik meteen eruit."

Dat was wel gemakkelijker gedacht dan gedaan.

De heer Leverworst maakte inderdaad de deur open; hij werd op den voet gevolgd door Charles en Kees; nog voor dat August had kunnen ontsnappen, had Kees de deur al weer gesloten. En arme August zat nog altijd in zijn verborgen hoekje. Hij was van plan om nu door het raam te zien weg te komen; maar alles liep hem tegen.

5. Boem en z'n broertjes

Zoo juist zei de heer Leverworst: „Doe het raam dicht, Charles; anders komt de dief misschien nog hier binnen!"

August vond het vreeselijk vervelend, want hij wist maar niet, hoe hij het raam weer open zou krijgen.

Nu pas merkte de heer Leverworst, dat Kees ook in de kamer was. „Maak dat je weg komt," zei hij tegen Kees, „je ziet pikzwart!"

„U ook!" zei Charles per ongeluk.

De heer Leverworst keek in den spiegel en riep uit: „Ben ik opeens een neger geworden? Dat kan niet; ik ga dadelijk in het bad!" En zich tot Kees wendend, zei hij: „Ga jij je ook gauw wasschen, kerel, ik zal niet meer boos op je zijn!"

Erg in zijn nopjes, ging Kees vlug naar de douche om zich weer schoon te wasschen. Charles, die niet zwart was geworden, omdat hij zich op een behoorlijken afstand gehouden had, maakte nu het bad klaar voor zijn heer en meester.

De badkamer was vlak naast de slaapkamer. Nauwelijks zat de heer Leverworst in het bad, of hij hoorde in zijn slaapkamer een luid gerinkel.

Daar was de dief nu al weer. „Charles, Charles!" riep de heer Leverworst, „waar zit je?"

Maar Charles hoorde niets. Hij was naar zijn eigen kamer gegaan, en at nu al voor de derde

maal een broodje met vleesch.

„Charles! Charles!"

Het lawaai in de slaapkamer hield een poosje aan en toen... de heer Leverworst kreeg er kippevel van... werd er een ruit stuk gegooid.

De heer Leverworst sprong uit zijn bad, deed gauw een badmantel om, en opende de gangdeur. „Help! Help!" riep hij.

Weer kwam al het dienstpersoneel van alle verdiepingen in vliegende haast aanloopen, om te zien wat er nu weer was.

„De dief is mijn kamer binnengeslopen!"

Klets, daar ging weer wat kapot. Niemand durfde naar binnen te gaan; en weer stonden ze voor de zooveelste maal in de gang samen te beraadslagen, wat er gebeuren moest.

„Waar is Kees?" vroeg de heer Leverworst.

„Onder de douche!" antwoordde iemand.

„Wat voert hij daar uit?"

„Hij wascht zich!"

„O ja, dat is waar ook; maar laat hem nu maar hier komen!"

Kees werd gehaald. Hij moest de slaapkamer in gaan, en zien, wat die brutale dief daar nu wel uitvoerde.

Alhoewel Kees het een beetje griezelig vond, opende hij toch de deur en ging naar binnen.

Er was niets bijzonders te zien. Alleen het raam was stuk en een frisch windje woei door de kamer.

„Er is niemand," zei Kees. „Ik zie alleen, dat de ruit gebroken is."

„Dan ga ik naar bed!" Kermend ging de heer Leverworst weer naar zijn kamer, kermend kroop hij in bed en kermend verlangde hij, dat Charles en Kees naast zijn bed zouden blijven zitten. Kermend sliep hij in.

Na een paar minuten werd hij weer wakker. Het leek wel, of er vreeselijk geklopt en gehamerd werd in de kamer en de heer Leverworst gilde opeens: „Worden jullie toch wakker, ik geloof, dat de dief er weer is!"

Charles en Kees schrikten wakker en vroegen verbaasd: „Waar is hij dan?"

„Ik heb net weer iets hooren brommen!"

Maar alles bleef stil.

Toen de heer Leverworst weer op het punt was om in te slapen, begon het geratel opnieuw.

„Daar is hij weer, nu hoor ik weer hetzelfde geluid!"

„Met uw verlof, Mijnheer, dat was mijn maag!" Charles had al drie maal gegeten op dezen avond, maar hij was en bleef hongerig.

De heer Leverworst, die nooit honger had, omdat hij altijd te veel at, zei mopperend: „Dan heb

je niet genoeg gegeten; anders zou je nu geen honger hebben!"

„Ik wou ook juist wat gaan eten, toen die akelige dief weer terug kwam."

Charles bromde, alsof hij een van de Teddy's zelf was.

Hij stond toch op, om nog wat te gaan eten, alhoewel hij grooten angst had, alleen naar de eetzaal te gaan; daar stond namelijk gebak, waar hij dol op was. De honger scheen toch nog grooter te zijn dan de angst. Toen hij de eetzaal binnentrad, hoorde hij allerlei vreemdsoortige geluiden; hij vermande zich en liep verder. Toen hij eindelijk van het gebak wilde nemen, ontstond er een luid gebrom, want de vijf beertjes die onder de tafel zaten, dachten: „Laten we maar flink brommen, dan verjagen we hem wel!"

„Brom, brom, brom, brom, brom!" klonk het achtereenvolgens. Charles liet het gebak in den steek en holde, gillend van angst, terug naar de kamer van den heer Leverworst. „De dief is in

de eetzaal," schreeuwde hij uit.

„In de groote?"

„Neen, in de kleine!"

„Hoe ziet hij er dan uit?"

„Ik heb hem niet gezien, alleen maar gehoord!"

„Hoe weet je dan, dat het de dief is?"

„Het was steeds hetzelfde gebrom. Gaat u mee kijken?"

De heer Leverworst had er geen zin in.

Weer werd Kees er op afgezonden, om het zaakje te gaan opknappen. Omdat zijn geweten nog steeds niet zuiver was, durfde hij ook niet tegen te spartelen. „In 's hemelsnaam dan maar!" En Kees ging.

Hij liep naar de kleine eetzaal, maar alles was daar doodstil. Het gebak, dat Charles graag had willen hebben, stond midden op de tafel. Kees at het kalm op en geen dief vertoonde zich. Daarna ging hij naar zijn meester terug.

„Je bleef zoo lang weg," zei de heer Leverworst; „ik dacht, dat er iets met je gebeurd was!"

Kees vertelde, dat hij in de eetzaal was gaan kijken, dat er heelemaal geen mensch te bekennen was, en dat hij ook niet het minste geluid vernomen had.

„Hij is er niet eens geweest," zei Charles, „hij liegt!"

„Ik lieg heelemaal niet!"

„Bewijs het dan!" Charles ergerde zich bont en blauw, dat hij op de vlucht was gegaan voor iets, dat er niet eens geweest was misschien.

„Als bewijs dat ik er geweest ben, heb ik het gebak opgegeten, dat midden op tafel stond," vertelde Kees oolijk, blij, dat hij er dit maal openlijk mee voor den dag kon komen.

„Dat is brutaal!" riep Charles uit; en daar hij niet bekennen wilde, dat hijzelf wel graag het gebak had willen hebben, voegde hij eraan toe: „En die taart was nog wel bestemd geweest voor Mijnheer!"

„Ik wil die taart niet eens meer hebben," zei de heer Leverworst onverschillig; hij was zoo doodmoe geworden van al die dievengeschiedenissen, dat hij nu alleen nog maar wilde slapen.

„De zon zal wel dadelijk opgaan," zei Charles, die ook moe was. Het liefst was hij ook naar bed gegaan, maar dat wilde de heer Leverworst niet toestaan. Zoo sliepen ze dus alle drie weer in.

Kees had blijkbaar kou gevat onder de douche. Opeens moest hij heftig niezen; en een geweldig: „Hatschi, hatschi!" weerklonk door de kamer.

Met een ruk vloog Charles overeind en riep al: „De dief! de dief!"

„Waar?" De heer Leverworst draaide zich onverwacht om en viel uit zijn bed. Dit deed den

emmer overloopen.

De heer Leverworst had voor dezen nacht al lang genoeg van alle mogelijke soorten van dieven. Hij stond op en verklaarde, dat hij een eindje ging wandelen; de zon zou wel spoedig opgaan. Hij moest buiten een beetje bekomen.

„Groot gelijk, Mijnheer!" zei Charles. Deze verheugde zich er op, dat Mijnheer het huis uit ging, dan kon hij nog lekker een beetje slapen. De heer Leverworst kleedde zich aan; ondertusschen hield Kees allerlei lofzangen op de heerlijke morgenlucht; en Charles, die al vast van die heerlijke morgenlucht wilde genieten, boog zich uit het raam.

„Brom, brom!" klonk het weer.

„De dief!" Charles was doodsbleek geworden; en Kees en de heer Leverworst eveneens, want ook zij hadden het gebrom gehoord.

„Wat een vreemdsoortige dief toch!" zei de heer Leverworst; „zelfs overdag denkt hij er niet over om zich stil te houden. Zou het mijn broer soms zijn, die hier eens komt rondsnuffelen, om te zien, hoe wij hier leven?"

De broer van den heer Leverworst was tuinman geworden en was getrouwd met een arme vrouw,

iets wat Leverworst hem maar niet kon vergeven; hij had koopman moeten worden, veel geld verdienen en dan trouwen met een rijke vrouw, dan was het den heer Leverworst naar den zin geweest.

Hoe hij nu zoo plotseling aan zijn broer dacht, begreep hij niet; en om er vooral niet op door te gaan, zei hij onverwachts: „Ik wil nu een kop koffie hebben!"

Charles ging gauw naar de keuken om de koffie te bestellen, maar de kok en de keukenmeid sliepen nog; en behalve die twee, was er niemand, die koffie kon zetten.

„Een mooie huishouding hier," mompelde de heer Leverworst.

„Maar het is toch pas vier uur, hoe kunt u dan al van het personeel verlangen, dat het voor koffie zorgt? Gaat u ook maar weer naar bed!"

„Brom, brom!" klonk het nu op de gang. De heer Leverworst nam zijn hoed en holde naar buiten.

„Ik blijf niet langer in het kasteel," riep hij uit. „Ik heb er schoon genoeg van!" Hij ging er met een stevigen pas van door om al de ellende van den vorigen nacht zoo spoedig mogelijk te vergeten.

Kees en Charles bleven achter.

„Kees, wat denk jij er van?" vroeg Charles.

„Zou het wel een dief geweest zijn?"

„Ik weet niet."

„Zou het misschien een dier geweest zijn?"

„Vanwege het gebrom bedoel je? Het zou kunnen; ik begrijp er niets meer van."

„Laten we toch maar koffie zetten," zei Charles.

„Ik dacht, dat alleen de kok en de keukenmeid dat konden!"

„Ja, die doen het alleen voor Mijnheer. Maar laat hij nu zelf maar eens voelen, wat het is, om met een leege maag rond te loopen. Waarom laat hij zijn eigen broer half verhongeren?"

„Aha, knaagde zijn geweten daar straks, dat hij zoo opeens over dien broer begon te spreken?"

„Ja natuurlijk, ik ken zijn broer heel goed." En nu vertelde Charles onder het koffie zetten, de treurige geschiedenis van den broer van den heer Leverworst.

VII

WAT DEN HEER LEVERWORST OP ZIJN WANDELING OVERKWAM

De heer Leverworst ging er dus op uit, zonder te weten, dat Bom, Bam en Biem hem al vóór waren geweest. Boem en Bem waren in het kasteel achtergebleven. De vijf broertjes zaten een beetje in angst over August; nog steeds hadden ze hem niet kunnen terugvinden. Ze spraken af, dat drie van hen hem zouden gaan zoeken en twee zouden thuis blijven. Ze hadden straks al vreeselijk gebromd, maar geen Augustje had antwoord gegeven.

Waar zou hij toch gebleven zijn?

Toen de heer Leverworst in zijn tuin wandelde, was hij in een bijzonder slecht humeur. Ten eerste kwam dat, omdat hij zoo'n ellendigen nacht gehad had; en ten tweede, omdat hij geen koffie gekregen had. Hij voelde zich moe. Van den heerlijken morgen, van den dauw op de bloemen en het gras, van de eerste zonnestralen merkte hij niets. En toen hij den ouden tuinman, die voor zijn tuin moest zorgen, ontmoette, zei hij niet, zooals de

oude man verwachtte: „Lekker weertje vanmorgen, niet waar?" maar in plaats daarvan kwam hij met een vraag voor den dag, die den tuinman wel wat verbaasde.

„Tiemen, heb jij al koffie gehad?"

„Ja, natuurlijk Mijnheer!" antwoordde de tuinman; „dat is het eerste, waar mijn beste vrouw voor zorgt, voor ik aan het werk ga."

„En voor mij zet niemand koffie!"

„Omdat u geen vrouw hebt; trouwens..."

„Wat trouwens?"

„Ik heb eigenlijk zoo'n medelijden met u, Mijnheer!"

„Zoo, heb jij medelijden met den rijken Lever-

worst, en waarom als ik vragen mag?"

„Tja... omdat het beste u ontbreekt!"

„Wat is dan het beste volgens jou?"

„Het beste, dat zijn menschen die van je houden!"

Toen zweeg de oude heer. Menschen, die van hem hielden... die had hij niet. Hij liet den tuinman in den steek en zette zijn morgenwandeling peinzend voort. Hij had een kasteel, een park er om heen, een bosch, in de stad nog een villa, hij had paarden en rijtuigen, twee auto's en een massa kostbare dingen, maar het beste ontbrak hem volgens den tuinman: menschen die van hem hielden!

Het was wel merkwaardig, dat hij er nooit over gedacht had, dat niemand bij hem hoorde. En opeens drong het tot hem door, dat hij erg eenzaam was.

„Och, wat een onzin toch!" zei de heer Leverworst plotseling tot zichzelf, „ik ben alleen maar zoo somber, omdat ik geen koffie gedronken heb. En dan die tuinman met zijn malle praatjes! Ik zou wel eens willen weten, waarom ik menschen noodig heb, die van mij houden. Ik kan toch alles koopen, waar ik zin in heb!"

Op ditzelfde oogenblik zei Teddy Bom tegen Teddy Bam: „Wat is het een mooie tuin! Alleen

kinderen ontbreken hier. In zoo'n prachtig park hooren kinderen om in te spelen en te ravotten."

„Charles heeft aan de huishoudster verteld, dat de heer Leverworst neefjes en nichtjes heeft, waar hij zich totaal niet om bekommert. Jammer, hè? Voor hem zelf èn voor de kinderen. Zouden we het hem niet aan zijn verstand kunnen brengen, dat hij eigenlijk een arme man is, omdat hij geen kinderen heeft?"

Aan den rand van het slotpark, daar waar het bosch begon, stond een klein priëeltje van berkestammen. Toen Bom, Bam en Biem dat zagen, gingen ze er dadelijk heen, in de hoop August daar te vinden. Maar August was er niet. Nauwelijks waren ze in het priëeltje aangeland, of de heer Leverworst trad binnen. Moe en somber gestemd liet hij zich op een bank neervallen en bleef met een ernstig gezicht voor zich uit staren.

„Brom!" zei Bam.

„Brom!" herhaalde Bom; en „Brom, brom!" antwoordde ook Biem.

Door dit gesprek waren de drie beertjes het eens geworden, dat ze den heer Leverworst eigenlijk een naren man vonden.

Leverworst had het brommen ook wel gehoord. Meteen sprong hij overeind en riep: „Al weer die akelige dief; hij vervolgt mij overal!"

„Brom, brom, brom, brom," zeiden de Teddy's telkens weer om hem te plagen.

„De dief! de dief!"

De heer Leverworst verliet zoo gauw hij kon het priëeltje en de beertjes hadden pret voor tien.

„Hè, zoo'n dief zou ik ook wel eens willen zien," zei een klein zacht stemmetje.

De heer Leverworst was bijna een klein meisje omvergeloopen, dat net het priëeltje wilde binnengaan.

„Maar Jenneke," zei een grooter broertje, „we mogen toch niet in dat priëeltje gaan."

„Maar ik wil den dief zien!" hield zij vol en meteen duwde zij Emile op zij.

Opeens klonk er een booze stem door den tuin: „Emile, Jenneke, willen jullie daar wel eens weggaan? Het is toch het priëeltje van mijnheer Leverworst; als hij ziet, dat wij er in gaan, dan wordt hij dadelijk boos."

Het was Ernst, het oudste broertje, die de anderen wilde waarschuwen.

„Wie zegt dat?" vroeg de heer Leverworst, die het heelemaal niet prettig vond om voor een soort kinderbeul door te gaan. „De dief is niet te zien," zei hij toen tegen Jenneke; „hij bromt alleen maar."

„Hoe doet hij dat dan?"

„Brom, brom," zeiden de Teddy's, die deze kinderen wel aardig vonden.

De heer Leverworst schrok, maar Ernst zei: „Och, dat is een das; laten we hem vangen."

„Hè ja, laten we dat doen," zei de sloteigenaar, die aan een das nog niet gedacht had.

Maar de drie beertjes vonden dat minder aardig. Ze waren op een plank gevlucht, die tegen den muur van het priëeltje hing. Ongelukkigerwijze stond er op deze plank alleen maar een potje met roode verf; en dat was zoo klein, dat de drie Teddy's zich daar onmogelijk achter verbergen konden. Waar moesten ze zoo gauw heen?

De heer Leverworst naderde al de plank en zag in de halve duisternis, die er in het priëeltje heerschte, iets op die plank bewegen.

„Ik heb hem al!" riep hij uit; en meteen wilde hij den zoogenaamden das grijpen. Maar toen gebeurde er iets verschrikkelijks! In hun angst leunden de drie Teddy's tegen het verfpotje, dat tegelijkertijd kantelde en boven op het hoofd van den heer Leverworst terecht kwam.

Dat was nu werkelijk te veel voor één dag. Eerst een dief, dan geen koffie, en tot slot verf over je heen, dat was meer dan de heer Leverworst verdragen kon. Hij schreeuwde moord en brand; de kinderen, doodelijk geschrokken holden weg en

6. Boem en z'n Broert es

riepen: „Mijnheer Leverworst gaat dood!"

Ze dachten, dat de roode verf bloed was. En het geschreeuw van de kinderen en van den heer Leverworst werd ook in het kasteel gehoord. Al degenen die al op waren gestaan, kwamen ijlings aanloopen, om te zien wat er gebeurd was. Alleen Charles haastte zich niet. Hij lag zelfs nog in bed en dacht dat het wel weer veel geschreeuw voor niets zou zijn.

In het begin dachten ze allemaal, dat de heer Leverworst gewond was; en daar hij steeds riep: „De dief, de dief!" verkeerden zij in de meening, dat de oude heer aangevallen was.

Het duurde nog wel een poosje, voordat hij kon uitleggen wat er eigenlijk gebeurd was.

Ondertusschen waren de kinderen weer teruggekomen, om den dief te zien, die met verf gooide. Dat vonden ze zoo onzinnig.

De drie beertjes waren erg geschrokken over wat ze gedaan hadden. Het leek hun het beste, om maar dadelijk te ontsnappen. Maar voor zij er op bedacht waren, kwamen de kinderen al weer terug en Bam, Bom en Biem liepen hun juist tegemoet.

„Kijk eens!" riep Ernst het eerst, „wat een gekke beesten!"

„Vangen, gauw, we moeten hen vangen!" zeiden Emile en Jenneke tegelijk.

Jenneke had Biem al beet en Bam en Bom zagen tot hun grooten schrik, dat het kleine broertje vast werd gehouden.

„Onze Biempie!" riepen ze uit.

„Ze kunnen spreken!" De kinderen waren buitengewoon verbaasd.

„Laten jullie hem toch los, onzen Biem, wij zijn levende Teddy's!"

„Niet loslaten," zei Ernst, „ik geloof, dat zij met die verf gegooid hebben!"

Bam, Bom en Biem begonnen toen vreeselijk te huilen en zeiden: „Wij zullen jullie alles vertellen, maar laat ons vrij."

„Daar komt iemand aan."

Biem trilde van angst; en de drie kinderen gevoelden opeens erg medelijden met de booswichten; en toen zij weer met angst in hun stem smeekten: „Verraadt ons niet, we zullen alles vertellen," stopte Ernst de drie Teddy's gauw in zijn mand vol veldbloemen; en precies op dit oogenblik voegden de tuinman en al de anderen uit het slot zich bij de kinderen.

„Wat hebben jullie daar?"

„Veldbloemen."

„Wat doen jullie daar mee?" vroeg Kees een beetje wantrouwend.

„Die gaan we verkoopen."

„Laat hen toch gaan, het zijn brave kinderen, ik ken ze wel." De oude tuinman Tiemen gaf hun een wenk; en het drietal holde weg, blij dat niemand in hun mand gekeken had.

„Wat waren dat voor kinderen?" vroeg de heer Leverworst, die zich weer wat hersteld had.

„O, dorpskinderen!"

„Wat hadden ze in hun mand?"

„Veldbloemen, om te verkoopen."

„Heeft iemand in hun mand gekeken?"

„Neen Mijnheer."

De heer Leverworst was wantrouwend. „Zij waren toch zoo straks in het priëeltje," zei hij; „dat brommende dier hoorde hun misschien wel toe; of zij hebben mij misschien met de verf gegooid."

„Zoo iets zouden de Leverworstjes nooit doen," hernam de tuinman.

„Wie?"

„Die kinderen heeten Leverworst."

„Hoe kunnen die kinderen nu precies zoo heeten als ik?" riep de sloteigenaar verontwaardigd uit.

De oude tuinman werd een beetje boos en antwoordde ernstig: „Zij hebben denzelfden naam als

u, omdat hun vader uw broer is."

Meteen maakte de heer Leverworst rechtsomkeert, ging naar het kasteel terug en vergat totaal den dief en de olieverf. Dus de kinderen van zijn eigen broer verzamelden veldbloemen om ze te verkoopen. Dat was nog een veel grootere schrik dan een dief.

Charles moest de vlekken verwijderen; en onder de hand sprak de heer Leverworst geen enkel woord.

Wel vroeg Charles nog: „Hebt u den dief gevonden?"

Maar Leverworst antwoordde: „Neen!"

„Is het misschien toch een dier geweest?"

„Ik weet het niet." Meer kreeg Charles niet te hooren, hoe zeer hij ook probeerde om meer te weten te komen.

Naderhand kreeg hij wel van het andere personeel te hooren, waarom zijn meester zoo bijzonder slecht gehumeurd was. En om hem nog een beetje meer te ergeren, zei hij, alhoewel het absoluut niet waar was: „Ik heb straks weer hooren brommen, de dief schijnt er nog altijd te zijn."

„Brom, brom!" hoorde Charles nu werkelijk op dit oogenblik. Augustje wist, dat de broertjes ergens in den tuin moesten zijn, en van vreugde moest hij even brommen.

Maar Charles schrok geweldig, omdat hij wist, dat hij daarnet een leugen verteld had; en nu bleek het toch opeens waar te zijn. Hij gilde nog harder dan de heer Leverworst en nam zich voor, den ouden heer nooit meer iets voor te jokken.

VIII

DE LEVERWORSTJES

Terwijl August Charles zóó aan het schrikken maakte, dat deze een uur daarna er nog niet van bekomen was, zaten August's broertjes Bom, Bam en Biem onder een heg. De kinderen Leverworst waren daar hun oudste zusje, Hilda tegengekomen, die het drietal al tegemoet was geloopen om zoo vlug mogelijk te beginnen met bouquetten te maken. Het was wel nog vroeg, maar de bloemen moesten in de stad verkocht worden; en dat was dan ook de reden dat de Leverworstjes voor dag en dauw opstonden.

De beertjes zaten nu op een rij; en vlak voor hen lagen de drie kinderen in het gras, terwijl Hilda druk bezig was met ruikers te maken. Onderwijl vertelden de Teddy's hun avonturen.

Ze spraken over Pimmely, Baas Geitenhaar, Henriëtje, Freddy, Mina, die nu Mevrouw Boum was geworden; en over nog allerlei streken die zij

uitgehaald hadden [1]).

De drie kinderen lachten zoo, als ze nog nooit in hun leven gelachen hadden.

„Vader moet jullie zien," zei Hilda, „misschien wordt hij van het lachen weer gezond."

„Is hij ziek?" vroeg Bam met medelijden in zijn stem.

„Ja, al sinds een jaar!"

„Hij heeft eens een ongeluk gehad met zijn kar, hij was tuinman."

„Is hij het nu niet meer?"

„Neen, hij is ontslagen. De vroegere eigenaar van het kasteel was zijn patroon; en die heeft nu zelf haast geen geld meer."

[1]) Al deze personen komen voor in het eerste deel: Het Teddy-Boek.

„Is de heer Leverworst werkelijk een oom?"

„Ja zeker, maar jullie moogt er niet over spreken," zei Hilda een beetje verschrikt.

„Waarom niet?"

„Omdat Vader niet wil, dat wij over die familieleden spreken; hij is zoo trotsch, hij wil zich niet opdringen."

De drie beertjes waren echter nieuwsgierig; ze gingen door met vragen en zoo vernamen ze, dat de Leverworsts van heel eenvoudige familie waren. Willem, de oudste, was heel vroeg in de maatschappij gekomen; hij had geluk gehad en had spoedig veel geld verdiend. Zijn jongere broer, die altijd heel veel voor bloemen gevoeld had, was tuinman geworden.

Willem was het hier heelemaal niet mee eens geweest; hij had ook gewild, dat zijn broer in den handel ging, om veel geld te verdienen; en toen deze op den koop toe, nog met een arme vrouw trouwde, was er oneenigheid tusschen de broers gekomen.

„Dat vind ik dan een groot onrecht," zei Bom.

„Onrecht," herhaalde Biempie.

„Het is zeker een onrecht," zei Hilda, „want Moeder is toch zoo lief voor ons en Vader zegt altijd: „Als je maar een goed hart hebt, dat is het voornaamste; het geld komt er minder op aan."

„Wat eenig, dat wij hem zoo aan het schrikken hebben gemaakt!" riepen Bam en Bom uit.

„Aan het schrikken gemaakt?"

Toen vertelden de drie Teddy's wat ze in dien nacht hadden uitgespookt en dat iedereen hen voor dieven gehouden had.

„Daar komt iemand aan!" riep Bam plotseling uit. Hij pakte Biem beet en hals over kop verdwenen ze in de mand met bloemen. Bom, als een haas achter hen aan.

Er kwam een boer aan, die hun wat norsch vroeg: „Waar hebben jullie al dat hooi vandaan?"

„Dat zijn bloemen, Otto," antwoordde Hilda; „we hebben ze geplukt op de weide van de gemeente."

„Wat voeren jullie daar mee uit?"

„We gaan ze verkoopen in de stad!"

„En wat moeten de stadsmenschen daar dan mee?"

„Zij versieren daarmee hun kamers!"

„Bespottelijke menschen, die gebruiken veevoeder voor hun kamers!" zei Boer Otto, en toen ging hij verder.

Bam, Bom en Biem kwamen weer uit de mand te voorschijn en zeiden, dat ze nu naar de andere broertjes terug moesten.

„Komen jullie toch bij ons," zeiden de kinderen.

„Waar wonen jullie dan?"

„In het dorp, in een klein huisje. Het staat vlak achter de kerk. Er is een heg omheen; en het huis heeft blauwe luiken; het ziet er van buiten nogal vroolijk uit, want voor de ramen staan een massa bloemen."

„Hoort het huis van jullie?"

„Ja, vader heeft het van zijn spaarduitjes gekocht. Hij zei, dan hadden we tenminste een eigen tehuis. Het is zoo gezellig bij ons; gaan jullie mee?"

„Ja, we zullen komen, maar we moeten eerst August zoeken."

„De weg is veel te lang voor jullie," zei Hilda.

Bom, Bam en Biem dachten na. Zoo heel ver konden ze met hun kleine pootjes niet loopen; bovendien waren ze wel wat bang om alleen naar zoo'n vreemd dorp te gaan. Ze spraken dus met de Leverworstjes af, dat ze den volgenden morgen weer in het berkenpriëeltje zouden zijn; en dan zouden Hilda en Ernst er ook komen met een mand, waarin ze de beertjes naar huis konden dragen.

„Vergeten jullie het niet?"

„Neen, we komen vast en zeker en dan brengen we de anderen mee!"

Toen namen de Teddy's afscheid van hun nieu-

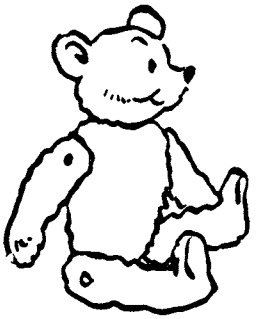

we vrienden. De kinderen vonden het werkelijk heel naar de grappige, kleine kereltjes in den steek te laten; maar zij troostten elkaar met de gedachte, dat ze hen morgen terug zouden zien. Bam, Bom en Biem slaagden erin, ongezien weer in het slot terug te keeren. Niemand merkte het, toen zij heel zachtjes over de gang liepen. Ze waren allemaal moe van den onrustigen nacht, zoodat ze niet den minsten lust gevoelden kattekwaad uit te halen.

De heer Leverworst zat alleen in zijn kamer en was zeer treurig gestemd. Hij dacht aan zijn broer en hij had nu berouw, dat hij steeds zoo onaardig was geweest. Een stem in zijn binnenste fluisterde hem toe: „Maak het weer goed!" Maar de rijke Leverworst had zoo'n grooten dunk van zichzelf, dat hij er niet toe kon komen, om uit eigen beweging naar zijn broer te gaan.

Zelf te zeggen: „Ik heb ongelijk!" dat kon de sloteigenaar niet over zijn hart verkrijgen; de menschen moesten maar bij hem komen, als ze iets van hem hebben wilden. Alleen door den rijkdom was de heer Leverworst zoo geworden, want eigenlijk was het een goede kerel.

Charles dacht na en wilde nu toch eindelijk wel

eens weten, wat al dat gebrom wel te beduiden had. „Laten we de kast nog eens goed onderzoeken," zei hij tegen Kees; „ik geloof, dat de dief nog in huis ronddwaalt!"

Juist toen Boem, Bem en August elkaar hadden teruggevonden en elkaar vertellen wilden, wat ze beleefd hadden, hoorden zij wat Charles tegen Kees zei.

Ze schrokken ontzettend. Weer moesten ze vluchten; wie weet, of ze Bam, Bom en Biem nog wel zouden terugvinden in het groote kasteel, waar de kleine Teddy's telkens in verdwaalden.

„Ja," zei Kees, „ik zal de trap maar halen, dan kunnen we goed zien, wie er boven op de kast zit."

„Goed," zei Charles, „ga jij de trap maar halen."

„En dan pas jij ondertusschen op, dat niemand ontsnapt!" Het was maar goed, dat Charles erg bang was uitgevallen. Toen Kees weg was, dacht hij er niet over om alleen op de gang te blijven; hij ging naar de slaapkamer van den heer Leverworst.

„Nu moeten we vluchten!" zei August.

„Hoe zullen de anderen ons dan kunnen vinden?" vroeg Bem.

„Ze zullen ons wel vinden en ik zal hen trouwens ook wel gaan zoeken," zei Boem.

Ze gleden alle drie van de kast af en gingen op

de vlucht. Het was hoog tijd. Juist kwamen de heer Leverworst en Charles op de gang en deze zei:

„Kees haalt de trap, we willen de kast nog eens onderzoeken!"

Klets... daar lag de heer Leverworst op den grond.

Klets... daar lag Charles ook.

„Ik ben over iets gevallen," klaagde Charles. De heer Leverworst zweeg. Dat werd hem te kras. Eerst olieverf over je heen krijgen, dan nog vallen, hij was er wanhopig over. Eindelijk zei hij:

„Ik kan dit niet meer uithouden!"

„Ik vind het ook alles behalve prettig, om op den grond te vallen," zei Charles; „en ik denk er dan ook hard over om hier weg te gaan."

„Ga dan maar," zei de heer Leverworst. Hij was woedend en Charles niet minder.

Eindelijk kwam Kees aanzetten met de trap.

„De dief is ons al weer ontsnapt," kermde de heer Leverworst.

„En Charles zou nog wel zoo goed opletten!"

„Dat heeft hij nu juist niet gedaan; hij was er veel te bang voor!"

„Hè, wat een lafaard!"

„Dat is tenminste nog beter dan een snoeper!" riep Charles uit. En toen gebeurde er iets vreeselijks. Kees wilde Charles een flinken slag geven;

maar toen gleed de trap uit zijn handen; zij viel tegen de ruiten en natuurlijk vlogen deze in stukken. Leverworst was woedend.

De drie beertjes waren erg blij, dat ze ontsnapt waren. Ze maakten met veel moeite alle deuren weer open, en toen ze in de ontbijtkamer van den heer Leverworst kwamen, zagen ze daar een vouwbeen op den grond liggen.

August raapte het op. „Ziezoo," zei hij, „nu zie ik er uit als een held; nu lijk ik precies op een van die menschen, die op de schilderijen staan in de gang."

Die geschilderde portretten vormden Leverworst's trots, alhoewel al die oude ridders in het geheel niet zijn voorvaderen waren. Hij hoopte alleen, dat de andere menschen het zouden denken; hij ging zoo graag door voor een deftig heer, ofschoon hij het niet was. De kleine August met zijn ingezette stukje pluche toonde niet de minste gelijkenis met een van die ridderlijke heeren, en zijn broertjes lachten hem dan ook geducht uit.

„Je zult nog een ongeluk begaan," zei wijze Boem, „leg het vouwbeen maar liever weg."

„Ik denk er niet aan," zei August. Met zijn spies recht voor zich uit, liep hij van de eene kamer in de andere; en toen... Wat was dat? Drie andere beertjes liepen hen plotseling tegemoet. „Daar

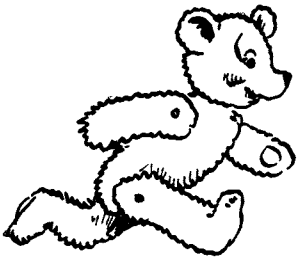

zijn Bam, Bom en Biem weer!" riep hij. Hij vloog hun tegemoet en toen hoorde men opeens een donderend lawaai. August had met zijn spies een spiegel stuk gestooten. De drie beertjes, die eraan kwamen, waren zijzelf geweest.

Natuurlijk werd het lawaai ook buiten de kamer gehoord; en de belhamels hadden nog juist den tijd om in het aangrenzende vertrek te vluchten.

Trees was al in de kamer en schreeuwde geweldig, toen zij den kapotten spiegel zag. Ze maakte zelfs zoo'n spektakel, dat je moeite had te gelooven, dat het Trees was, die zoo te keer ging.

Aan alles komt een eind. Ook aan deuren in een kamer. De Teddy's waren nu eindelijk in een vertrek te land gekomen, dat maar één deur had: de deur waar zij zelf door waren gekomen; een andere uitgang was er niet; en dus zaten Boem, Bem en August gevangen.

De ramen waren zoo hoog, dat de beertjes ze onmogelijk konden openen; en tot overmaat van ramp maakte Trees zoo'n helsch kabaal, dat alle bewoners van het slot, de heer Leverworst, Charles, Kees, de kok, de schoenenpoetser op het vreeselijke lawaai kwamen aanrennen. Toen zij het gat in den spiegel ontdekten, zeiden zij: „Dat heeft de dief natuurlijk weer gedaan!"

Wie kon het ook anders zijn?

„We moeten weer gaan zoeken," zei Kees; „als we allemaal erg ons best doen, kan hij ons onmogelijk ontsnappen."

De drie deugnieten hoorden dit in de kamer er naast en het werd hun zwaar te moede. Wat moesten ze toch beginnen?

Door die eene deur konden ze niet ontvluchten, want alle menschen stonden daar juist voor. Kasten, waar je in kon kruipen, waren er ook niet, want de kasten waren propvol en ook bovendien afgesloten. Gordijnen, waar achter je je kon verbergen, waren er ook niet. De kamer zag er uit als een bibliotheek met diepe vensternissen en zware eiken meubelen. Er was ook een schrijftafel, die dicht was; en onder het bureau ontdekten de Teddy's een prullenmand, die erg modern aandeed tusschen al dat ouderwetsche meubilair. Het eenige wat hun overbleef, was, om zich te verstoppen in de papiermand. Zoo gezegd, zoo gedaan.

August keek nog net even over den rand heen, toen de heer Leverworst de kamer betrad. Wat zag hij er moe uit van al de doorgestane angsten!

Hij zei tegen zijn personeel: „Een paar van jullie moeten daar blijven en een paar anderen kunnen dan deze kamer doorzoeken!" Hij liet de deur

wijd open staan, want hij was bang, dat de dief hem iets zou doen.

„Hier is hij niet," zei Kees; „ik heb hier al stof afgenomen; en heel wat beter dan de meisjes het zouden gedaan hebben; ik ben in alle hoeken geweest."

De dienstmeisjes waren boos over Kees' woorden. „Als wij hier nog eens stof zouden afnemen, wat zou onze stofdoek dan vuil worden!" riepen zij uit. Ze waren zoo druk aan het kibbelen over het stof afnemen, dat de heer Leverworst er maar bij was gaan zitten; hij was te moe, om zich nog in het gesprek te mengen. De dienstboden en de knechts trokken zich terug, toen ze zagen dat er toch geen dief was. De heer Leverworst liet hen rustig wegtrekken, en sliep plotseling in.

Ondertusschen zaten de beertjes in de papiermand heel stijf tegen elkaar aan en overlegden samen, wat ze zouden doen. Toen het zoo stil werd in de kamer, waagde Boem het om even

over den rand te kijken. „Hij slaapt!" zei hij.

Toen begonnen de kleine oogjes van den ondeugenden August te schitteren.

„Laten we nog even wachten," zei hij, „tot hij heel vast slaapt; hij is natuurlijk dood moe van den vorigen nacht." August had gelijk. Na een poosje hoorden ze hem al snurken.

In de andere kamer deed Charles precies hetzelfde. En toen vond August het oogenblik gunstig om zijn plan te volvoeren.

Opeens rolde de papiermand weg en ging al rollende van de eene kamer in de andere. De heer Leverworst werd er toch wakker van. Hij zag de rollende papiermand; en hij schrok er zoo van, dat hij geen woord kon uitbrengen. Hij wilde gillen, maar hij kon het niet.

Op hetzelfde moment werd Charles wakker. Hij schreeuwde wel, maar hij had niet den moed, om de bewegende mand tegen te houden. Hij kroop onder een groote fauteuil; en toen de heer Leverworst Charles hoorde gillen, kon hij zelf ook weer geluid geven. De mand rolde ondertusschen lustig verder naar de ontbijtkamer, waar gelukkig niemand was.

Het geschreeuw van den meester en den knecht werd weer in het heele kasteel gehoord; ze kwamen weer allemaal kijken. De heer Leverworst kon

geen uitleg geven, maar Charles zei slechts: „De mand! De mand!"

„Wat wil je toch met je mand?" vroeg Trees en meteen zwaaide zij de leege mand door de lucht.

„Hij zit er in! hij zit er in!" kermde Charles.

Er zat niets in, de mand was leeg.

Nu vertelden de heer Leverworst en Charles om beurten, hoe de mand van de eene kamer naar de andere gerold was.

„De dief moet erin gezeten hebben," zeiden ze allemaal. Niemand dacht eraan, hoe onmogelijk hun veronderstelling was: een dief is groot en de mand was heel klein.

„En nu is hij toch ontsnapt," zei Kees, „omdat Charles te laf was, de mand te grijpen."

Charles antwoordde niets. Hij wenschte zich mijlen ver van deze plek. Den geheelen dag werd er gezocht, maar niets gevonden. Er was geen spoor meer van den dief te bekennen. Het heele slot werd nagezien, maar het was alles tevergeefs.

Waar zou hij toch gebleven zijn?

IX

HET SCHILDERIJ

Terwijl de heer Leverworst en Charles tevergeefs de prullenmand om en omkeerden, in de hoop den dief te vinden, kwamen de drie beertjes juist Bom, Bam en Biem tegen. Dat was me een vreugde! Eindelijk hadden de Teddy's elkaar dan toch teruggevonden. Daar zij echter bang waren, dat iemand hen zou hooren, slopen ze alle zes naar een kamer in het sousterrain. Het was de mangelkamer. Langs een der wanden stond een groote kast wijd open; dadelijk kropen Boem, Bam, Bom, Bem en Biem erin, terwijl Augustje angstig riep: „Niet erin gaan, niet erin gaan, blijf er toch uit!"

Maar de deur ging al open en August had nog juist den tijd om zich in een hoekje te verstoppen, toen het dienstmeisje al binnenkwam. Ze zag de kast open staan en maakte haar oogenblikkelijk toe, terwijl ze mopperend zei:

„Trees laat die kast eeuwig en altijd open; ik

zal den sleutel er nu maar af nemen."

En August zag tot zijn groote ontsteltenis, dat het meisje den sleutel uit de kast nam en in haar sleutelmandje opborg. Toen ging ze weg en liet August verdrietig achter. Zachtjes zei hij: „Brom, brom!" en van de kast uit klonk een klaaglijk: „Brom, brom!" tot antwoord.

„Haal gauw den sleutel!" zei Boem.

„Waar kan ik hem zoo gauw vinden?" vroeg August.

„Het dienstmeisje heeft hem toch meegenomen!" zei Boem weer.

„Waar moet ik haar nu weer vinden?" klaagde August.

„Help ons toch, anders stikken wij!" zeiden de broertjes.

Toen ging August weg, om te zien hoe hij hen kon helpen.

Hij klom eerst langs de deur tot aan den knop, maakte haar toen zachtjes open, en sloop door de gang waar een lekkere geur hing. Die kwam natuurlijk uit de keuken; en afgaande op de lucht, had hij dan ook weldra de keuken gevonden. Hij ontdekte al gauw het meisje, dat den sleutel had weggenomen. Dirkje, zoo heette zij, vertelde juist aan het andere personeel, dat zij de linnenkast al weer open had gevonden en dat ze nu maar de kast had

afgesloten. Het sleutelmandje droeg ze nog aan haar arm en het eerste, wat August dacht, was: „Hoe kom ik daarbij?"

„Ik moet misschien wachten, tot zij naar bed gaat en dan zijn mijn broertjes gestikt!" mompelde August bij zichzelf, en tegelijkertijd pinkte hij een traan weg.

De keukenmeid kwam binnen met een grooten schotel vol koekjes. Meteen ging Dirkje zitten, zoo dicht mogelijk bij den schotel en begon te smullen, want ze was dol op zandkoekjes, die in huis werden gebakken. Het mandje had zij naast zich neergezet.

August klom heel voorzichtig op den stoel en nam den sleutel uit het mandje. Zonder dat iemand het gemerkt had, bereikte hij weer de deur. Net op dit oogenblik kwam er een ander meisje binnen, dat een kan met melk droeg. Zij zag August niet en struikelde over hem heen. De kan was natuurlijk kapot en de melk verspreidde zich op den grond.

„Ik ben over iets gevallen," zie zij; „maar ik weet niet waarover."

Er lag echter niets op den grond en Dirkje werd boos.

Toen zei Trees, die ook in de keuken was: „Het was

misschien weer die geheimzinnige dief, die overal is en dien je nergens ziet!"

„O," zei Dirkje, „wat een eng idee!"

Trees wilde Dirkje nog wat plagen en voegde er aan toe: „Pas maar op, misschien komt de dief vannacht je wel een bezoek brengen."

„Als hij maar niet bij jou komt!" riep Dirkje uit. „Je laat toch altijd alles open, daarnet was de linnenkast ook weer open; ik heb de kast maar afgesloten en den sleutel meegenomen."

„Waar is de sleutel dan? Ik moet nog een schoonen handdoek uit de kast nemen."

„In mijn sleutelmand."

Maar de sleutel was er niet en Dirkje bleef volhouden, dat hij wel in het mandje moest zijn, tenzij iemand er hem uit had genomen. „Ik heb wel even met sleutels hooren rammelen," zei Dirkje; „maar ik heb er verder niet opgelet."

„Dan was het al weer de dief!" riepen eenige anderen uit.

„Wat heeft een dief nu aan een sleutel van de linnenkast?" vroeg de keukenmeid.

„Laten we dan naar de mangelkamer gaan," zei Dirkje, „dan kunnen we alles nakijken."

Eerst wilde niemand; maar toen besloten ze met z'n allen naar de bewuste linnenkast te gaan. Ze vonden kamer en kast wijd open; een plank

in de kast was totaal omvergehaald; alles lag door elkaar. Het was en bleef een vreemde geschiedenis.

„De dief!" riepen ze allen uit.

„Maar dan moet die dief toch wel heel klein zijn!" beweerde een ander.

Toch vonden ze het heele geval wel wat griezelig en ze besloten den heer Leverworst ervan op de hoogte te stellen.

De sloteigenaar wist niet wat te beginnen; hij was nog totaal in de war van die rollende prullenmand; en eindelijk besloot hij, dat ze allemaal wakker zouden blijven vannacht, dat alle lichten moesten blijven branden, en dat ze ten slotte zoo den dief wel zouden vangen.

Ze vonden dit besluit allemaal goed; ze verheugden zich op het wakker blijven, en tegelijkertijd waren ze toch ook bang.

Ondertusschen zaten de zes Teddy's weer in de kanapee van de blauwe kamer en vertelden elkaar hun avonturen. „Vannacht zullen we den heer Leverworst nog eens flink plagen; hij moet gestraft worden, omdat hij zoo onaardig is tegenover de kleine Leverworstjes. Wat zullen we doen?"

„Laten we rammelen aan zijn slaapkamerdeur!"

„Laten we in zijn grooten teen knijpen!"

„Of aan zijn neus trekken; dan doen we dat bij Charles ook!"

Zoo maakten de beertjes allerlei plannen; August wist de malste streken te bedenken; en hij zou de aanvoerder van het troepje zijn, omdat hij in het slot het best den weg wist.

De avond kwam. De keukenmeid had veel koffie gezet; zandkoekjes waren er nog in overvloed; het waken zou hun dan niet zoo lang vallen.

De sloteigenaar zelf lag in bed. Hij had een dik boek uitgezocht en wilde daarin lezen, om goed wakker te blijven. Koffie en koekjes stonden naast zijn bed; het zou hem dus niet de minste moeite kosten om te blijven waken. Maar helaas, niets hielp; noch het boek, noch de koffie, noch de koekjes! Na een poosje sliep de heer Leverworst niet alleen, maar ook Charles was ingeslapen; en Kees eveneens. Dirkje dronk tien kopjes koffie en at een dozijn koekjes, maar ook zij sliep in.

En ten slotte sliep het heele huis. Het was bijna zooals in „Doornroosje". De heer Leverworst lag als een sprookjesprins in bed; er had alleen nog maar een prinses moeten komen. Maar er kwam geen prinses, en ook geen dief. Een diepe stilte heerschte er in het kasteel. Niets en niemand bewoog zich. De zes ondeugende Teddy's lagen op de blauwe sofa en... sliepen ook.

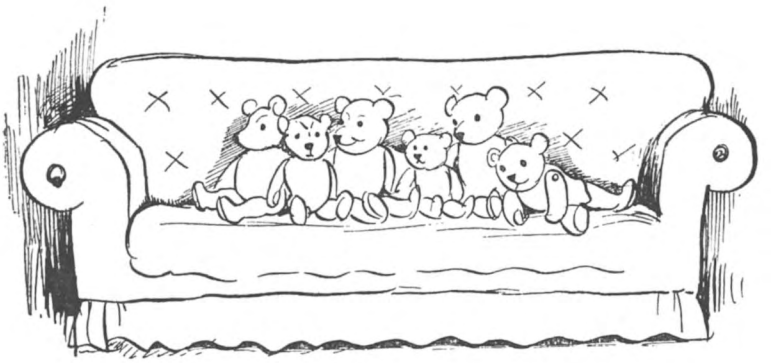

In de kanapee hadden ze het wat hard gevonden; toen waren ze er maar uitgekropen, hadden zich op de kanapee geïnstalleerd, om even uit te rusten voor ze hun tocht door het slot ondernamen, maar toen waren ze ingeslapen en ze sliepen den heelen nacht rustig door, totdat eindelijk de zon opging.

„We wilden Leverworst nog wel straffen!" zei Boem het eerst.

„En nu hebben ze allemaal tevergeefs op ons gewacht," zei Bam. Dat die „allemaal" ook geslapen hadden, vermoedden zij niet.

„Nu moeten we gauw naar het priëeltje gaan, anders wordt het te laat," zei August.

„Jij moet ons leiden," zei Biem, die eindelijk de l goed kon uitspreken.

„Ja, jij moet ons rondleiden," zeiden ook de anderen, „jij weet het best den weg!"

August liep dus voorop. Eerst ging alles best; maar toen kwamen zij in een groote zaal, waar

verschillende portretten hingen, die de voorvaderen van den heer Leverworst moesten voorstellen; het waren echter menschen, die nooit tot de familie Leverworst behoord hadden. In deze zaal sliep Kees.

Toen de deur heel voorzichtig openging en even kraakte, bewoog hij zich. In zijn slaap had hij waarschijnlijk iets gehoord. De zes broertjes kregen een grooten schrik en in hun angst kropen zij zoo vlug mogelijk achter een groot schilderij. Het was het portret van een vroegeren eigenaar van het kasteel. Charles had wel eens beweerd dat die eigenaar een beetje leek op den broer van mijnheer; sinds dien tijd noemde het personeel dat schilderij het portret van den broer.

Vroeger was de muur op die plek wat vochtig geweest; en opdat het portret niet bederven zou, had men het een eindje van den muur af gehangen. De tusschenruimte was dus nu groot genoeg om de zes kleine broertjes te herbergen. Ze zaten heel dicht op elkaar en in angst en beven wachtten zij, totdat Kees wakker zou worden.

Maar er gebeurde niets.

Alleen de heer Leverworst werd wel wakker. Hij schelde. Niemand hoorde het. Ze hadden zooveel koekjes gegeten, en zooveel koffie gedronken, dat allen nog in diepen slaap lagen. De heer Le-

verworst werd angstig. Hij dacht, dat de dief misschien een groot onheil aangericht had. Hij belde dus nog eens. Weer bleef alles doodstil. Toen riep hij: „Charles! Kees!"

Niemand antwoordde.

Eindelijk stond Leverworst op. Hij trok zijn kamerjas aan en vilten pantoffels en ging eens onderzoeken, waarom niemand op zijn geroep antwoordde. Hij liep alle kamers door en kwam dus ten slotte ook in de zaal, waar Kees te slapen lag. Juist wilde hij hem met een flink standje tot zijn plicht roepen, toen zijn blik viel op het schilderij, waar achter de Teddy's zich verscholen hadden.

Goede hemel! Wat was dat? Het schilderij bewoog zich, het wiebelde heen en weer.

De heer Leverworst schreeuwde moord en brand en wilde de zaal dadelijk weer verlaten; hij gleed echter uit, verloor daarbij zijn vilten pantoffels en toen Kees dan ook wakker werd, dacht hij niet anders dan den lang gezochten dief voor zich te zien. Kees pakte hem dadelijk bij een slip van de kamerjas beet en gilde: „De dief! de dief!"

De heer Leverworst geloofde, dat Kees ook het schilderij zag bewegen; door zijn kamerjas uit te trekken kon hij ontsnappen en met Kees samen gilde hij ook: „De dief! de dief!"

Zoo stormde hij tegen Charles aan. Deze dacht ook al, dat hij den dief nu eindelijk te pakken had. „Wacht maar," zei hij, „ik heb je beet, nu laat ik je zoo gauw niet meer los."

„Maar ik ben toch mijnheer Leverworst!"

„Och ja, dat zie ik nu ook!"

Charles liet zijn meester weer los en vroeg: „Waarom hebt u bijna niets aan?"

„Omdat Kees mijn kamerjas afgerukt heeft!"

„Waar is de dief opeens gebleven?"

„In de zaal," antwoordde Kees, die daar net vandaan kwam en er doodsbleek uitzag. „Hij zit achter het schilderij, achter het portret van den broer!"

„Van welken broer?" de heer Leverworst zag nog witter dan Kees. Hij begreep best, dat Kees den broer bedoelde, met wien hij in onmin leefde; maar hij wilde het niet direct zichzelf bekennen; dat er een gelijkenis bestond, had Leverworst zelf ook wel eens gezien.

Opeens hoorde men een verschrikkelijk lawaai en toen viel er iets naar beneden.

Alle bewoners van het slot kwamen bleek en ontdaan aanloopen, om te zien wat er gebeurd was. Maar niemand durfde zich naar de zaal te begeven. Eindelijk ging Kees er dan maar weer op af. En wat vond hij? Het portret van den broer

lag op den grond en een ruit was kapot. Kees dacht, dat de dief dat uit woede of plaaglust gedaan had.

De heer Leverworst was er stil van geworden. Hij kroop weer gauw in bed, bleef den heelen morgen liggen en kon alleen maar aan zijn broer denken. Zoo iets was in lang niet gebeurd. Maar op dezen morgen wilde het denkbeeld hem niet meer loslaten, hoe zij als kinderen samen gespeeld hadden, ook wel samen gekibbeld, maar zich dan daarna toch weer verzoend hadden. Hij dacht aan zijn lieve moeder, en aan zijn vader, die hem eens gezegd had, toen hij in den handel ging: „Willem, denk niet te veel aan het geld, er is ook nog wel iets anders op de wereld."

Wat heeft een mensch veel te overdenken, als hij eindelijk eens binnen in zijn hart kijkt. En dat had de heer Leverworst sinds tijden niet gedaan. Charles kwam vragen, of Mijnheer zijn ontbijt op bed wilde hebben.

„Neen," antwoordde de heer Leverworst, „ik heb geen honger."

Dat zei Mijnheer anders nooit; en Charles dacht, dat het alleen kwam door dien dief. 't Was

warempel geen wonder, dat je dan geen trek meer had. Tot twaalf uur bleef de heer Leverworst te bed. Toen stond hij op, om te gaan koffiedrinken; maar hij had niets geen zin; hij kon de boterhammen er niet door krijgen. Telkens dacht hij weer aan zijn broer en mompelde in zichzelf: „Zou hij wel genoeg te eten hebben?"

Dat was een akelige gedachte, die hem niet met rust liet. Na de lunch ging de heer Leverworst in den tuin, omdat hij den ouden tuinman wat te vragen had.

De heer Leverworst had allerlei geheimzinnige gedachten.

X

VERZOENING

De kleine, bruine broertjes schrokken zich een ongeluk, toen het schilderij met donderend geraas omlaag stortte; en August was het eerst van allen bij het raam.

Met zijn spies sloeg hij een gat in de ruit, dat groot genoeg was om er door te kruipen. Bom's beentjes hingen zelfs nog half in de zaal, toen Kees er al aan kwam; en Bem was in zoo'n haast ontsnapt, dat hij een leelijke schram opliep in zijn bruine velletje.

„Dat is nog veel erger dan een ingezet zitvlakje," zei hij naderhand tegen zijn broertjes.

Maar wat waren zij blij, bijtijds ontsnapt te zijn. „Nooit gaan we meer naar het kasteel terug," zeiden zij.

„Maar wij behooren toch aan mijnheer Leverworst," zei Biem.

Ja, dat was nu wel waar, maar de beertjes vonden toch, dat het nu het best was om maar te ontvluchten; en dat deden ze dan ook.

Zonder verder onheil kwamen ze in het berken-priëeltje aan; en toen ze daar een poosje gewacht hadden, kwamen de Leverworstjes hen halen.

De vroegere tuinman Leverworst woonde met zijn gezin in een klein huis, dat er erg vroolijk en zonnig uitzag en midden in een bloeienden tuin stond. Heel veel ruimte was er niet; en ouders, kinderen en huisdieren zaten dan ook nogal dicht op elkaar.

In de groote kamer lag de vader op een rustbed; en wanneer het gebeurde, dat schraalhans keukenmeester was in het kleine huisje, dan merkte de vader daar nooit iets van; zoo goed werd hij door zijn vrouw en kinderen verzorgd.

De familie Leverworst leefde in vrede en groote gezelligheid met elkaar; en dikwijls zei de tuinman: „Zoo goed als ik het heb, heeft mijn broer het zeker niet; die zit moederziel alleen op zijn mooie kasteel."

„Maar hij heeft zooveel bedienden!"

„Die heb ik ook! En wat voor! Hilda, Ernst, Jenneke en Emile zijn mijn bedienden, om van Moeder nog niet eens te spreken!"

„Maar hij heeft toch zooveel kamers," zei Moeder.

„Hij kan toch maar in één bed tegelijk liggen," antwoordde de man, die niettegenstaande zijn

ziekte toch zoo tevreden was.

„Hij heeft in elk geval beter eten dan jij!"

„Of ik nu brood krijg of koekjes, dat is mij hetzelfde, als men maar genoeg krijgt!"

Het eenige wat de rijke Leverworst op zijn broer voor had, was zijn gezondheid, maar daar sprak de goede vrouw niet over. Toch scheen het wel, of de tuinman de gedachten van zijn vrouw kon raden, want hij voegde er nog direkt aan toe: „Mijn gezondheid zal ook wel weer terugkomen."

„Ja, als je eens een kuur kon doen in een plaats waar modderbaden zijn, dan zou je zeker wel gezond worden," dacht de vrouw bij zichzelf; maar ze zweeg er verder over.

Zoo hadden juist de ouders met elkaar gepraat, toen de kinderen thuiskwamen en heel onverwachts de Teddy's midden in de kamer zetten.

„Wat zijn dat voor dieren?" vroeg Vader; „ik ken ze heelemaal niet; ik heb ze vroeger nooit in het bosch gezien."

„Daar komen ze ook niet vandaan; het is speelgoed!"

„Maar ze kunnen bewegen, ze zijn levend!"

„We kunnen zelfs spreken," zei Boem heel plechtig; en meteen maakte hij een diepe buiging voor den zieke.

Vader Leverworst was inderdaad wel verbaasd.

Toen vertelden Bom, Bem en August de levensgeschiedenis van de zes broertjes; zij spraken ook over Mina, Freddy, Henriëtje en Nelly, over het landgoed van Oma, over Baas Geitenhaar en Pimmely, het zieke kleinzoontje en ze waren daarbij zoo grappig, dat de twee groote menschen hartelijk om alles lachten, en naar het verhaal met veel aandacht luisterden.

„Maar van wien hooren jullie nu?" vroeg Vader.

„Eigenlijk aan mijnheer Leverworst; maar we zijn toch maar gevlucht!"

„Dat mag niet!"

„Hij houdt ons voor een dief!"

Toen werden de avonturen van den vorigen nacht verteld; nu was het Boem die het woord

nam; en als hij bleef steken, vulden Bam en Biem het verhaal dadelijk aan.

„Maar ik ga niet meer naar het kasteel terug," zei August heel beslist.

„Wat men later doet, kan men nu niet zeggen!" zei de tuinman; „in elk geval zijn jullie nu hier; ik hoop, dat het jullie hier goed zal bevallen."

De Teddy's vonden heerlijk, dat ze blijven mochten. Ze waren buitengewoon vroolijk en grappig; en de kinderen genoten van hun spel met de zes oolijke bruintjes. En wat moest Vader lachen! „Hij lacht zich misschien nog gezond," dacht Moeder.

's Middags moest August nog eens het heele verhaal van den dief doen. Onder het vertellen deed hij den rijken Leverworst na en Bom stelde Kees voor; en juist toen Bom-Kees uitriep: „Mijnheer Leverworst, Mijnheer, Mijnheer, de dief!" Daar ging de deur open en de werkelijke mijnheer Leverworst kwam binnen.

Dat was me ook een verrassing!

„Ik wilde je eens komen opzoeken," zei Leverworst tegen zijn broer. „Wie riep daarnet mijn naam?"

„Ik!" zei Bom.

„Maar dat zijn toch Teddy-beertjes!" zei de rijke Leverworst verbaasd; „kunnen die dan spre-

ken? Zulke had ik juist willen hebben!"

„Ze hooren niet van ons!" De kinderen waren er verlegen onder geworden.

„Van wien hooren ze dan?"

Niemand antwoordde; en de sloteigenaar dacht opeens aan zijn Teddy's, die spoorloos verdwenen waren.

„Hooren jullie soms van mij?" vroeg hij.

Alle zes lieten hun kopjes hangen; en mijnheer Leverworst bemerkte al gauw, dat ze het niets prettig vonden, om aan hem toe te behooren.

„Maar waar zijn jullie dan toch al dien tijd geweest?" vroeg hij verder.

„Overal en nergens!" antwoordde August voor zijn broertjes.

Toen ging den heer Leverworst een licht op. Hij keek nog eens naar al die ondeugende Teddyoogjes en zei: „Dan waren jullie de dief!"

Weer bogen Boem, Bom, Bam, Bem, Biem en August hun kopjes.

„Waarom hebben jullie mij zoo geplaagd? Ik had jullie toch niets gedaan!"

Mijnheer Leverworst keek hen onderzoekend aan.

Toen vatte August moed en sprak: „Ons persoonlijk hebt u niets gedaan; maar wij hebben u zoo geplaagd, omdat u slecht en gierig bent!"

Nu was het de beurt van den heer Leverworst om zijn hoofd te buigen; zoo iets had niemand hem nog ooit gezegd. Slecht en gierig! Hij schaamde zich; en tot overmaat van ramp vroeg zijn broer: „En wat kom je hier nu eigenlijk doen?"

„Ik wilde je alleen spreken," antwoordde de heer Leverworst dadelijk; want alles wat hij met zijn broer te bespreken had, kon slechts onder vier oogen gebeuren.

„Gaan jullie zoo lang naar buiten!"

Meer behoefde de zieke niet te zeggen; dadelijk gingen vrouw, kinderen en Teddy's de kamer uit.

Buiten gekomen zei Augustje dadelijk: „Misschien heeft het geholpen!"

„Wat bedoel je?"

„Dat we hem vannacht zoo aan het schrikken gemaakt hebben! Daardoor is hij misschien wel op andere gedachten gekomen jegens zijn broer!"

August had gelijk. De groote angst voor dien dief had hem naar zijn broer gedreven; en nu hij hem weer terug zag, bemerkte hij pas, hoe veel hij eigenlijk van hem hield en hoe arm en eenzaam zijn eigen leven was. Zelfs de kleine Teddy's hadden niet bij hem willen blijven.

Hij besprak van allerlei met zijn broer en het slot was, dat hij vroeg of zijn broer bij hem op het kasteel kwam wonen. Maar dat weigerde de tuin-

man dadelijk, zooals hij trouwens elk aanbod afweerde.

„Wij zijn heel gelukkig in ons kleine huisje," zei de tuinman; „en als ik weer heelemaal beter ben, zal ik weer genoeg voor mijn gezin kunnen verdienen."

Wat hij werkelijk op dit oogenblik noodig had, wilde hij niet vragen; het stuitte hem tegen de borst om dadelijk bij het eerste bezoek van zijn broer een weldaad van hem aan te nemen.

Dat iemand zoo weinig om geld gaf, kon de rijke heer Leverworst heelemaal niet begrijpen.

Hij bleef lang bij zijn broer zitten praten; en toen hij eindelijk vertrok, sprak hij af, dat de kinderen hem elken dag zouden komen opzoeken.

En de Teddy's?

Zij waren het liefst in het kleine huisje gebleven, maar de tuinman zei, dat zij naar het kasteel moesten terugkeeren.

„Wij zullen ze er heen dragen," riep Hilda uit.

„Nemen jullie er allemaal een, dan draag ik er twee," zei de heer Leverworst. Meteen pakte hij August op; maar oogenblikkelijk werd hij flink gebeten en August schreeuwde: „U moogt me niet zoo ruw beetpakken."

Mijnheer Leverworst schrok. Hij bemerkte,

dat men het eerst nog leeren moet, hoe met Teddybeertjes om te gaan.

Heel voorzichtig nam hij nu August en Biempie in zijn armen en droeg ze naar het slot.

Iedereen was even verwonderd, toen de bedienden den heer des huizes zagen thuiskomen, vergezeld door vier kinderen en zes Teddy's.

De Teddy's bleven en de kinderen gingen weer weg; maar wel zeiden ze heel vertrouwelijk: „We komen morgen weer terug, oom Willem!"

Alle slotbewoners waren ten hoogste verbaasd en Charles zei: „Wat moeten wij nu met dat speelgoed doen?"

„Dat is de man die gezegd heeft: „Als de oude slaapt, dan behoef ik niet wakker te blijven!" riep August uit.

Groote genade! wat een schrik voor Charles. Hij had het inderdaad gezegd.

„En hij heeft zooveel gegeten!" zei August weer.

„Kunnen die dan spreken?" vroeg Charles angstig.

„Ja zeker! Dat kunnen we!" zei Augustje, „en wij weten een heeleboel!"

Charles, Kees en Trees wisten, dat ze zich op een zeer onaardige manier over den heer Leverworst uitgelaten hadden. Doodsbenauwd waren ze, dat de Teddy's hen zouden verraden.

„Wij weten alles!" zei Boem nu, die dadelijk den schrik van het personeel gezien had.

Charles viel zelfs op den grond, zoo trilden zijn beenen. En Kees zei nog: „Het zijn natuurlijk de Teddy's die vannacht zoo'n spektakel hebben gemaakt; zij hebben overal gebromd; en wij ezels, hebben gedacht, dat hier een dief rondliep! Nu brengt Mijnheer ze zelf hierheen. Waar hebt u ze zoo plotseling vandaan gehaald?"

„Ze waren bij mijn broer," antwoordde de sloteigenaar; en toen hij in al die verbaasde gezichten van het dienstpersoneel keek, voegde hij eraan toe: „Ja, ik ben werkelijk bij mijn broer geweest en ik heb mij met hem verzoend; zoo slecht als jullie dachten, ben ik toch niet!"

Ze schaamden zich, maar antwoordden niets.

Charles keek de zes broertjes van terzijde aan. Deze merkten het en zeiden:

„Brom, brom, brom!" Dat had zoo ongeveer te beduiden: „Wij zijn op onze hoede, wij laten niet met ons sollen!"

„Eerst moet er nu voor de Teddy's gezorgd worden," zei mijnheer Leverworst. „Willen jullie ieder een bedje apart hebben?"

„Wij willen liever in een groot bed met ons zessen slapen," antwoordde Boem voor zijn broertjes. In stilte dacht hij er bij: „Dan zijn wij ten-

minste bij elkaar; dan kunnen we samen pret maken, en ik kan nog op de kleintjes letten."

„Wij willen zelf de kamer uitzoeken!" zei kleine August toen heel brutaal. Ook hij dacht er in stilte iets bij: „We moeten een kamer hebben, waar we gemakkelijk uit kunnen ontvluchten."

De heer Leverworst had niet het flauwste vermoeden wat de Teddy's bij zichzelf dachten. Hij vond alles goed; en zoo gingen ze dan tezamen al de kamers van het slot door, om een vertrek voor de beertjes uit te zoeken.

Op alles wat de heer Leverworst voorstelde, wist August een uitvlucht te bedenken. De eene kamer was te licht, de andere te donker, in de derde was het bed te smal, in weer een andere kamer was het bed te hoog.

„Ik zou wel eens willen weten, welk vertrek eindelijk naar genoegen zal zijn!" De heer Leverworst bromde nu zelf als een Teddy.

Opeens zei August: „Deze kamer zou prachtig voor ons zijn, als er maar een bed in stond!"

Het was de groene kamer. Ze konden heel gemakkelijk in den tuin komen, of zich desnoods in de kanapee verstoppen.

„Deze kamer ligt te ver uit mijn buurt," zei Leverworst; „ik wil de beertjes vlak bij mij hebben."

De heer Leverworst had ook aan het ontvluchten van zijn Teddy's gedacht; dus ging men voort, op zoek naar een kamer, die naar ieders zin zou zijn. August, die dadelijk de gedachte van zijn baas geraden had, mompelde: „Wacht maar, mannetje, we zullen, meer dan je lief is, in je buurt blijven."

In de kleedkamer van den heer Leverworst aangekomen, zei August: „Hier zullen wij blijven."

„Dat gaat niet, deze kamer wordt gebruikt door mijnheer Leverworst zelf." Charles vond August ontzettend brutaal. En dat was hij ook.

Want wat deed hij? Hij wierp zich languit op den grond en riep uit: „Wij blijven dus hier!"

„Dat kan onmogelijk," zei de heer Leverworst nu ook, „Charles heeft groot gelijk."

„Charles heeft geen groot gelijk!" Augustje was niet te overtuigen. Hij trappelde met zijn vier kleine pootjes en zei: „Charles heeft iets kwaads in den zin, daarom vindt hij niet goed, dat wij dicht bij mijnheer Leverworst zijn."

Charles werd verschrikkelijk bleek, want August scheen de waarheid te spreken. Hij had juist bij zichzelf gedacht: „Hoe zou ik de Teddy's weg kunnen krijgen?"

Nu zag hij, dat hij verraden was.

„O, Charles," zei mijnheer Leverworst, „wil jij de beertjes kwaad doen? Foei, wat leelijk van je!" Het leek wel, of Charles' gedachten op zijn voorhoofd stonden geschreven.

„Nu zullen we er niet langer over praten," zei Leverworst. „De Teddy's logeeren dus in deze kamer, zij krijgen een groot bed; en wee dengene, die iets verkeerds met hen voor heeft."

In zijn woede riep Charles uit: „Als u hun zelf maar geen kwaad doet, Mijnheer!"

„Waarom ik?" antwoordde de sloteigenaar een beetje verontwaardigd. „Ik doe toch niemand kwaad."

„Och, zoo'n oude man en speelgoed passen heelemaal niet bij elkaar; in een huis waar geen kin-

deren zijn, hoort ook geen speelgoed te zijn."

Dat was wel onbeschaamd van Charles om zoo te spreken; en de Teddy's hadden medelijden met den armen Leverworst, die toch heusch vandaag wel aardig was geweest.

„Wij zullen het met mijnheer Leverworst best kunnen vinden," zei August toen, „beter dan met jou, Charles. Als er geen kinderen zijn, dan kunnen eenige ons komen opzoeken. Nietwaar, mijnheer Leverworst, dan noodigt u de kinderen wel uit?"

„Dat hangt er van af, wie het zijn; een paar kinderen mogen hier in elk geval wel komen!"

„Prachtig!" zei Boem. „Dan zullen wij voor hen dansen. Kijkt u maar, hoe mooi wij dat kunnen!"

Om en om en nog eens om, diedeldom, diedeldom, draaiden de beertjes in een kring rond; en het meest van allemaal keek Charles zijn oogen uit zijn hoofd van verbazing.

„Dans mee!" commandeerde August.

„Hoe kan ik dat nu? Ik ben toch veel te groot!"

De zes broertjes lachten. Ze kropen langs zijn beenen tegen Charles op, zonder dat hij het hun kon beletten, gingen scheef tegen hem aan staan, en begonnen om hem heen te draaien. Toen, of hij wilde of niet, moest Charles wel meedraaien. Ondertusschen zongen de Teddy's:

„Rommel de bommel rom,
Draai je nog eens om,
Diedeldom, diedeldom,
Diedeldom!"

Charles werd hoe langer hoe duizeliger. „Houdt op, houdt op!" gilde hij.

Maar de Teddy's hielden niet op; en toen zei de heer Leverworst dreigend: „Als jullie niet gehoorzamen, sluit ik jullie op!"

Roetsch! daar gleden ze met hun allen van Charles naar beneden en klommen in de gordijnen. Er stond een bovenraam open en August was natuurlijk het eerst buiten. „Probeert u ons nu maar te vangen, Mijnheer," zei hij plagend.

Mijnheer Leverworst zag wel in, dat 't een onmogelijkheid voor hem was; maar wel zei hij tegen Kees: „Haal eerst maar de trap!"

Ondertusschen hadden de andere beertjes het voorbeeld van August gevolgd, en ze waren al allemaal door het raam geklommen, toen Kees met de trap terugkwam.

„Ze ontvluchten, ze ontvluchten!" riep de heer Leverworst uit; en Charles schreeuwde nog iets harder, blij misschien, dat hij zoo de dieren kwijt zou raken: „Ze ontvluchten, ze ontvluchten!"

Geen Teddy was er meer te bekennen!

Waar waren ze gebleven?

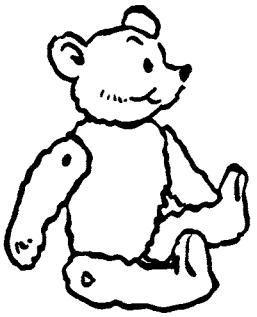

Kees deed nu het raam wijd open en keek overal heen. „Ze zijn inderdaad gevlucht!" zei hij.

„Neen, wij zijn inderdaad niet gevlucht!" zei brutale August.

De deur van de slaapkamer van mijnheer Leverworst ging open en Boem, Bom, Bam, Bem, Biem en August marcheerden parmantig de kamer in.

Ze lachten alle zes en op een teeken van Boem, sprongen ze alle zes tegelijk bij mijnheer Leverworst op schoot, die van schrik was gaan zitten.

„Wij zullen niet ontvluchten, als u ons goed behandelt; maar we houden wel eens van een pretje."

„Pret mogen jullie maken, zooveel als je zelf maar wilt."

„Maar toch niet te veel," zei Charles „dat houd ik niet uit. Trouwens, wat noemen jullie eigenlijk een pretje?"

„Dat!" zei August; meteen klauterde hij tegen Charles op, gooide een glas water over zijn hoofd uit, zoodat hij drijfnat werd en niet uit zijn oogen kon zien.

„Dat!" riep Biem uit; en beet Charles in zijn been.

„Dat!" zei Boem en beet Charles in zijn hand.

„Dat!" gilde Bem en duwde Charles een poeder-

kwast in zijn gezicht.

„Genoeg! genoeg!" zei Charles; „ik weet nu wat jullie een pretje noemen, voor vandaag heb ik genoeg pretjes gehad."

De heer Leverworst vond ook, dat het genoeg was en beval, dat het bed in de kamer werd gezet.

„Nu gaan we slapen," zei August. „We zijn moe."

„Uitstekend," zei Charles, „dat is het beste, wat jullie kunt doen. Kom, Kees, haast je een beetje, de Teddy's willen gaan slapen."

„Maar morgen maken we nog meer pret," beloofde Bam.

„Veel meer pret," riep Boem uit.

„Heel veel meer pret," zei Bem.

„Ontzettend veel pret," beweerde Bom.

„Ontzaglijk veel meer pret," wist Biem te bedenken. En August maakte een duikeling en gilde: „De eene pret na de andere!"

„Nu, dat kan goed worden," zei Charles.

„Maakt plaats!" riep Kees in de gang. „Het bed voor de Teddy's komt er aan. Nu kunnen ze slapen!"

„Wat mij betreft," mompelde Charles in zichzelf, „ze mogen zoolang slapen dat ze nooit meer wakker zouden worden." Hij zei het echter niet hardop, want hij had meer dan genoeg van al die pretjes van de zes broertjes.

XI

VEEL BEZOEK

De nacht verliep rustig. Iedereen was moe en iedereen sliep vast. De heer Leverworst stond den volgenden morgen op in het allerbeste humeur. Hij verheugde zich op den dag, die aangebroken was en zei in zichzelf: „Mijn neefjes en nichtjes komen vandaag hier; ik hoop, dat zij het prettig bij mij zullen vinden. Misschien blijven zij dan wel voor altijd; zij moeten het goed bij mij hebben; want als het hun bevalt, dan zal hun vader er zeker in toestemmen, om hier te komen wonen."

De kinderen kwamen om twaalf uur. Om half een zou er warm gegeten worden. De moeder, die ook meegevraagd was, wilde haar man niet verlaten; en zoo kwamen de kinderen dus alleen. Er was reevleesch en forellen; en de heer Leverworst verkeerde in de meening, dat hij de kinderen daar een groot genoegen mee deed.

Het eerste wat Ernst zei, was: „Wij eten vandaag macaroni thuis, bij u ook, oom Willem?"

„Neen, jullie krijgen iets veel lekkerders, reevleesch en forellen!"

„Hè, wat jammer!"

„Maar dat is toch heerlijk!"

„Misschien wel, maar macaroni is zoo verrukkelijk!"

„En voor toe krijgen jullie ijs," zei de slotеigenaar weer.

„Maar het is toch geen winter!"

„IJs is zoo koud!"

Het kwam uit, dat de Leverworstjes heelemaal niet wisten, wat ijs was. Ze kenden alleen maar ijs, om schaatsen op te rijden, maar geen ijs om te eten.

„Die zijn ook niet verwend!" mompelde Charles. Maar oom Willem zei: „Toen ik zoo oud was als jullie, wist ik ook niet wat ijs was."

„Was 't in den tijd, toen u en Vader nog broers waren?" vroeg Jenneke.

„Wij zijn toch nog broers!"

„Wel neen," zei Emile, „weet u, oom Willem, wat Vader laatst gezegd heeft? Als ik een echten broer had, dan zou het mij veel beter gaan!"

De heer Leverworst schaamde zich; en hij merkte wel, dat het niet zoo gemakkelijk was, om alles weer goed te maken.

Charles wilde het met zijn meester weer in orde

maken en zei: „Wat zijn die kinderen brutaal!"

„O neen," antwoordde mijnheer Leverworst en zich tot de Teddy's wendend, vroeg hij: „De neefjes en nichtjes zijn wat aardig, vinden jullie niet?"

„Heel aardig," antwoordde Boem, „maar er zijn veel te weinig kinderen!"

„Te weinig?" vroeg oom Willem weer. „Vier is toch al veel!"

„Vier is veel te weinig," zei August ook.

„Vind jij vier ook al te weinig?"

„Er zijn er trouwens geen vier; want Hilda is al geen kind meer; en wij zijn met z'n zessen; als u nog een paar kinderen zoudt willen vragen, dan zouden we zooveel leuker kunnen spelen! Bij Pimmely was soms het halve dorp!"

„Wie moet ik dan nog uitnoodigen?" Mijnheer Leverworst wist geen raad. Hij kende geen kinderen.

„De kleinkinderen van den ouden tuinman!" zei Kees; „die zijn aardig!"

„Maar zoo vuil, ze hebben niet eens nette kleeren!" Charles was er niet voor te vinden, om zooveel kinderen in het slot te halen. Maar mijnheer Leverworst zei dadelijk: „Ga ze halen, ik wil de kinderen zien; laat ze gauw komen."

„Is dat nu een uitnoodiging?" bromde Augustje,

„wie vraagt nu iemand op zoo'n manier!"

„Hoe moet ik het dan doen?"

„Veel vriendelijker!"

„Dat ook nog; de kinderen zullen al veel te blij zijn, dat ze hier mogen komen." De heer Leverworst vond, dat het een groote eer was voor de kleinkinderen van den ouden tuinman Tiemen om op het kasteel te komen; en hij dacht, dat ze er zich dol op zouden verheugen.

Maar zich verheugen deden ze allerminst. Huilend kwamen ze aan en toen de heer Leverworst hun vroeg: „Waarom huilen jullie?" antwoordden zij: „Wij zijn zoo bang!"

„Voor mij of voor de Teddy's?"

„Voor u!"

„Ziet u het nu?" zei August; „ze zijn bang voor u!"

Dat werd den heer Leverworst toch wel wat kras en boos zei hij: „Gaan jullie nu maar spelen!"

„Er is hier geen hooischuur!" mopperde Ernst.

„Bij ons is het veel leuker," zei Loet, een van de kleinkinderen van den tuinman. „Wij hebben een konijnenhok."

„En wij hebben een gewonen stal, waar de konijnen los in mogen rond loopen."

Emile vond werkelijk, dat het bij zijn oom op het kasteel lang zoo leuk niet was als bij hem thuis.

„Wat een ondankbare kinderen," zei Charles. „Laten ze toch weer naar hun eigen huis gaan, waar het dan zooveel prettiger schijnt te zijn." Hij bromde als een echte Teddy.

Juist wilde de heer Leverworst zeggen: „Stuur hen maar weer naar huis!" toen August uitriep: „Kom, nu gaan we leuk spelen; laten we eerst maar wat gaan dansen!"

En in een oogenblik was er een vroolijke stemming gekomen. De beertjes dansten en draaiden zoo vlug mogelijk in het rond; de kinderen deden hen in alles na en Charles moest er ook aan gelooven. Hij moest dienen als springplank. August telde: „Eén, twee, drie!" Dan klauterden de Teddy's tegen Charles op en dan sprongen ze van zijn hoofd af weer in de zaal.

„Nu is het de beurt van mijnheer Leverworst!" commandeerde Boem. Alle zes sprongen zonder eenig respekt tegen hun gastheer op en maakten over hem heen een duikeling.

Even was de heer Leverworst boos; maar de kinderen lachten, terwijl Charles uitriep: „Wat een onbeschaafde kinderen; ik wilde, dat ze maar vertrokken."

„Wel neen!" zei Leverworst opeens heel vroo-

lijk. Hij had aan zijn eigen jeugd teruggedacht, dat hij toen ook zoo graag kopje had geduikeld; en hij vond de Teddy's buitengewoon leuke kameraadjes. „Spelen jullie maar rustig door!" zei hij lachend.

Toen de kinderen den gastheer eindelijk zagen lachen, werden ze vertrouwelijker met hem en vergaten hun verlegenheid. Steeds ongedwongener klonk het gelach; en steeds grappiger werden de Teddy-beertjes. Charles kon er niet aan ontkomen; hij werd gebruikt als springplank, glijbaan, trom, en de keurige Charles zag er aan het eind van den middag ongelooflijk slordig uit.

Midden onder het spel, weerklonk er opeens een uitroep: „We krijgen chocolademelk!"

„Wat!" vroeg mijnheer Leverworst verwonderd. „Waarom is er opeens chocolademelk? Het is nu toch tijd om thee te drinken!"

„Als er kindergezelschap is," zei Janna de huishoudster, „dan geven we chocolademelk en dan moeten wij maar meedrinken."

„Nu, goed dan!" zei Leverworst; en hij dronk mee, liet zich zelfs zes maal inschenken, totdat August hem waarschuwde: „Mijnheer Leverworst, u wordt er nog ziek van!"

Maar hij werd er niet ziek van; het eenige waarvan hij wel ziek had kunnen worden, was van het

lachen. Hij lachte, zooals hij sinds zijn jeugd niet meer gelachen had; en als hij aan zijn kinderjaren dacht, dan werd hij ook weer aan zijn zieken broer herinnerd. Zou hij hem niet kunnen helpen?

Eindelijk riep hij Hilda apart en vroeg haar, hoe Vader het best te helpen zou zijn. „Als u hem naar een badplaats zoudt kunnen zenden, waar hij modderbaden zou kunnen nemen, dan zou hij wel gauw genezen; hij heeft er zelf het geld niet voor."

„Houdt op met spelen," riep mijnheer Leverworst plotseling uit; „ik wil naar mijn broer gaan."

„Ga gerust maar, wij hebben je niet noodig!" riep Augustje brutaal uit. Iemand is dus niet eens noodig in zijn eigen huis! Dat was toch wel vreeselijk!

„Weest u niet boos, oom Willem!" zei Hilda zacht. „De Teddy's zijn toch maar speelgoed; zij weten niet wat ze zeggen."

August nam haar dit geweldig kwalijk. Hij wilde juist iets heel brutaals antwoorden, toen Bom hem den mond snoerde.

Hilda had ondertusschen haar zusje en broertjes gehaald; en nu stonden ze allemaal klaar om met hun nieuwen oom naar huis terug te keeren.

Maar toen begonnen de Teddy's spektakel te

HARMSEN
VAN BEEK

maken. „Het is zoo eenzaam in het groote slot," zeiden zij, „als jullie allemaal weggaan."

„We zullen ze eens afranselen," bromde Charles, „dat is best voor hen!"

Maar de heer Leverworst zei: „Ik beloof jullie, later elken dag visite te vragen."

Waar hij die visite vandaan moest halen, wist hij niet; maar hij dacht, dat er wel altijd kinderen zouden te vinden zijn.

De zes broertjes waren eenigszins gerustgesteld. „Pimmely vraagt u dan toch ook, hè?" zei August.

„Dien vraag ik ook!"

„Wie nog meer?" Charles was erg slecht gehumeurd; en Loet en Leuntje zeiden tegen elkaar, toen zij op het punt stonden naar huis te gaan: „Eigenlijk moesten we nog wat op de Teddy's passen; die lange, nare man zal hun zeker kwaad doen!"

Ze bleven dus een beetje in den tuin rondhangen; ze zagen den heer Leverworst met zijn neefjes en nichtjes uit het slot komen en den weg inslaan naar het dorp; hij wilde zijn broer gaan opzoeken.

Loet en Leuntje konden goed klimmen; zij klauterden in een boom, die vlak voor de werkkamer van den heer Leverworst stond en konden zoo ongezien in de kamer kijken. Het was de kamer, waar

ze het laatst gespeeld hadden. Ze zagen, dat Charles drie Teddy's in zijn arm had, terwijl er nog drie andere beertjes in de kamer rondliepen en probeerden te ontvluchten. Eerst sloot Charles Bom, Bam en Biem in een boekenkast op; toen ging hij op de jacht om Boem, Bem en August te vangen; hij slaagde er gauw genoeg in, alhoewel Boem, Bem en August zich verweerden en flink beten en krabden. Ze werden in de andere boekenkast opgesloten en Charles zei met een leelijken grijnslach: „Ziezoo, nu kunnen jullie zooveel lawaai maken, als jullie willen, Mijnheer kijkt toch niet in deze kasten."

Loet en Leuntje hadden alles van den boom uit gezien; ze zagen ook, dat Charles den sleutel weer aan een sleutelring deed en deze in het bureau legde.

De Teddy's waren in de kasten vreeselijk aan het brommen, maar niemand hoorde het; want de deuren waren erg dik. Maar ze konden wel bij elkaar komen, want de twee kasten waren van binnen met elkaar verbonden; Charles wist dat niet. Het was er stikdonker; en ze kregen het nogal benauwd, want er was maar weinig lucht. August troostte zijn broertjes zoo goed en zoo kwaad als het ging. „Loet en Leuntje hebben door het raam gekeken; zij hebben alles gezien en zullen

ons dus wel redden."

„We zullen maar gaan slapen," zei Boem. Ze gingen liggen, vlak naast elkaar net of ze in een kartonnen doos waren. „Mijnheer Leverworst zal wel komen," zeiden zij; en bij deze gedachte sliepen ze spoedig in.

Mijnheer Leverworst zat ondertusschen bij zijn broer en sprak met hem over een eventueele reis naar een badplaats, die de zieke broer zou kunnen ondernemen.

Voor de deur van het kleine huisje stonden de twee kinderen in doodsangst te wachten. Loet en Leuntje durfden niet naar binnen te gaan, omdat ze te bang waren voor den sloteigenaar. Zij hoopten, dat hij toch wel eindelijk naar buiten zou komen.

Maar de heer Leverworst dacht er nog niet aan om naar buiten te komen; het beviel hem zoo best in het kleine huisje in gezelschap van zijn broer; veel beter dan in het slot, waar hij altijd alleen was.

„Hij komt niet," zei Leuntje met een bevend stemmetje. En opeens begon ze te huilen.

Het werkte aanstekelijk; en alhoewel Loet 't erg kinderachtig vond voor zoo'n grooten jongen, kon hij toch zijn tranen niet langer inhouden.

Het huilen was langzamerhand duidelijker te

hooren; en Hilda kwam direkt vragen, wat er gebeurd was.

De kinderen vertelden wat Charles gedaan had; binnen gekomen moesten zij het geval nog eens voor den heer Leverworst herhalen; en hij besloot Charles flink te straffen. Hij ging dadelijk naar het kasteel terug, riep al zijn personeel bij elkaar in zijn werkkamer; en toen ze er allemaal waren, vroeg hij: „Waar zijn de Teddy's?"

„Weggeloopen!" antwoordde Charles.

„Waarheen?"

„Dat weet ik niet!"

„Maak de boekenkasten open."

Charles werd bleek. „De sleutel is er niet."

„Misschien zit hij aan mijn sleutelring." De heer Leverworst gaf de ring aan Kees; deze opende de kasten; en... daar lagen de zes beertjes stijf naast elkaar.

„Ze zijn dood!" riep de heer Leverworst zoo verschrikt uit, dat August medelijden met hem kreeg; maar toch bleef hij doodstil liggen.

Het meest van allen was Charles geschrokken, dat had hij niet gewild; hij voelde zich schuldig en riep: „Ik heb hen doodgemaakt!"

Opeens begon August met zijn pootjes te trappelen en zei: „Heelemaal dood zijn we nog niet; maar het scheelt niet veel!"

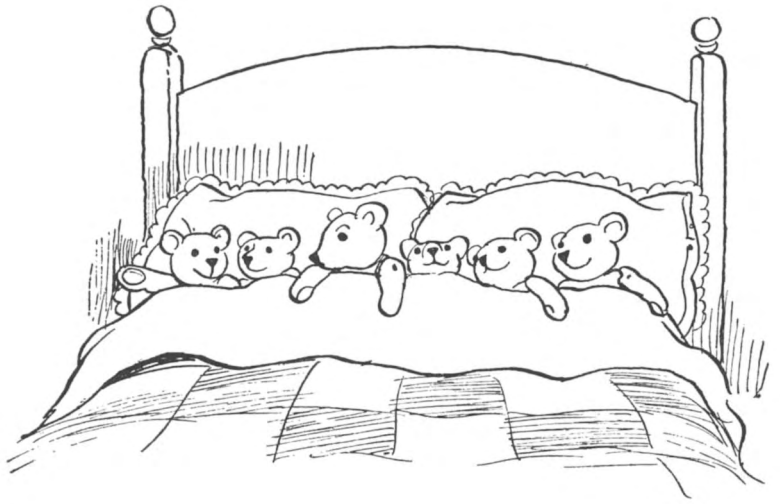

Iedereen herademde. Het meest verheugde Charles zich; maar August zei dreigend: „Wacht maar, daar zal je nog wel eens voor gestraft worden."

Op dezen avond gebeurde er echter niets. De Teddy's kropen in het groote bed en moesten ontzettend lachen. Leverworst lachte ook; zoo vroolijk als vanavond had hij zich in lang niet gevoeld. Maar toen hij zijn nachthemd wilde aantrekken, gelukte het hem niet, hoeveel moeite hij zich ook gaf. Eindelijk ontdekte hij, dat zijn hemd met spelden was dicht gemaakt; en de spelden waren uit een kist van Charles afkomstig.

„Wie heeft dat gedaan?" vroeg mijnheer Leverworst.

„Charles!" zei August brutaal.

„Dat is niet waar!" zei Charles. Hij schrok; zoo'n streek zou hij nooit tegenover Mijnheer durven uithalen. Maar deze keek August heel streng aan en zei: „Teddy! wie jokt, moet zich schamen. Leugenaars kan ik niet uitstaan!"

In een koor riepen de zes beertjes uit: „Wij hebben het gedaan!"

„Zoo is het goed. Gaat nu slapen."

„U ook, hè? En dan krijgen we morgen weer visite."

„Wie moeten er dan komen?"

„Pimmely en andere kinderen."

„Ik ken geen kinderen."

„U behoeft alleen maar te zeggen, dat er Teddy's op het kasteel wonen, dan komen de kinderen vanzelf wel. U hebt het ons beloofd!"

De heer Leverworst kon met moeite den slaap vatten; hij had te veel zorgen aan zijn hoofd. Waar moest hij opeens al die kinderen vandaan halen?

XII

DE SPEELKAMERAADJES

Toen de heer Leverworst den volgenden morgen wakker werd, stonden de zes Teddy-beertjes al voor zijn bed en zeiden: „Denkt u eraan, dat u speelkameraadjes voor ons vraagt; wij zijn toch speelgoed; dan moeten we ook kinderen hebben om mee te spelen."

„Maar waar moet ik ze toch vandaan tooveren?" vroeg de heer Leverworst wanhopig.

„U moet ze maar ergens vinden!"

„Waar kan ik ze dan vinden?"

„U moet ze gaan zoeken!"

„Waar?"

„In de krant!" Boem had dikwijls gezien, dat Baas Geitenhaar de krant las; en hij dacht, dat je daar wel alles in kon vinden.

Toen de heer Leverworst de krant inkeek, kon hij er over alles en nog wat in lezen; maar van kinderen stond er niets in.

Toen kwam Janna, de vriendelijke huishoudster,

plotseling binnen en vroeg: „Mijnheer, wanneer komen de kinderen en hoeveel zijn het er?"

„Wat voor kinderen?"

„Augustje heeft immers gezegd, dat u kinderen zoudt uitnoodigen; en er is hier toch ruimte genoeg."

„Maar waar moet ik die kinderen vandaan halen?" Wanhopig woelde de heer Leverworst met zijn handen door het haar en de huishoudster keek hem heel verwonderd aan. „Ik dacht, dat u er al een paar op het oog hadt!"

„In de krant staat ook niets..." Toen viel zijn oog opeens op een advertentie: „Wie zwakke kinderen in de vacantie bij zich wil nemen, wende zich..."

„Moet ik dan soms die zwakke kinderen in mijn kasteel opnemen?" vroeg hij spottend.

„Waarom niet? Het zou hun zeker heel veel goed doen en kinderen zijn kinderen."

Janna had een erg goed hart en zij spoorde mijnheer Leverworst aan, vacantiekinderen in huis te nemen. „U laat meteen twee verpleegsters meekomen; er zijn genoeg bedden; u zoudt zeker tien kinderen kunnen herbergen."

„Maar je vergeet het lawaai!" zei Leverworst.

„Dat zal zoo'n vaart niet loopen; het kasteel is groot genoeg!" De huishoudster wist overal raad

op; zij was er erg voor, dat de kinderen zouden komen. Maar mijnheer Leverworst vond nog steeds uitvluchten.

„Het zal ook wel heel veel geld kosten," zei hij.

„Dat vind ik gierig," zei Augustje, die er dadelijk alles uitflapte.

De heer Leverworst was boos en keek beschaamd voor zich.

Hij wilde niet graag voor gierig doorgaan; en toen zei hij onverschillig: „Als de anderen er niets op tegen hebben, laat de kinderen dan maar komen, ik vind het goed. Charles kan schrijven."

„Neen," zei August, „u moet zelf schrijven. Charles doet het niet goed." Charles voelde zich diep beleedigd; hij ging dadelijk zitten en schreef: „Op het kasteel Leverworst is plaats voor zes kinderen."

August toonde zich hiermee nog niet tevreden. „Je moet er bij zetten: de zes Teddy's verheugen zich op hun komst."

Maar daarvan wilde de sloteigenaar niets hooren; de brief werd dus zoo weggezonden; en al na een paar dagen kwam het antwoord, dat Rutger en Gonda Muizelaar, Niesje en Anton Burg, Saartje Ditloven en Gilles Holt graag op het kasteel Leverworst wilden komen; Zuster Anna zou hen vergezellen.

„Daar heb je nu je kinderen," zei de heer Lever-

worst; „en Pimmely komt ook."

Hij dacht, dat de beertjes nu erg dankbaar zouden zijn. Zij vroegen echter alleen: „Verheugt u zich er erg op?"

„Ik, mij verheugen op die kinderen, neen..."

„Nu ja, u hebt er zelf ook geen."

Mijnheer Leverworst zweeg. Kinderen zou hij wel graag gehad hebben, maar dan eigen kinderen, geen vreemde.

Op een goeden dag kwamen de bleekneusjes aan. De Teddy's hadden hun vriendjes uitgenoodigd; en dus werden de vreemde kinderen ontvangen door de Leverworstjes en door Loet en Leuntje.

Maar de Teddy's zelf ontbraken. Waar zouden ze zijn?

„Die halen wel weer een grap uit; dat zal wat moois worden," zei Charles.

Hij was boos, èn om de beertjes èn om de vreemde kinderen.

Maar gelijk had hij. De Teddy's wilden natuurlijk weer grappig zijn; en toen de zes vreemde kinderen nog wat verlegen aan tafel zaten, kwam er plotseling beweging onder de tafel en... hupla! daar zaten de zes beertjes bij de zes gasten op schoot.

Een vreeselijk gegil weerklonk. Zoo iets hadden de kinderen nog nooit beleefd. Saartje Ditloven zat in minder dan geen tijd boven op de tafel, en schreeuwde, alsof ze op een speld was gaan zitten. Gonda Muizelaar volgde haar voorbeeld. De Teddy's waren zoo verbaasd over al het lawaai van deze twee kleine meisjes, dat August, die van Saartje's schoot was afgevallen, uitriep: „Jullie kunt nog harder gillen dan mijnheer Leverworst en Charles samen!"

„Kunnen ze spreken?" De vacantiekinderen keken de beertjes angstig aan.

„Wie gilt er nu zoo in een vreemd huis?" zei Charles, die zich weer buitengewoon over de zoogenaamde grap van de Teddy's ergerde.

„Wij zijn altijd in een vreemd huis, wij hebben geen ouders," zei Niesje Burg.

„Wat?" vroeg de heer Leverworst. „Hebben jullie geen ouders?" Mijnheer Leverworst zette een gezicht, alsof hij nog nooit gehoord had van kinderen, die geen ouders meer hebben.

Zuster Anna, die een lief, zacht gezicht had, knikte treurig; ze keek den gastheer wat verwijtend aan en zei: „Ja, het is waar: onze pleegkinderen zijn weezen. Onbeleefd en onaardig zijn ze heelemaal niet; alleen zulke komieke dieren, die spreken kunnen, hebben ze nog nooit gezien. Ik

trouwens ook niet; en ik heb dan ook hard meegegild."

„Charles heeft ook zoo vreeselijk gegild, toen hij ons voor de eerste maal zag," zei August. Daarop gingen de Teddy's op een rij staan en zeiden: „Ik ben Boem, ben Bom, ben Bam, ben Bem, ben Biem, ben August met het ingezette velletje!" Hij duikelde kopje en de vijf andere beertjes deden het hem dadelijk na.

Plotseling daverde een hartelijk gelach door de groote zaal. De kinderen lachten steeds luider en Zuster Anna zei tegen den heer Leverworst: „U zult zien, de kinderen lachen zich gezond!"

De Teddy's hadden ook groote pret in het gelach van de kinderen en ze maakten de eene buiteling na de andere; ze duikelden over mijnheer Leverworst heen, over de tafel, over de huishoudster; en de kinderen konden bijna niet meer eten van het lachen, hoe hongerig ze ook waren.

„De Teddy's moeten nu maar verdwijnen, anders eten de kinderen geen hap!"

Charles zei dat op een erg booze manier; maar zuster Anna gaf hem toch gelijk. Mijnheer Leverworst nam zelf al zijn kleine Teddy's in zijn armen en droeg hen de kamer uit; Augustje vlijde zich tegen hem aan en fluisterde : „Ik kan Charles niet uitstaan, hij is altijd boos."

„Hij is heusch beter dan je denkt," zei de heer Leverworst; „en hij heeft gelijk; de vacantiekinderen moeten eten, daarvoor zijn ze juist hier."

„Ze moeten toch met ons spelen!"

„Maar eerst moeten ze eten. Morgen komt er weer een dag, dan kunnen jullie nog genoeg spelen. Weet je wel, wie er morgen komt?"

„Pimmely!"

Pimmely kwam inderdaad den volgenden morgen op het slot Leverworst; hij kon nog niet loopen en zag er bleek en teer uit. De andere kinderen waren veel vroolijker, maar de beertjes hielden toch het meest van hun dierbaren Pimmely. „Wacht maar," zeiden zij; „hier zal je wel heelemaal beter worden!" Maar zuster Anna, die een uitstekende verpleegster was, zei: „Pimmely moet door een heel knappen dokter behandeld worden; alleen van goede lucht wordt hij niet gezond."

Ze ging naar den heer Leverworst toe, om hier eens over te praten.

„Moet ik ook nog voor zieke kinderen zorgen?" vroeg de sloteigenaar verbaasd; „dat is toch wel wat veel gevergd!"

„Kinderen zijn als bloemen, ze geven zorgen en vreugde," zei zijn broer, toen hij hem zijn nood klaagde.

„Ik heb me ook nog nooit om bloemen bekommerd," mompelde de heer Leverworst.

„Dat is erg genoeg," antwoordde zijn broer vriendelijk; „daarom voel je je altijd zoo eenzaam."

Mijnheer Leverworst liep nog een paar dagen in zichzelf te brommen; maar toen op een goeden dag, zei hij, dat Zuster Anna met Pimmely naar een dokter moest gaan.

„De dokter moet hier komen," zei de zuster; „Pimmely is veel te ziek."

„Och, hij zal toch niet doodgaan!" Mijnheer Leverworst was wanhopig.

Zuster Anna troostte hem en zei: „Zoo erg is het niet. Pimmely moet alleen met de grootste zorg behandeld en verpleegd worden. Ja, ja, kinderen geven vreugde, maar ook zorgen."

„Van de vreugde merk ik niet veel!" zei de heer Leverworst mopperend. Maar toch schreef hij een brief aan een beroemden kinderarts en vroeg hem of hij komen wilde. Na een paar dagen kwam de dokter inderdaad naar Pimmely kijken; hij onderzocht het jongetje van top tot teen en verklaarde toen, dat Pimmely naar een herstellingsoord moest gaan, waar hij een lange kuur zou moeten doen.

„En dat betaalt onze gastheer dan!" riep August triomfantelijk uit. Juist had hij willen zeggen, dat

het zoo duur was; maar toen keek hij in Pimmely's bedroefde oogen, waar verlangen en hoop in te zien was.

Vlug en brommend zei mijnheer Leverworst: „Mij goed!" Niemand lette op den brommerigen toon, want August zei dadelijk: „Mijnheer Leverworst is goed!"

„Ja, hij is goed," zei ook Zuster Anna; en de dokter knikte tevreden.

„Als er eens meer menschen waren, zooals u, wat zouden we dan veel kunnen bereiken," zei de dokter.

De heer Leverworst schaamde zich; hij wist, dat hij lang zoo goed niet was, als ze allemaal dachten; hij wist zelf het best, hoe zijn eigenlijke karakter was.

XIII

MIJNHEER LEVERWORST WIL GOED ZIJN

Pimmely werd naar een herstellingsoord gezonden; en mijnheer Leverworst moest heel veel geld betalen; hij deed het eigenlijk met tegenzin; en wie weet wat er nog gebeurd zou zijn, als August niet telkens uitgeroepen had: „Och, die goede mijnheer Leverworst!"

De vacantiekinderen herhaalden het, alhoewel zij er niet zoo overtuigd van waren als Augustje. „Die goede mijnheer Leverworst!" zeiden ze ook.

Wanneer iemand nu telkens hoort zeggen, dat hij toch zoo goed is, dan wil hij het ten slotte ook zijn.

Mijnheer Leverworst vond het heerlijk, dat hij telkens zoo genoemd werd. Vooral als Zuster Anna het zei; want mijnheer Leverworst mompelde in zichzelf: „Zij is toch een verstandige vrouw; zij zal wel weten, of ik goed ben; misschien ben ik het ook; alleen weet ik het misschien niet!"

Op een goeden dag was er een groot lawaai op

het kasteel. De kinderen en de beertjes hadden Teddy-schooltje gespeeld, het lievelingsspel van allemaal; de kinderen moesten dan leeren, als een Teddy te brommen, te springen en te duikelen, kortom hoe men van vacantiekind Teddy kan worden.

Als Zuster Anna hun toestond om schooltje te spelen, ging er altijd een luid hoera op; want voor dat speciale spel, moest Zuster Anna hun telkens haar toestemming geven, omdat het altijd zoo'n spektakel was.

Maar op dezen bewusten dag was Zuster Anna juist naar de stad gegaan; en toch hadden ze allemaal zin om Teddy-schooltje te spelen.

„Zullen we schooltje spelen?" vroeg August het eerst.

„Dat mogen we niet, Zuster Anna is er niet!"

„Ze vindt het toch altijd goed!"

„Vandaag zou ze het niet goed vinden, August!" zei Rutger Muizelaar.

„Waarom niet?"

„Omdat mijnheer Leverworst schrijft."

„Wat schrijft hij dan?"

„Brieven natuurlijk!" antwoordde Gilles gewichtig.

„Wie schrijft er nu brieven, echte onzin, dat doe ik nooit!" zei August.

August was boos; hij had er nu juist zoo'n zin in om schooltje te spelen. Maar iemand was nog veel boozer dan August; dat was Charles, die het heele gesprek gehoord had. Hij liep dadelijk naar den heer Leverworst toe en zei: „De Teddy's willen schooltje spelen!"

„Laten ze hun gang gaan," zei hij.

„Ze maken altijd zoo'n lawaai bij dat spel; en bovendien heeft August gezegd, dat hij het onzin vond, om brieven te schrijven."

Mijnheer Leverworst sprong woedend op, holde naar den tuin, waar de kinderen en de Teddy's waren en riep uit: „Schooltje spelen is vandaag verboden!"

„Waarom?" vroeg August.

Pats... meteen had hij een oorveeg beet; het kwam zoo hard aan, dat hij eenige malen door het gras duikelde. „Men vraagt niet waarom," zei de heer Leverworst toornig, „als ik iets zeg!"

„Waarom?" Bom had hier niets ondeugends mee bedoeld; maar mijnheer Leverworst werd over dit tweede waarom zoo driftig, dat hij Bom ook een oorveeg toediende; in een oogwenk lag Bom naast August in het gras te huilen.

Biem kon zijn tranen niet bedwingen, toen hij zijn broertjes zoo hoorde schreien; Saartje Ditloven volgde dadelijk hun voorbeeld en in minder

dan geen tijd huilden alle Teddy's en alle vacantiekinderen. Het was een vreeselijk geschreeuw. „Als jullie niet dadelijk stil bent, stuur ik allen naar huis!"

Dat hielp. De kinderen zwegen, maar de Teddy's brulden eens zoo hard. Ze dachten namelijk: „Als wij maar heel hard gillen, dan wordt mijnheer Leverworst wel bang!" En deze zei in zichzelf: „O hemel, nu denken ze allemaal in huis, dat ik de kinderen en de Teddy's geslagen heb!"

Kees keek al uit het raam en vroeg zich af, wat of er toch in den tuin gebeurde. Met Charles ging hij eens kijken, en toen de Teddy's de twee bedienden in het oog kregen, zeiden ze tegen mijnheer Leverworst: „Charles heeft natuurlijk weer geklikt!"

„Geklikt? tegen wien?"

„Tegen u! Over ons! Alleen omdat we schooltje wilden spelen!"

Mijnheer Leverworst vond schooltje spelen toch eigenlijk een heel onschuldig spel; hij vermoedde niet, dat het vreeselijke lawaai, dat af en toe door het vroolijke gezelschap gemaakt werd, altijd samen viel met het schooltje spelen.

„Nu," zei de heer Leverworst toen, „schooltje mogen jullie dan wel spelen!"

Hij had er nog aan willen toevoegen: „Maar

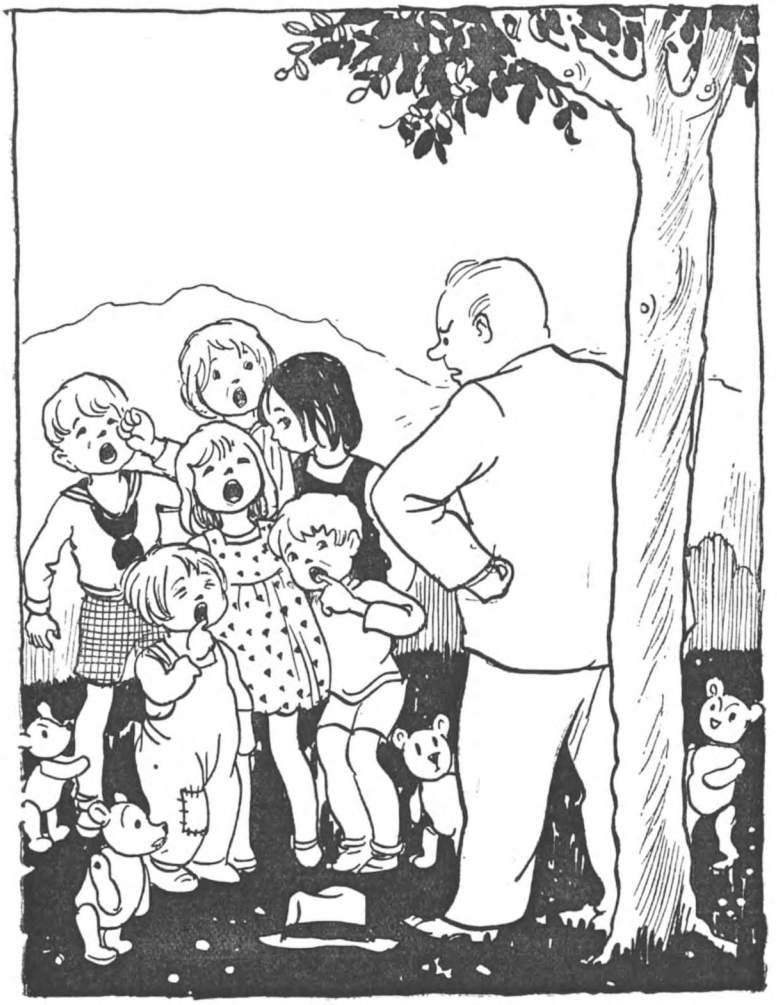

geen leven maken!" Hij kon zijn zin niet voleindigen: de heele bende was verdwenen!

Het was of een stormwind den heelen tuin had schoongeveegd!

Achter in den tuin kwamen de kinderen en de beertjes weer bij elkaar. Ze vonden het beter zoo ver mogelijk van het kasteel te gaan, want dan kon de heer Leverworst het minste hooren.

Als het kopje duikelen maar niet bestaan had, dat gevaarlijke kopje duikelen!

Het was weer August die het eerst vroeg: „Kunnen we niet gaan kopje duikelen?"

„Maar heel voorzichtig!" zei Bem.

„Zoo stil als een muisje!" zei August.

De anderen waren in het begin ook erg rustig.

Toen kwam August op den inval, om een wedstrijd te houden. Wie het eerst al duikelende, aan het eind zou zijn!

„Dat gaat niet," zei Boem.

„Waarom nu weer niet?" vroeg August. Hij was beleedigd, dat men niet op zijn plannetje inging. „Jullie willen ook nooit wat ik wil," zei hij met een klagend stemmetje.

„We willen wel, maar..."

„Wat maar?"

„We maken te veel lawaai!"

„Dat is ook heelemaal niet noodig!"

„En toch doen we het!"

„Ik maak geen leven!" gilde Augustje meer dan noodig was.

„Jij maakt het grootste spektakel van ons allemaal."

Dat was waar; maar als August iets wilde, durfden de andere broertjes er nooit goed tegen in gaan; en de kinderen voelden precies hetzelfde als de Teddy-broertjes.

Het duurde dan ook niet lang, of de wedloop was in vollen gang. August duikelde steeds vooraan; en de anderen, eerzuchtig, wilden het hem nadoen. Zonder dat iemand wist hoe het gekomen was, lag opeens de heele bende midden in een heel mooi bloemenperk, dat er helaas niet al te goed afkwam. Het was den heer Leverworst dan ook warempel niet kwalijk te nemen, dat hij boos werd, toen hij de verwoesting zag. En dàt hij het zag, daar zorgde Charles wel voor.

Hij had het geduikel eenigen tijd gadegeslagen en toen zijn meester gewaarschuwd. „Mijnheer," zei hij, „de kinderen en de beren duikelen rond in alle bloemperken!"

Mijnheer Leverworst dacht, dat zij het expres deden; hij was woedend en zei, dat de kinderen maar dadelijk moesten vertrekken.

Wat een tranen!

Kinderen en beertjes liepen allen huilend Zuster Anna tegemoet, die juist uit de stad terugkeerde. Zij klaagden haar hun nood. Wel vond zij, dat ze allemaal erg ondeugend waren geweest; maar toch ging ze later naar den heer Leverworst toe, om een goed woordje voor hen te doen.

Eerst wilde hij er heelemaal niet over hooren spreken; hij was boos en driftig en Zuster Anna had de grootste moeite om hem een beetje te kalmeeren. „Het zijn toch kinderen, mijnheer Leverworst!" zei zij; „dat vergeet u telkens!" Mijnheer Leverworst keek haar opeens aan en zag wat voor lieve oogen Zuster Anna wel had. Toen schaamde hij zich over zijn drift en zweeg.

Eindelijk zei hij, brommend als een Teddy: „Laten de kinderen dan maar blijven!"

Zuster Anna ging het goede nieuws dadelijk aan de kinderen en de beertjes vertellen; ze vond allen bij elkaar, behalve August; en allen waren even droevig gestemd.

Maar waar was Augustje gebleven?

Hij was nergens te vinden en mijnheer Leverworst schrok geducht, toen hij hoorde, dat August verdwenen was.

Iedereen hielp zoeken; en alles werd nagekeken: de keuken, de kelder, de zolder, de speelkamer, de linnenkasten, de kleerkasten, de bedden, de

divans. En opeens kwam August dood onschuldig voor den dag uit de kamer van Charles, waar tot nog toe niet gezocht was.

„Waar ben jij geweest?" vroegen ze verbaasd.

„Och, zoo maar, ik heb hier een beetje gewandeld!"

„Maar August," zei mijnheer Leverworst, die niet gezien had waar August vandaan was gekomen, „je gaat hier toch niet zoo maar een beetje wandelen, op de tweede verdieping, waar je niets te maken hebt!"

De heer Leverworst schudde bedenkelijk met zijn hoofd.

„U niet, maar ik wel!" antwoordde de kleine wijsneus.

Pats... weer had hij een oorveeg beet.

„Och! wat bent u toch goed!" zei de brutale August.

Wat moeilijk was het om steeds goed te zijn! August had toch warempel den oorveeg wel verdiend. Zuster Anna vond ook, dat August veel te brutaal werd. Toch speet het den heer Leverworst dat zijn hand zoo hard was aangekomen; een klein beertje kan niet veel verdragen.

Onder het eten probeerde hij dan ook buitengewoon vriendelijk te zijn; hij zei niets, toen Rutger Muizelaar zijn bord op den grond gooide. Ook

maakte hij geen aanmerking, toen Loet en Leuntje met groot gejubel begroet werden. Het leek wel, of de kinderen den ganschen dag nog niemand gezien hadden, zoo blij toonden zij zich over de komst van de buurtjes.

„Als ik kom, verheugt niemand zich," dacht de heer Leverworst bij zichzelf; en Zuster Anna, die wel begreep, waarom de gastheer zoo droevig keek, zei: „De kinderen houden toch van u!"

„Neen, dat is niet waar!"

Het leek wel of de kinderen de eenzaamheid van mijnheer Leverworst gevoeld hadden, want na tafel, toen zij nog een poosje in den tuin gespeeld hadden, kwamen ze allemaal binnen, Saartje en Gilles voorop met een groot bord boschaardbeitjes. Ze hadden ze dien morgen al geplukt, omdat de heer Leverworst den vorigen dag net gezegd had, dat hij boschaardbeitjes zoo lekker vond. Door al dat geduikel in de bloemperken en het ongeluk daarna, waren ze de aardbeitjes bijna vergeten.

Daarom kwamen zij er nu nog triomfantelijk mee aan; en hun gezichten straalden van vreugde, omdat zij hun gastheer iets lekkers kwamen brengen.

August was het meest opgewonden van allemaal; hij had wel dadelijk alle aardbeitjes, die hij zelf gevonden had, opgegeten; maar nu stelde hij zich aan, alsof hij alléén de vruchtjes gevonden had.

Hij vlijde zich tegen den heer Leverworst aan, zag er uit alsof hij niet wist wat kattekwaad was, alsof hij zelfs nog nooit ondeugend geweest was. Mijnheer Leverworst aaide hem en zei: „Jij bent mijn kleine, brave August, hè?"

Daarop vroeg mijnheer Leverworst: „Hoeveel aardbeitjes heb jij wel in het mandje gedaan?"

„Een!" biechtte August eerlijk op, „en die was onrijp!"

Leverworst moest lachen.

August dacht, dat hij zoo'n plezier had over die eene aardbei en toen vroeg hij: „Mijnheer, bent u weer goed op me?"

„Als je geen ondeugende streken uithaalt!"

Hè, hoe vervelend! Hij keek verlegen voor zich; hij zag er erg schuldig uit; en de heer Leverworst begreep dadelijk, dat er iets niet in orde was.

„Augustje, wat heb je gedaan?" vroeg hij.

„Niets," zei August verlegen.

Dat was een klein leugentje; maar August dacht: „Er is nog niets gebeurd, ik kan het nog goedmaken!"

„Je bent een vlegel, August!" zei mijnheer Leverworst.

„Ik zal jou heusch geen poets bakken," verzekerde August hem heel ernstig.

De heer Leverworst vloog erin, en dacht: „Hij heeft een zuiver geweten!"

Maar het geweten van onzen August was toch niet al te zuiver; hij wist wel, dat hij zijn gastheer iets voorgejokt had; hij wilde het nu wel weer goedmaken, want hij schaamde zich. Een echte Teddy mag niet jokken; maar hoe kon hij alles weer ongedaan maken?

Daarvoor moest hij naar de kamer van Charles; maar die was er juist zelf bezig; en toen durfde de anders zoo moedige August niet naar binnen.

Na een poosje kwam Charles uit zijn kamer. „Zou hij al iets gemerkt hebben?" dacht August bij zichzelf. Maar Charles zei geen woord, hij schreeuwde niet, hij gilde niet, hij was heel stil en zag er zelfs een beetje minder norsch uit dan anders. Augustje, verstopt in zijn hoekje, werd hoe langer hoe banger; hij had zoo graag zijn ondeugenden streek weer ongedaan gemaakt. Zou het nog mogelijk zijn?

Toen Charles goed en wel verdwenen was, sloop August naar de deur van zijn kamer en wilde naar binnen gaan; de deur bleek afgesloten te

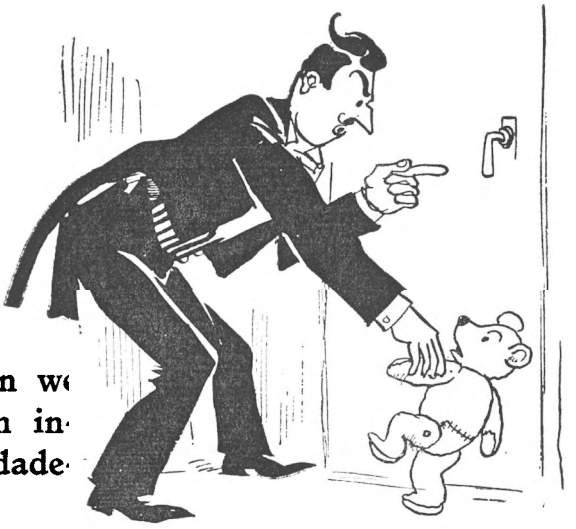

zijn. Juist toen hij aan den deurknop morrelde, kwam Charles onverwachts terug.

„Hallo! hebben w daar een kleinen inbreker?" riep hij dadelijk uit.

August schrok, liet den knop onmiddellijk los en wilde er van door gaan, maar toen greep Charles hem beet.

August kon zich niet meer verroeren. „Wat wil je nu, hè? Ik moest je eigenlijk maar eens flink straf geven!"

Wie weet wat er gebeurd zou zijn, als Saartje niet net gekomen was. Mijnheer Leverworst had haar gestuurd, om Augustje te zoeken. Ze riep zoo hard, dat Charles van schrik August losliet.

En... weg was hij!

Saartje hield niet op met schreeuwen en roepen. Ze zette zelfs zoo'n keel op, dat de kinderen, de Teddy's en mijnheer Leverworst op haar geroep kwamen aanloopen.

Charles was boos, maar hij slaagde er niet in,

Saartje het zwijgen op te leggen. Toen ze eindelijk allemaal bij elkaar waren, zei hij: „August heeft een ondeugenden streek willen uithalen!"

„Maar hij heeft het niet gedaan?"

„Neen, nog niet!" was het antwoord.

„O, Charles, wat ben je dom, dan heb je August toch niets te verwijten!"

Weer werd August door het heele huis gezocht, totdat Gonda hem eindelijk in het groote Teddybed terugvond. Hij lag zoo zoet en braaf in zijn bed rond te kijken, dat je zelfs kon denken, dat hij niet tot kattekwaad in staat was.

Men verweet Charles, dat hij August valsch beschuldigd had; en hij kreeg zooveel booze blikken te verduren, dat hij bedroefd afdroop en naar bed ging.

Arme Charles!

XIV

KATTEKWAAD

Charles begon zich uit te kleeden en dacht ondertusschen over alles na. Waarom hadden ze hem allemaal zóó boos aangekeken? Was hij dan werkelijk zoo norsch en onvriendelijk tegen de vacantiekinderen als mijnheer Leverworst beweerde. De kinderen waren toch eigenlijk wel aardig; alleen de Teddy's waren ondeugend. Of was dat ook zoo erg niet? August was misschien wel de beste van allemaal; hij zou probeeren morgen erg aardig tegen hem te zijn. Charles verheugde zich over zijn goede voornemens.

Maar de gedachten, waarmee men 's avonds rondloopt en die, welke men 's morgens heeft, kunnen inderdaad zeer van elkaar verschillen; vooral als er in dien tusschentijd veel gebeurt.

De heer Leverworst wilde juist in bed stappen en dacht evenals Charles aan de vacantiekinderen en de Teddy's, toen plotseling een luide gil door het slot weerklonk.

Charles schreeuwde, alsof hij vermoord werd.

Alle slotbewoners, in dekens gewikkeld, kwamen kijken, wat er gebeurd was. De gastheer had een vuurroode deken omgeslagen, Charles een blauwe, weer een andere was in het geel met witte strepen; het was een gewirwar van kleuren en zoo'n geschreeuw van belang, dat niemand er iets van begreep.

Charles scheen zoo'n schrik gehad te hebben, dat hij nog niets kon zeggen.

„Is er ergens brand?" vroeg ten slotte de heer Leverworst; en Kees, die over brand hoorde spreken, wilde dadelijk de brandweer gaan roepen. Allen riepen mee. Charles dacht: „Ze zijn zeker allemaal hier, omdat er ergens brand is."

„Brand! brand!" weerklonk door het kasteel.

Ook de tuinman hoorde het. Zoo vlug mogelijk haalde hij de brandslangen uit de schuur, trommelde alle knechts bij elkaar; en toen hij met de brandspuit kwam aanzetten, vroeg mijnheer Leverworst aan Charles: „Waar is toch de brand?"

„Bij u!" antwoordde hij.

De heer Leverworst, die dacht dat Charles grapjes maakte, nam hem dat antwoord geweldig kwalijk en zei: „Het is nu geen tijd voor gekheid, Charles; jij hebt het eerst om hulp geroepen, de brand moet dan toch wel bij jou zijn!"

„Er zijn kikvorschen in mijn bed," kermde Charles, die nu de heele zaak begreep.

„Kikvorschen? Hoe kom je er bij, om kikvorschen mee naar bed te nemen?"

De heer Leverworst vond het hoe langer hoe gekker worden.

„De Teddy's hebben die vieze beesten in mijn bed gelegd!"

„Dat hebben we niet gedaan!" Boem, Bom, Bam, Bem en Biem stonden op een rijtje en zagen er werkelijk dood-onschuldig uit.

„Maar waar is August?" vroeg mijnheer Leverworst.

„Die slaapt!"

„Hij slaapt bij al dat lawaai?"

„Als een roos!"

Mijnheer Leverworst schudde met zijn hoofd. „Merkwaardig!"

Toen keken de beertjes elkaar plotseling aan en barstten in lachen uit.

„Dan was het August!" zei Charles; „hij was straks bij mijn kamer!"

„Hij wilde de kikvorschen weer weghalen, omdat hij er al spijt van had!"

Opeens stond August, de ondeugd, midden tusschen de anderen; hij wreef nog zijn oogjes uit, omdat het licht hem verblindde.

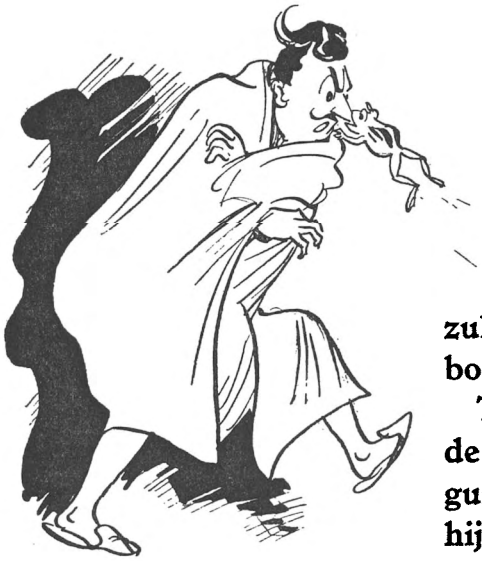

„Augustje, heb jij het gedaan?"

„Het was immers maar een grapje!"

„Nu, ik dank je voor zulke grapjes!" zei Charles boos.

Toen gingen ze allemaal de kamer binnen en August moest aanwijzen, waar hij de kikvorschen verstopt had.

„Zeven in bed en twee in het nachtkastje!" zei August.

Charles maakte het open, om te zien, of het waar was, wat August zei. Meteen sprong een kikvorsch in zijn gezicht en Charles werd nog veel woedender dan hij al was. Hij verlangde, dat August streng gestraft zou worden.

Mijnheer Leverworst, die bevroor van de kou en heel slecht gehumeurd was, zei, dat het goed was. Charles wilde August laten afranselen en daarna opsluiten.

Een harde straf.

Maar de heer Leverworst, die al lang vergeten was, dat hij goed wilde zijn, zei, dat August die straf zeker verdiende.

Augustje begon vreeselijk te huilen; en in een ommezien huilden allen met hem mee.

De kinderen zetten zelfs zoo'n keel op, dat mijnheer Leverworst er bang van werd.

„Laten we August dan niet afranselen; maar hij moet wel opgesloten worden!" zei hij.

August hoopte, dat het huilen misschien ook nog wel zou helpen voor het opsluiten; en misschien had de heer Leverworst ook wel toegegeven, als hij alleen was geweest; maar toen kwam Charles er aan te pas. „Wie ondeugend is," zei hij, „verdient ook straf."

En zoo werd arme Augustje in een donker kamertje opgesloten, waar geen bed in stond. Hier moest hij tot den volgenden morgen blijven. Hij huilde vreeselijk; en zijn broertjes hadden diep medelijden met hem.

Charles ging nu zeer voldaan naar bed; hij was blij, dat de kleine booswicht nu zijn verdiende loon had.

Wie echter niet blij was, dat was de heer Leverworst. Toen hij weer onder zijn roode deken lag, moest hij aldoor aan den kleinen schelm denken. Hij had

zelfs zoo erg met hem te doen, dat hij ten slotte opstond en naar Augustje toeging. Hij liep heel zachtjes, want hij wilde niet, dat Charles het zou hooren. Hij was eigenlijk een beetje bang voor Charles, omdat die altijd mopperde.

Toen hij in het kleine donkere kamertje kwam, vond hij het ondeugende bruintje niet.

Zachtjes riep hij zijn naam.

Toen kwam Augustje uit een hoekje gekropen en zei berouwvol: „Ik heb toch maar een grapje willen maken!"

De heer Leverworst zag nu wel in, dat een Teddy niet denkt als een mensch; voor een Teddy bestaat het heele leven uit grapjes. Hij nam August op zijn arm en zei: „Kom maar hier, mijn kleine vlegel, ik zal je meenemen naar mijn kamer."

„Maar Charles!" zei Augustje wat angstig.

„Charles mag het natuurlijk niet weten!"

„O, fijn," jubelde August, „dan halen wij samen een streek uit!"

„Een streek?" vroeg de heer Leverworst verwonderd.

„Ja, alles wat Charles niet weten mag, is toch altijd een streek!"

August lachte ondeugend. Mijnheer Leverworst lachte ook van harte mee; de gedachte, dat hij met een Teddy een geheimpje had voor zijn knecht,

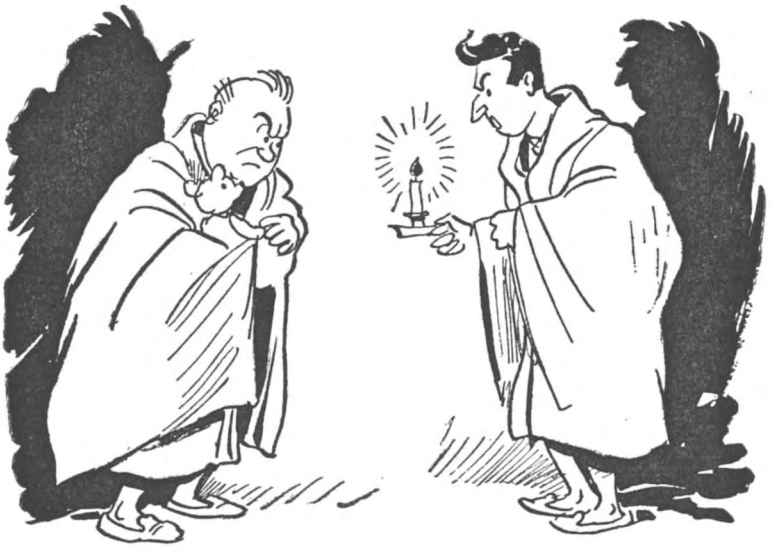

vond hij buitengewoon komiek.

„U ziet er zoo aardig uit, als u lacht, mijnheer Leverworst!" zei August goedig.

Mijnheer Leverworst moest steeds meer lachen; hij moest zelfs gaan zitten van het lachen op den eenigen stoel, die in het vertrekje aanwezig was.

August lachte voor de gezelligheid mee; en door al het gelach, hoorden zij geen van beiden Charles aankomen.

Plotseling stond hij in de opening van de deur en keek verwonderd naar binnen, totdat Augustje zei: „Hij is verbaasd, dat wij samen kattekwaad uithalen!" en trotsch voegde hij eraan toe: „Mijnheer Leverworst wil met mij vluchten, maar jij mag het niet weten!"

„Het is wat moois," zei Charles. „Mijnheer Leverworst kiest partij voor de Teddy's tegen mij!"

Mijnheer Leverworst schaamde zich en August riep uit: „Nu lacht u niet meer, dan ziet u er niet zoo aardig uit als straks."

De heer Leverworst schaamde zich nog een beetje meer. Maar toch vond hij ditmaal den moed om Charles zijn meening te zeggen. Het was heel leelijk van hem, om de beertjes zoo streng te behandelen; het was toch maar levend speelgoed; die konden toch niet denken en doen als gewone menschen. In zijn woede zei de heer Leverworst alles wat hij op het hart had; en Charles kreeg een standje als een schooljongen.

Mijnheer Leverworst, in zijn roode deken, en Charles in zijn blauwe, waren beiden zeer slecht geluimd; en de humeuren werden er door de kou niet beter op. Charles mopperde een beetje en Augustje was de eenige die lachte. Dat gelach ergerde den heer Leverworst. „Sta niet zoo mal te lachen, August!" zei hij.

„Ik lach toch alleen maar om u," antwoordde August.

„Om mij?" vroeg Leverworst verbaasd.

„Ja, omdat u zoo fijn iemand een standje kunt maken!"

Weer wilde de heer Leverworst boos worden

op het domme beertje; maar toen bedacht hij bijtijds, dat hij zelf zooeven gezegd had: „Het is toch maar speelgoed!"

„Laten we maar naar bed gaan!" zei hij ten slotte.

Maar daarmee was Charles niet tevreden. „Of kinderen en Teddy's gaan het huis uit, òf ik ga!"

Augustje gilde van het lachen. „Hè, moeten we nu juist weg? Het bevalt ons zoo uitstekend hier!"

„Dan blijven jullie hier," zei de sloteigenaar; „wie weg wil, kan gaan."

Dat gold dus voor Charles. Deze merkte wel, dat Mijnheer erg boos was; hij was zelf echter in zoo'n driftbui, dat hij uitriep: „Ook goed, dan ga ik weg!"

En... meteen verdween hij. Het liefst had hij alles kort en klein geslagen, zoo woedend was hij.

„Is het erg?" August keek zijn gastheer een beetje ongerust aan.

„Heel erg!" antwoordde hij.

Mijnheer Leverworst vond het jammer, dat Charles weg wilde gaan; hij was al zoo lang in zijn dienst. „Maar als hij niets vraagt," zei de heer Leverworst in zichzelf, „dan zeg ik ook niets."

Opeens voelde hij, dat August hem aan zijn arm trok.

„Wat is er?"

„Zal ik vragen, of Charles nog blijven wil?"

Mijnheer Leverworst streek Augustje over zijn bruine kopje. „Je bent een goed kereltje," zei hij; „maar dit keer moet Charles het mij zelf komen vragen."

„Waarom?"

„Omdat hij te ver is gegaan!"

„Kan ik hem dan niet inhalen?"

„Kleine domoor!" Mijnheer Leverworst wilde August nog uitleggen wat het beduidde, als iemand te ver ging in woorden of daden; maar August begreep het niet en zei: „Als hij te ver is gegaan, zal hij wel weer terugkeeren!"

Zoo eenvoudig als een Teddy dit zich voorstelt, gaat het gewoonlijk niet.

„Kom," zei de heer Leverworst, „ik zal je weer bij je broertjes brengen."

Hij nam August op zijn arm en bracht hem zoo naar de andere Teddy's terug. Deze waren nog erg bedroefd over August; maar toen hij weer bij hen terug was, jubelden zij plotseling van blijdschap.

„Ze zijn allemaal blij, als ze elkaar terugzien," zei de heer Leverworst; „ik alleen ben altijd eenzaam; mijn broer heeft vrouw en kinderen; hij heeft mij niet noodig. Als ik ook maar eens kinderen had!"

XV

CHARLES

Charles was woedend, toen hij in zijn kamer terugkeerde. Een onschuldig kikkertje, dat August vergeten had mee te nemen, sprong er nog rond. Het diertje vermoedde niets van het slechte humeur van Charles. Het was een klein kikkertje, dat niemand in de wereld kwaad wilde doen.

Toen Charles dan ook zijn kamer binnen kwam, hupte het kikkertje hem vergenoegd tegemoet. Dat veel menschen kikkers griezelig vinden, wist het onnoozele dier niet; ook niet, dat de menschen het vreeselijk vinden, als kikkers hun in het gezicht springen.

Hupla...! daar zag het kikkertje Charles' neus; en hupla...! daar sprong het kikkertje op. Charles gilde als een Teddy of als een van de vacantiekinderen. Hij deinsde achteruit, en trok gauw een schoen uit, om het kikkertje daarmee te verjagen. Met één sprong was het dier op de waschtafel, Charles gooide zijn schoen, steeds gillend in die

richting; helaas kwam de schoen niet terecht waar Charles bedoeld had. Het kikkertje bleef ongedeerd, maar de lampetkan lag in scherven op den grond. Het water bespatte Charles' beenen; hij gilde steeds harder, maar daarvan wordt een kan niet weer heel. Het leek hem het beste, om maar eerst zijn pantoffels aan te trekken; die waren echter zoek; en zoo moest Charles door het water ploeteren; hij kreeg kletsnatte voeten, bevroor van de kou en tot overmaat van ramp gleed zijn deken ook van zijn schouders af in het water.

De kikvorsch, die niet meer wist, waar heen te vluchten, vond plotseling een voet van Charles een mooi punt om uit te rusten; Charles was het hierover niet met hem eens; hij schudde zijn voet heftig heen en weer; en toen hij dien weer wilde neerzetten, trapte hij precies op een scherf.

De heer Leverworst hoorde wel het vreeselijke gegil; hij dacht eerst, dat het de Teddy's of de kinderen waren. Maar toen herkende hij toch de stem van Charles. Hij nam dus maar weer zijn roode deken op, wikkelde er zich in, en ging naar Charles. Hij vond den ar-

men Charles op den grond, midden in het water en met een bloedenden voet, zoo vreeselijk kermend, dat de heer Leverworst moeite had om hem te verstaan. Hij begreep eerst, dat er maar aldoor een Teddy in de kamer had rondgesprongen.

„Die liggen toch in bed!" zei mijnheer Leverworst.

„O, zijn er ook nog eenige in bed?" Charles sprak nu weer over de kikvorschen.

„In hun eigen Teddy-bed, bedoel ik."

„Maar één hebben ze hier gelaten."

„Neen, ze zijn allemaal naar bed gegaan."

„Toch is er een tegen mijn neus gesprongen!"

„Welke dan? Bem of Bam of Bom, of...?"

„Och, geen Teddy! een kikvorsch!"

„O, bedoel je de kikkers!"

Op dit oogenblik kwam Kees de kamer binnen. Mijnheer Leverworst had maar steeds op de schel gedrukt, zonder het te weten.

„O, Charles, waarom bloedt je voet zoo?"

„Je moet naar den dokter gaan!"

„Midden in den nacht?"

„O, ik word zoo akelig!" Charles draaide met zijn oogen zooals een Harlekijntje op de kermis. Mijnheer Leverworst was bang, dat Charles werkelijk ernstig ziek werd en zei: „Vraag of Zuster Anna even komt!"

„Eerst een poeder, anders houd ik het niet uit!" kermde Charles. Kees en de heer Leverworst wisten niet waar zij die poeder zoo gauw vandaan moesten halen. Maar Charles, die nog heel goed kon spreken, als hij maar wilde, legde hun uit, dat zoo'n poeder in het medicijnkastje was. Kees opende het kastje en hupla...! daar sprong een kikvorsch tegen zijn neus aan.

„Goed zoo!" riep Charles uit, die opeens weer vroolijk was geworden; hij vergat totaal, dat hij zooeven zich zoo akelig had gevoeld, alleen omdat een ander nu ook een kikker in zijn gezicht kreeg.

„Dat is toch niet zoo vreeselijk!" zei Kees, terwijl hij zijn neus afveegde. Charles bedacht opeens, dat hij zich weer ziek moest voordoen; kermend zakte hij in een stoel achterover.

„Kom, kom!" zei de heer Leverworst; „ik geloof dat je je maar wat aanstelt; wanneer iemand zich nog zoo blij kan maken over een kikvorsch, die een ander in het gezicht springt, dan is de ziekte nog wel te overkomen."

„Ik haal tenminste geen dokter," zei Kees brommend.

„Maar wel Zuster Anna, die kan den voet verbinden," zei Leverworst.

Kees vervulde met tegenzin den wensch van zijn heer en meester. Hij vond het jammer om

Zuster Anna midden in den nacht wakker te maken; overdag had zij het al druk genoeg.

Charles wilde juist, dat Kees de kamer uit zou gaan; „dan zal ik zoo kermen," zei Charles bij zichzelf, „dat Mijnheer zal vragen wat mij scheelt, en dan zal ik zeggen, dat ik niet weg wil!"

Maar het kwam heel anders uit. Toen Kees de deur opendeed, marcheerden de zes Teddy's achter elkaar de kamer in.

„Waar komen jullie opeens vandaan?" vroeg de heer Leverworst, verwonderd over zoo'n optocht.

„Wij hebben Charles zoo hooren gillen; wij dachten, dat hij misschien dood was!"

„Wanneer iemand gilt, is hij nog niet dood! Zoo erg is het trouwens ook niet!" zei de heer Leverworst wat onvriendelijk.

„Het is wel erg!" Charles was woedend op de kleine Teddy's; en in zijn drift ging hij vreeselijk tegen hen te keer. Wat kon hij een stem opzetten! De arme beertjes wisten niet meer hoe ze zich houden moesten; en in hun angst begonnen ze allemaal te huilen. De sloteigenaar was toen weer boos op Charles; en Charles' woede ging alle perken te buiten.

„Dat bevalt mij hier niets!" zei Zuster Anna, toen zij binnenkwam.

„Mij ook niet!" bromde mijnheer Leverworst;

en meteen liep hij weg, met alle Teddy's achter zich aan. Zij waren veel te bang om bij Charles alleen te blijven.

Charles had gruwelijk het land, over alles, over de beertjes, over mijnheer Leverworst, over zijn wond, want die was niet erg genoeg naar zijn zin; hij was zoo dolgraag ziek geworden, omdat hij dan niet over het blijven behoefde te spreken.

Zuster Anna lachte hem een beetje uit en zei, dat de wond morgen wel weer beter zou zijn.

„Ik ga er misschien wel aan dood!"

„Wat een malligheid!"

„Maar ik heb met mijnheer Leverworst gekibbeld!"

„Dan vraag je om vergiffenis en alles is weer goed!"

Charles zuchtte; en eindelijk vertelde hij aan Zuster nna alles wat er was voorgevallen. „En nu moet ik weg," besloot hij zijn verhaal.

„Dat moet je niet, als je maar vergiffenis vraagt!"

„Dat kan ik niet!" zei Charles.

„Als je werkelijk wilt, kan je ook." Zuster Anna hield toen een lange preek tegen Charles; ditmaal ging het niet het eene oor in, het andere uit; deze keer drong de preek, of ook wel het standje diep door tot zijn hart; en al lang toen de zuster uit de

kamer verdwenen was, dacht Charles er nog steeds over na; hij zag nu wel in, dat hij het altijd goed gehad had op het kasteel, dat hij ook graag bij mijnheer Leverworst had willen blijven, als hij het maar niet zelf behoefde te vragen.

Het was afschuwelijk, om vergiffenis te moeten vragen. Charles zuchtte den heelen nacht; en mijnheer Leverworst deed precies hetzelfde.

De Teddy's waren bij de kinderen in bed gekropen; zij vertelden hun alles wat er in dien nacht gebeurd was; en de kinderen zeiden ten slotte: „Dan is het ook maar heel goed, dat Charles weg gaat!"

„Mijnheer Leverworst zal het wel naar vinden," zei Augustje zachtjes.

De kinderen wilden het niet gelooven, maar August zei: „En toch is het zoo."

„Dan moet Charles ook blijven!"

„Zullen wij vragen, of hij mag blijven?" zeiden de kinderen.

„Maar mijnheer Leverworst is nu ook boos."

„Dan vragen we hem meteen, of hij weer goed op ons wil worden."

„Dan dadelijk!" riep August uit.

„Nu is het nacht. Morgen vroeg!"

„Fijn, dan vragen we het allemaal."

„Wat vragen jullie allemaal?" Zuster Anna was net binnen gekomen.

„Dat is een geheim!" riepen kinderen en Teddy's uit.

„Geheimen zijn wel eens domme streken."

„Neen, dit keer niet; het is juist iets heel aardigs!" zei August.

„O, Augustje, die aardigheden van jou ken ik!"

August was diep verontwaardigd en in zijn ijver om zich te verdedigen vertelde hij het heele geval.

„Je verraadt ons!" gilden de anderen.

„Ik verraad niets."

„En je vertelt alles aan Zuster Anna." Toen pas merkte Augustje wat hij gedaan had. Zuster Anna lachte en zei: „August heeft gelijk; het is nu heusch geen kattekwaad, geen domme streek!"

„Hoera!" schreeuwde August; en meteen duikelde hij kopje over alle bedden heen.

„Maar nu eerst allemaal gaan slapen," gebood Zuster Anna. Dadelijk heerschte er stilte, want als Zuster Anna iets zei, werd zij oogenblikkelijk gehoorzaamd. Na een paar minuten lagen ze allemaal in een diepen slaap.

De nacht verliep; de morgen kwam. Mijnheer Leverworst werd verdrietig wakker. Charles eveneens. Alleen Teddy's en kinderen waren in

het allerbeste humeur; hun stemming was zelfs zoo buitengewoon vergenoegd, dat ze allemaal de kamer van mijnheer Leverworst binnen kwamen dansen. Tegelijkertijd trad Charles binnen met een gezicht als een oorwurm; en hij sleepte zich voort meer dan hij liep.

„Wat komen jullie hier doen?" vroeg mijnheer Leverworst eenigszins onvriendelijk aan de kinderen.

„Wij komen u iets vragen!"

„Wat dan?"

„Charles moet eerst weg!" riep August uit.

„Ja, Charles moet de kamer uit gaan," zeiden ook de andere beertjes.

„Ik ga al!" Charles was woedend. Hij holde weg, ofschoon mijnheer Leverworst hem nariep om in de kamer te blijven. „Ze hebben natuurlijk iets kwaads in den zin," mompelde hij.

Maar daarin vergiste Charles zich toch. Nauwelijks was Charles weg, of Augustje riep uit: „We komen iets voor Charles vragen!"

„Voor Charles?" Mijnheer Leverworst was erg verwonderd.

Toen vertelden de kinderen wat ze eigenlijk kwamen doen en hoe ze op het idee waren gekomen. „Roep hem maar gauw weer binnen!" zei de heer Leverworst toen.

Dat liet het kleine gezelschap zich geen tweemaal zeggen: kinderen en beren stormden naar buiten en riepen om Charles. Maar deze vertoonde zich niet, omdat hij de Teddy's nog steeds niet vertrouwde. Zuster Anna had echter gezien, waar hij zich schuil hield. Ze ging naar hem toe en zei: „Je hoeft niet bang te zijn; de kinderen en de Teddy's hebben heusch iets aardigs bedacht!"

„Voor mij?"

„Ja, voor jou; ga maar gerust naar binnen."

Toen trad Charles de kamer binnen; en mijnheer Leverworst vertelde hem dadelijk, dat de kinderen en de beertjes voor hem gevraagd hadden, of hij mocht blijven. Charles was wel erg verrast; zoo iets had hij zeker niet gedacht; van verwondering kon hij eerst niets zeggen. Doodstil bleef hij voor zijn heer en meester staan. Deze gaf hem plotseling een hand en zei alleen maar: „Dus daar blijft het bij; je blijft!"

Plotseling gebeurde er iets vreemds: Charles huilde. De stijve, plechtige Charles huilde als een kind. „Als iemand huilt, moeten we meehuilen," dachten de Teddy's; en in minder dan geen tijd hoorde men in de kamer van den heer Leverworst een vreeselijk gesnik. Zelfs de sloteigenaar kon zijn tranen niet bedwingen.

„Is Charles nu boos?" vroeg Augustje opeens.

„Wel neen!" riep Charles uit. Hij nam het kleine beertje op zijn arm en zei: „Ik ben vreeselijk blij en ik ben jullie ook erg dankbaar!" Zijn gezicht straalde van vreugde. Mijnheer Leverworst stak hem weer een hand toe: „Het scheelde niet veel, of we hadden allebei een groote domheid begaan, Charles; je ziet dat volwassenen ook wel verkeerd handelen!"

„Hoera!" gilde opeens het ondeugende Augustje, „Mijnheer Leverworst heeft ook een groote domheid begaan, net als een Teddy!"

Ze lachten allemaal; en in de algemeene vroolijkheid werden alle slechte humeuren op zij gezet.

Van dit oogenblik af werden Charles en de kinderen en de Teddy's de allerbeste vrienden; en Charles vergat nooit, dat de kinderen en de Teddy's gevraagd hadden, of hij blijven mocht.

XVI

AUGUST GAAT OP REIS

Wie zich bijzonder over de verzoening verheugde, was Zuster Anna. Zij wenschte den heer Leverworst zoo hartelijk geluk, dat deze er heelemaal verlegen van werd. Bij zichzelf dacht hij: „Zuster Anna ziet er zoo lief uit, die zou ik wel altijd om mij heen willen hebben."

„Waarom kijk je zoo vroolijk?" vroeg Augustje aan zijn gastheer.

„Omdat ik Zuster Anna zoo'n lief mensch vind!"

„Waarom vind je haar zoo lief?"

„Omdat zij zoo goed is!"

„Vind je mij dan ook lief?"

Mijnheer Leverworst lachte. „Ben jij dan ook goed?"

„Ja zeker, Charles heeft nog net tegen mij gezegd: „Goede, lieve kerel!""

„Goede, lieve kerel!" Mijnheer Leverworst aaide Augustje over zijn kopje; toen liep hij vroolijk weg, om aan de anderen te vertellen, wat

mijnheer Leverworst gezegd had. Het eerst ging hij Zuster Anna zoeken; maar hij vond haar niet. August liep het heele kasteel door, maar Zuster Anna was nergens te ontdekken.

Eindelijk zei Kees: „Zuster Anna heeft een brief gekregen en daarmee is ze in den tuin gegaan."

August vloog den tuin in en vond inderdaad Zuster Anna bij het priëeltje. Maar... Zuster Anna huilde. Augustje kon zich zoo iets heelemaal niet indenken. Die vroolijke Zuster Anna! Waarom huilde ze?

„Waarom huil je?" vroeg Augustje.

Zuster Anna antwoordde niet. Ze schreide maar steeds door en scheen haar tranen niet te kunnen inhouden. Toen August weer wilde weggaan, nam zij zijn pootje en zei: „Je mag aan niemand zeggen, dat ik gehuild heb!"

Zoo iets moet men echter niet aan een Teddy zeggen. Hij liep dadelijk naar zijn broertjes en vertelde hun, dat Zuster Anna huilde.

„Waarom?" vroeg Boem.

„Daarom; omdat ze huilt!"

„Wat word jij brutaal, August; je moet eens flink afgeranseld worden."

„Dat zal ik aan mijnheer Leverworst vertellen."

De broertjes vonden dat Boem gelijk had; met hun vijven vielen ze op Augustje en gaven hem

een geducht pak slaag. Hij kon zich niet weren tegen vijf beertjes, maar schreeuwen kon hij voor zes; in het heele slot was het te hooren. De vacantiekinderen, het personeel en mijnheer Leverworst kwamen allemaal kijken wat er gebeurde.

Charles zei nu niet meer: „Die vervelende Teddy's!" Hij zei slechts: „Arme Augustje!"

„Hij is zoo brutaal!" schreeuwde Bom woedend uit.

„Wat doet hij dan?"

„Hij geeft brutale antwoorden," zei Boem.

„Ik weet toch niet, waarom Zuster Anna huilt."

Hij had zijn geheim verklapt.

„Huilt Zuster Anna? Waar is ze dan?" vroeg mijnheer Leverworst opgewonden.

„Ze is in den tuin," zei August. „Maar niemand mag weten, dat ze huilt!"

O, Augustje!

Zuster Anna zat nog steeds in den tuin te huilen, toen de heer Leverworst en alle kinderen en alle Teddy's naar haar kwamen kijken.

„Ze huilt nog!" gilde August uit.

Zuster Anna schaamde zich erg; en de heer Leverworst, die dit best merkte, riep uit: „Gaan jullie nu allemaal naar binnen; ik wil even alleen met Zuster Anna spreken."

„Maar u moet haar geen standje geven," zei

Augustje nog.

Toen moest Zuster Anna zelfs lachen over August's vermaning, hoe verdrietig ze ook was.

Wat scheelde haar eigenlijk? De heer Leverworst kreeg alles te hooren. Zuster Anna had bericht gekregen, dat haar moeder erg ziek was en zoo naar haar verlangde.

„Dan moet u er dadelijk heen gaan," zei mijnheer Leverworst.

„Ik moet toch op de kinderen passen!"

„Dat zal ik wel doen; dat kan ik heel goed." Mijnheer Leverworst riep de kinderen; en toen zij kwamen, brachten ze alle Teddy's mee.

„Daar is de heele bende," zei de sloteigenaar. „Nu zullen we eens zien, of het brave kinderen zijn."

„Wij zijn altijd braaf!" riep August uit.

„Dat moet jij noodig zeggen!"

„Mijnheer Leverworst, u moogt me geen standje geven!" Augustje was verontwaardigd en Leverworst lachte.

„Het zal niet gaan," zei Zuster Anna. Maar toen de heer Leverworst aan de kinderen de heele geschiedenis vertelde, riepen ze als uit één mond:

„We zullen heusch gehoorzaam zijn."

„Ik zal wel op de kinderen letten!" verklaarde Boem, als oudste van de Teddy's.

„En wij passen op de beertjes!" antwoordden de kinderen.

„Ik pas op Zuster Anna," zei August plechtig.

„O, jij kleine domoor, hoe wil je dat dan doen?" vroeg Saartje.

„Ik ga mee op reis!"

„Augustje!" Een algemeen gelach weerklonk. Iedereen wilde nog zijn meening zeggen, niemand wachtte op het antwoord van den ander, het was zoo'n gewirwar van stemmen, dat de heer Leverworst heelemaal niet aan het woord kon komen.

Eindelijk riep August zoo luid mogelijk uit: „Mijnheer Leverworst wil, geloof ik, wat zeggen; hij doet ten minste telkens zijn mond open!"

„Maar Augustje," zei Zuster Anna; „waarom ben jij den laatsten tijd zoo brutaal?"

Mijnheer Leverworst deed werkelijk eenige keeren zijn mond wijd open, maar het was om te lachen. August klom heel genoeglijk bij hem op schoot en vroeg met een vleiend stemmetje: „Mag ik meereizen, lieve Mijnheer?"

„Wil je dan van mij weg?"

„Niet voor lang; ik wil alleen maar met Zuster Anna mee, omdat zij anders bang is op reis."

Tot ieders verbazing zei de heer Leverworst toen: „Neemt u hem maar mee, Zuster, dan valt de reis u niet zoo lang."

„Hoera! Ik mag mee!" August duikelde kopje van blijdschap; en zijn broertjes bromden: „Wij willen ook mee!"

„En wie past dan op de kinderen?"

Het was een moeilijk geval. Boem, Bom, Bam, Bem, Biem en August keken elkaar even aan; en toen, daar zij Augustje bijna nooit iets weigeren konden, riepen zij uit: „Laat Augustje maar op reis gaan; wij zullen wel op de kinderen letten!"

De kinderen lachten, dat de kleine Teddy's op hen wilden passen; maar ze waren toch blij, dat de vroolijke diertjes thuis bleven.

August zou dus op reis gaan. Het heele personeel in het slot was er wel verwonderd over; en Zuster Anna maakte zich eenigszins ongerust. Hoe zou dat wel afloopen?

Augustje zelf was dol verrukt. Nog op denzelfden avond zouden ze vertrekken. Zuster Anna had nog een heeleboel te doen; en ieder oogenblik kwam August haar lastig vallen met de een of andere vraag. Of hij in den koffer werd gestopt; of hij onderweg mocht brommen; of hij zou kunnen slapen; of hij aan de menschen mocht zeggen, dat hij kon spreken!

„Neen," antwoordde Zuster Anna opeens; „anders neemt iemand je mee!"

Augustje werd bang; hij holde naar mijnheer

Leverworst en vroeg: „Wat doet u, als iemand mij meeneemt?"

„Dan ga ik huilen!"

August was hier zeer tevreden over. De gedachte alleen, dat mijnheer Leverworst om hem zou kunnen huilen, ontroerde hem zoo, dat hij zelf dadelijk ermee begon. Charles kwam hem troosten en Zuster Anna zei: „Ik neem je niet mee, als je huilt; op reis moet je heel stil zijn!"

„Mag ik geen enkel woordje zeggen?"

„Neen, geen enkel woordje!"

Niet erg prettig! De lust tot reizen ging wel even voorbij. Maar toen hij toch later in het rijtuig zat, riep hij uit: „Hè heerlijk!"

„Verheug je maar niet te veel," waarschuwde mijnheer Leverworst nog.

„Wat gebeurt er dan?"

„Dan val je uit den trein!"

„Dan kom ik zonder Augustje terug!" zei Zuster Anna.

Zuster Anna had echter een grapje willen maken. Boem, Bom, Bam, Bem en Biem namen het voor ernst op en begonnen vreeselijk te huilen.

„Klaar, koetsier!" riep mijnheer Leverworst meteen uit. De paarden trokken aan en weg waren Zuster Anna en Augustje. De Teddy's wilden het

rijtuig naloopen; maar de kinderen hielden hen tegen en zeiden: „Jullie moeten toch op ons passen!" De Teddy's zeiden allerlei leelijke dingen en mijnheer Leverworst riep opeens uit: „Als Zuster Anna dat eens hoorde!"

Och, Zuster Anna! Hoe dikwijls moest de heer Leverworst dat op één dag herhalen. Overal miste men Zuster Anna. De kinderen probeerden wel om zoet te zijn, maar het gelukte lang niet altijd. En wat de Teddy's braaf noemden, vonden gewone menschen erg ondeugend. Daarbij kwam dat mijnheer Leverworst en Charles heelemaal niet gewend waren om met kinderen om te gaan; en dat leer je maar niet zoo ineens. Ook zij misten Zuster Anna den heelen dag door. Hoe vriendelijk en behulpzaam was Zuster Anna altijd geweest!

's Avonds had zij den heer Leverworst voorgelezen; nu wilde Saartje Ditloven haar vervangen. „Zou het gaan?" mompelde mijnheer Leverworst.

Het ging echter niet. Saartje las heel slecht en hakkelig; en ten slotte sliep ze in. Ze vocht wel tegen den slaap; maar ze was niet gewend om laat op te blijven; ze stotterde hoe langer hoe meer; toen viel ze voorover met haar neus op het boek en mijnheer Leverworst zag, dat zijn kleine lectrice was ingeslapen. Als Zuster Anna er maar geweest was!

Mijnheer Leverworst begon te mopperen, hetgeen hij in lang niet gedaan had; Charles mopperde voor de gezelligheid mee; wat was alles vervelend! Ondertusschen reisde Zuster Anna met Augustje naar haar moeder; August beleefde van allerlei.

Hij zat boven in het net en was bang, dat iemand hem mee zou nemen; hij hield zich dood stil. Zuster Anna maakte zich bijna ongerust over den kleinen Teddy en vroeg: „Augustje, scheelt er wat aan?"

„Het is zoo vervelend," antwoordde de ondeugd.

„Wacht," zei Zuster Anna, „ik ga even een kopje koffie drinken; en dan zullen we samen wat spelen."

August vond het goed; hij beloofde goed op de bagage te zullen letten. Toch verstopte hij zich zoo diep mogelijk in zijn hoekje, toen Zuster Anna de coupé verliet.

Een poosje bleef alles stil. Toen verscheen er een dame, die zoekend om zich heen keek. „Hier heb ik toch gezeten," dacht zij bij zichzelf; „maar waar is mijn tasch dan gebleven; ik geloof heusch, dat die gestolen is!"

Toen ontdekte ze opeens het valies van Zuster Anna; denkend, dat het haar eigen koffertje was, begon zij erin te rommelen. Opeens weerklonk er een luide gil.

„Help, help, roovers!"

Wat was er gebeurd?

August was op het hoofd van de dame gesprongen en trok haar vreeselijk aan het haar. Ze schreeuwde moord en brand; ze wist niet wie haar zoo aan het haar trok en dacht op zijn minst, dat zij door roovers overvallen was. Andere passagiers kwamen kijken; en in een ommezien werd er in den trein verteld, dat een dame door iets griezeligs was aangevallen; wat het was wist niemand. Zuster Anna hoorde er natuurlijk ook over spreken; met schrik bedacht zij, dat het wel Augustje kon zijn, die het onheil had aangericht. Vlug liep ze naar haar coupé terug; en zag daar een dame op de bank liggen. De conducteur stond er bij en vroegstreng: „Maar wat deed u dan in deze coupé?"

„Ik moest mijn valies hebben; maar het is weg."

„U zit toch niet in deze coupé; hoe kan uw valies hier dan zijn?"

„Waar zit ik dan?" vroeg de dame verward.

„Hier naast."

„O, dan ben ik in een verkeerde coupé terecht gekomen!"

„Dan zal die juffrouw, aan wie de bagage toebehoort, u wel een beetje gestraft hebben," zei de man.

„Het is wel mijn valies; maar als iemand zich vergist, dan straf ik niet zoo dadelijk." Zuster Anna moest wel even lachen; zij zag August heel angstig in zijn hoekje zitten.

„Neen, zoo ziet die juffrouw er ook niet uit!" Verscheidene stemmen verhieven zich in het voordeel van Zuster Anna; en iedereen dacht, dat de dame voor niets zoo geschreeuwd had.

Zij verdedigde zich; en opeens pakte een der reizigers den kleinen August beet en vroeg: „Was hij het soms?"

„Speelgoed!" zeiden de anderen lachend.

„Precies zulke beertjes," zei toen de conducteur, „hebben een poosje geleden ook in dezen trein gereisd; toen had een man ze bij zich. Maar ik denk, dat de dame met haar haar aan een lampje is blijven hangen; dan is dat echter geen reden,

om zoo erbarmelijk te gillen."

August schrok. Hij had den conducteur herkend; op hun heenreis naar het slot, was hij ook in den trein geweest. Zuster Anna merkte wel, dat het niet heelemaal pluis was; maar zij mengde zich niet in het gesprek.

De conducteur probeerde de dame te kalmeeren, hetgeen hem niet gemakkelijk afging. De dame begon te huilen, omdat niemand gelooven wilde, dat iemand haar aan het haar getrokken had. Het was een lastig geval. Wie weet wat er nog gebeurd zou zijn, als niet net de trein gestopt had.

„U moet uitstappen!" zei de conducteur. Van schrik tuimelde de dame bijna den trein uit. Bij het uitstappen riep ze nog: „En toch heeft er iets op mijn hoofd gezeten!"

De conducteur knikte. „Het kan zijn," mompelde hij. „Ik heb vroeger hooren vertellen, dat er iemand was, die zoo graag levende Teddy's wilde hebben; dan zullen er toch wel eenige bestaan, dunkt mij." Hij keek August met een schuin oog aan.

Zuster Anna schrok; zij stopte haar kleinen reisgezel gauw in een koffertje; ze was bang, dat hij zich zou verraden. Het had dan ook niet veel gescheeld. De conducteur hield een oogje in het

zeil; en toen Zuster Anna weer alleen in de coupé was, fluisterde zij met August, om hem in zijn eenzame schuilplaats gerust te stellen.

Opeens kwam de conducteur weer terug en vroeg norsch: „Met wie spreekt u toch aldoor?"

„Ik kan toch in mezelf spreken, als ik alleen ben." Zuster Anna werd verlegen; vlug bedekte ze het bewuste koffertje met haar mantel. De conducteur ging mopperend weg, maar bleef toch in de buurt van Zuster Anna's coupé, om op te letten. Zoo durfden de reizigers niet meer met elkaar te praten. Het was erg vervelend; en de heele reis duurde daardoor ook nogal lang. Zuster Anna zat steeds in angst, dat iemand Augustje ontdekken zou. En ze had den heer Leverworst toch beloofd, het kleine beertje weer gezond en wel terug te brengen. August was heelemaal niet tevreden, dat hij aldoor in het valiesje moest zitten; hij wilde een beetje pret hebben; maar Zuster Anna was niet te vermurwen.

En wat vond Augustje het vervelend, toen ze eenmaal het dorp bereikt hadden, waar Zuster Anna's moeder woonde. Deze was wel erg ziek. Ze verheugde zich buitengewoon over de komst van haar dochter; maar Augustje kon zij niet waardeeren; voor het eerst van zijn leven ontmoette de kleine schelm iemand, die niet om hem lachte.

Hij vond het erg vreemd; en verlangde elken dag meer naar zijn broertjes en het kasteel terug. Arme Augustje had heimwee. Zelfs mijnheer Leverworst en Charles vond hij lang zoo vervelend niet als de oude dame, die niet lachen kon.

De uren verliepen traag; en eindelijk brak de dag aan, waarop August naar het kasteel terug zou gaan. Wat was hij blij!

„Nu gaan jullie weg en ik moet weer alleen achterblijven," zei de oude dame met een treurige stem. August had toen medelijden met haar en zei: „Gaat u dan met ons mee!"

„Dat kan niet; wat zou mijnheer Leverworst wel van zoo'n onverwachte gast zeggen!"

„Mijnheer Leverworst kan u best vragen, om ook op zijn kasteel te komen; er zijn zooveel kamers."

August vond altijd, dat mijnheer Leverworst wel de halve wereld kon uitnoodigen; omdat er zooveel ruimte was in het slot.

Maar Zuster Anna beweerde, dat August te veel van zijn gastheer verlangde. „Ik zal het hem toch zeggen," zei August. Alhoewel Zuster Anna hem verbood, er over te spreken, zette de kleine vlegel een gezicht, alsof hij zeggen wilde: „Ik doe het lekker toch!"

Den volgenden dag vertrokken zij. August werd

in een zak gestopt, zoodat hij geen kattekwaad kon uitvoeren.

Het was heel vervelend. Hij had zoo graag zich vrij willen bewegen, maar Zuster Anna vertelde hem allerlei vreeselijke verhalen over conducteurs, die ontzettend boos konden worden.

Augustje werd heusch bang. Een poosje hield hij zich heel rustig; hij bewoog zich niet; maar toen keerde plotseling de overmoed weer terug, en hij begon te brommen.

„O, hemel," riep een dame uit; „wat is dat?"

Tot Augustje's groote verbazing antwoordde Zuster Anna: „Dat doet mijn Teddy!"

„Een Teddy, verbeeld je eens; een Teddy die bromt!"

De dame was erg verwonderd en dacht zeker, dat het een nieuw soort speelgoed was.

„Kan hij dat zoo maar vanzelf?" vroeg een andere reizigster.

„Ja," antwoordde Zuster Anna; verder zweeg zij.

„Als dat gebrom u niet stoort, dan vindt u het zeker ook wel goed, als ik ga slapen; ik snurk namelijk nogal erg."

„Dat hindert mij in het geheel niet," antwoordde Zuster Anna goedig.

De dame ging gemakkelijk zitten en sliep spoe-

dig in. August bromde zoo hard hij kon; het hielp niets; het gesnurk overstemde alles.

Juist toen August een beetje wilde gaan praten, kwam de conducteur. Hij was zoo bang voor hem, dat hij verder zweeg en door de stilte, alleen onderbroken door het gesnurk, sliep hij ook gauw in.

Opeens nam Zuster Anna hem uit den zak en zei: „Hè, hè, we zijn er! Ik zie mijnheer Leverworst al staan!"

XVII

EIND GOED, AL GOED

Voordat mijnheer Leverworst Augustje van het station ging halen, had hij een goeden dag gehad; de vacantiekinderen, zijn neefjes en nichtjes waren bijzonder aardig geweest; en de kinderen van den tuinman waren ook komen spelen; alles was op rolletjes gegaan.

Maar wat hadden de kinderen hem in al die dagen veel gevraagd: of Gilles zijn blauwe broek moest aantrekken; of Gonda haar roode jurk aan moest, of Rutger moest gorgelen. Zoo ging het den heelen dag door; bij alles miste hij Zuster Anna. Hij was dan ook wat blij, toen zij eindelijk weer terug kwam. Maar wel zei hij nog: „Nooit meer vacantiekinderen in mijn huis!"

De kinderen hoorden dezen uitroep van hun gastheer; de Teddy's, die er ook bij waren, antwoordden hem dadelijk: „De vacantiekinderen moeten voor altijd blijven!"

Mijnheer Leverworst werd boos; hij was plot-

seling in zoo'n slecht humeur, dat zelfs Augustje er niet in slaagde, hem aan het lachen te maken. Dat kwam alleen, omdat de Teddy's wilden, dat de kinderen voor altijd op het kasteel zouden blijven.

Arme kinderen! wat zouden ze graag gebleven zijn!

„Moeten we nu gauw weg?" vroeg Saartje Ditloven.

„Als de vacantie om is!"

„Die is bijna om."

Zuster Anna hoorde natuurlijk ook over het heele geval spreken; en zij zei, dat het heusch wel erg onbescheiden zou zijn, om van den heer Leverworst te verlangen, dat hij de kinderen voor goed bij zich zou houden. Het kostte toch een massa geld, tijd en zorgen; zoo eenvoudig was dat niet.

De Teddy's hadden niet het minste idee van geld. Ze wisten alleen, dat er bij Pimmely's grootvader nooit geld geweest was; maar mijnheer Leverworst was toch rijk.

„Hij is gierig!" zeiden de Teddy's. Ofschoon ze niet goed wisten, wat dat beteekende. Zij waren echter heel veel van de vacantiekinderen gaan houden en wilden niet van hen scheiden. En... wat Teddy's eenmaal willen, dat krijgen ze meestal!

De dagen verliepen; en ze waren op het slot allemaal even prettig, vonden de kinderen. Kees kreeg langzamerhand genoeg van de heele bende; en toen Anton en Rutger op een goeden dag in de braamstruiken waren gevallen, zei hij: „Het wordt tijd, dat jullie weer vertrekken!" Somber stonden de kinderen te kijken en klaagden aan de Teddy's hun nood.

Mijnheer Leverworst ergerde zich een beetje aan de kinderen, aan de Teddy's en aan zijn neefjes en nichtjes, omdat ze allemaal zoo goed met elkaar opschoten; en omdat hij buiten alles gehouden werd. Hij voelde zich eenzaam.

Zuster Anna was altijd in de beste stemming; wat er ook gebeurde, haar stem was altijd zacht en vriendelijk. Mijnheer Leverworst moest dikwijls aan zijn moeder denken, als hij haar stem hoorde.

Wat Teddy's nu eenmaal willen, dat krijgen ze ook meestal gedaan. En de Teddy's wilden, dat de vacantiekinderen op het slot bleven.

Op een goeden dag zei Charles: „Dus nu gaan ze gauw weg!"

„Ze gaan niet weg!" zei August.

„Ze gaan wel!"

„Zullen we wedden?"

„Om wat?" Het was niet gemakkelijk, om met

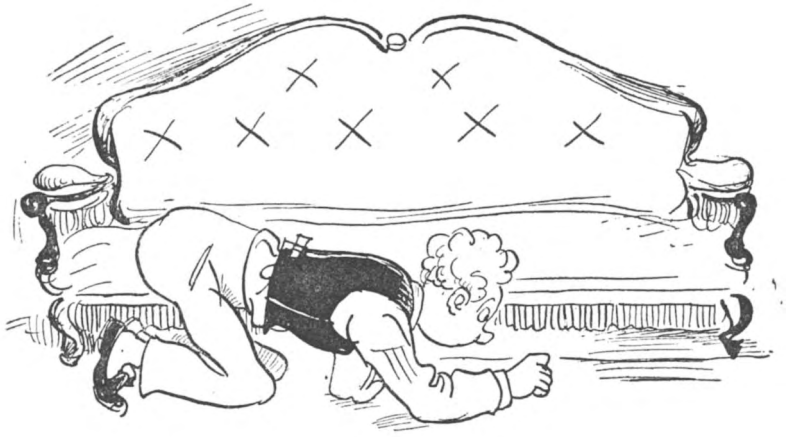

de Teddy's te wedden; alles wat Charles hun voorstelde, werd afgekeurd. Eindelijk zei hij: „Als ik de weddenschap win, moeten jullie allerlei grapjes voor mij vertoonen."

„En als wij winnen, moet jij voor ons kopje duikelen!" schreeuwde August opgewonden.

Toen mijnheer Leverworst 's middags thee dronk, kwam Kees opeens zeggen, dat de Teddy's weg waren.

„Waar zijn ze?"

„Dat weet ik juist niet; ze zijn weg!" antwoordde Kees. „De kinderen zijn er vreeselijk verdrietig over."

„We gaan dadelijk zoeken!" zei mijnheer Leverworst boos. En door het heele kasteel werd ijverig gezocht; geen kast bleef dicht. Kees keek onder elke divan, de huishoudster keek in elke pan,

Charles zocht in de verstelmand van Zuster Anna, de kinderen haalden hun koffers ondersteboven, nergens waren de zes broertjes te vinden.

Toen Charles eindelijk naar bed wilde gaan, vond hij daar de verloren schapen terug. „Zijn jullie daar?" vroeg Charles verbaasd.

„Daar zijn wij!"

„Waar waren jullie toch?"

„We waren verdwaald in het slot en zijn toen eindelijk maar hier in bed gekropen!"

Charles geloofde niets van al die verhalen; hij haalde zijn schouders op en ging den heer Leverworst vertellen, dat de Teddy's terecht waren. Hij was juist op het punt van inslapen; en werd nu boos, dat Charles hem kwam storen. „De Teddy's en de kinderen erbij kunnen voor mijn part naar de maan loopen, als ik mijn rust maar weer terug krijg!"

De Teddy's waren Charles nageloopen. „O, best!" riepen ze uit; „dan gaan we naar Pimmely terug, of naar de kleine Leverworstjes; die houden tenminste van ons; die zijn niet altijd zoo kwaad als u. Niemand houdt toch van u!"

Mijnheer Leverworst voelde een priem in zijn hart; het was waar, niemand mocht hem graag lijden. Van ergernis sliep hij den ganschen nacht niet. De Teddy's waren ook boos. Zij hadden zich

heel wat voorgesteld van hun plotselinge vlucht. Ze hadden gedacht, dat hun gastheer zoo blij zou zijn over hun terugkomst, dat hij van vreugde zou uitroepen: „Jullie moogt een wensch doen!" en dan zouden ze gezegd hebben: „De kinderen moeten hier blijven." Nu had mijnheer Leverworst echter niet over wenschen gesproken, alleen maar heel boos gekeken. De Teddy's waren zoo teleurgesteld over het mislukken van hun plannetje, dat ze tranen met tuiten huilden; het was een geschreeuw van belang, al het personeel kwam kijken, alleen mijnheer Leverworst bleef weg; een tweede teleurstelling voor de arme beertjes. Ze waren niet te kalmeeren, hoe zeer Zuster Anna zich ook uitsloofde.

Eindelijk gilde Augustje uit: „Mijnheer Leverworst móet komen!"

Deze bleef echter waar hij was, omdat hij vermoedde wat de Teddy's wilden. Als zij werkelijk hun wil wilden doordrijven, dan kwamen er altijd tranen bij te pas.

Na heel veel moeite slaagde Zuster Anna er eindelijk in, om de Teddy's weer naar bed te brengen. Het huilen verminderde, en de beertjes klaagden nog over de slechte behandeling, die zij hier kregen.

Maar toen werd Zuster Anna boos: „Jullie zijn

schandelijk ondankbaar! Hoe durven jullie te spreken over slechte behandeling! Je hebt het hier uitstekend; en ook de kinderen zijn heel goed verzorgd. Maar hoe kan iemand nu zes kinderen opeens aannemen? Er is niet eens een vrouw, die voor hen zou zorgen!"

„Laat mijnheer Leverworst dan met u trouwen!" riep August uit.

„Of met de huishoudster, die is ook zoo goed," zei Boem.

„Hoera!" gilden de Teddy's; „Mijnheer moet met Janna trouwen en dan de kinderen bij zich houden!"

„Niet zoo gillen! Mijnheer Leverworst is hier naast; hij kan alles hooren!"

„Hij is toch doof!"

Maar zoo doof was mijnheer Leverworst niet; dat wisten de schelmen heel goed. Hij hoorde alles wat er gezegd werd; en bij zichzelf zei hij: „Domme Teddy's, denken jullie heusch, dat ik met de huishoudster zou willen trouwen? Echt weer iets voor zulke diertjes, om zoo iets te bedenken! Neen, dan trouw ik liever met Zuster Anna!"

Mijnheer Leverworst kon niet inslapen; den heelen nacht moest hij denken aan wat de Teddy's gezegd hadden. Niemand hield van hem, dat wist hij wel. Ook zijn broer niet; en zijn neven en nich-

ten evenmin. Ze waren zoo van elkaar vervreemd, omdat ze zoo lang van elkaar gescheiden geweest waren. Als hij ziek werd, zou er ook niemand zijn, die hem zou verzorgen. Als hij een vrouw had, dan zou alles veel prettiger zijn. Maar zes kinderen aannemen, lieve hemel! hoe konden de beertjes zich zoo iets in het hoofd halen?

Hij dacht toen aan de kinderen: Daar waren Rutger en Gonda Muizelaar, zij woonden bij een oude tante; zij hadden het niet slecht, maar de oude vrouw was erg oud en kon elk oogenblik sterven; de kinderen zouden dan van elkaar gescheiden worden, omdat ze naar verschillende weeshuizen zouden worden gezonden. Dan had je nog Saartje Ditloven en Gilles Holt; die waren bij vreemden in huis en kregen altijd standjes; maar het ergste waren Niesje en Anton Burg eraan toe; ze hadden een heel akeligen oom, die hun meer slaag dan eten gaf.

„Je wordt er naar van," had Zuster Anna tegen hem gezegd, „als je denkt, wat die kinderen allemaal te doorstaan hebben."

Door al deze gedachten werd mijnheer Leverworst opeens een heel ander mensch; den volgenden dag toonde hij dadelijk, dat hij toch ook een goed hart had.

De Teddy's keken hem eerst heel verwonderd

aan en toen riep Augustje uit: „Wat ziet u er vandaag lief uit, mijnheer Leverworst!"

„Hoe dan?"

„Zoo goed!" zei Bom en Biem fluisterde: „Ik zou zooveel van u kunnen houden!"

„Willen jullie dan niet van me houden?" vroeg de heer Leverworst.

„Dat doen we toch al!" zeiden de beertjes.

„Ik dacht, dat jullie mij niet konden uitstaan!"

„Dat was maar een grapje!" August nestelde zich vertrouwelijk in de armen van mijnheer Leverworst; en eindelijk zei deze dan toch: „Wat zouden jullie nu eens graag willen hebben?"

„Dat de vacantiekinderen voor goed hier blijven!" riepen alle Teddy's als in een koor.

„En Pimmely?"

„O, Pimmely is weer heelemaal beter; en die kan best bij zijn grootvader blijven, zoo lang deze nog leeft."

„Willen jullie dan niet naar hem terug?"

„Neen, we blijven bij u!"

Zoo gebeurde het ook. De vacantiekinderen bleven op het kasteel; en mijnheer Leverworst trouwde werkelijk met Zuster Anna, die een allerliefste moeder was voor de kinderen. De kleine Leverworstjes waren ook bijzonder ingenomen met al hun nieuwe neefjes en nichtjes.

De Teddy's bleven ook wonen op het slot. Elk jaar mocht Pimmely bij hen komen logeeren; en zoo was alles naar ieders genoegen geschikt.

Als de Teddy's ook tegenwoordig nog genoeg levenselixer in hun zielekastje hebben, dan zullen ze zeker nog net even vroolijk zijn als altijd.

Mijnheer Leverworst is ook nog steeds erg verrukt en zegt dikwijls: „Al mijn geluk heb ik aan de Teddy's te danken!"

INHOUD

I. Verkocht 5
II. In den trein 16
III. Op het kasteel 28
IV. August 39
V. De avonturen van de andere beertjes .. 52
VI. Na middernacht 65
VII. Wat den heer Leverworst op zijn wandeling overkwam 75
VIII. De Leverworstjes 87
IX. Het schilderij 101
X. Verzoening 113
XI. Veel bezoek 130
XII. De speelkameraadjes 144
XIII. Mijnheer Leverworst wil goed zijn..... 153
XIV. Kattekwaad 167
XV. Charles 177
XVI. August gaat op reis 188
XVII. Eind goed, al goed 204

EEN VROOLIJK BOEK
VOOR IEDER KIND

HET TEDDYBOEK

DOOR

JOSEPHINE SIEBE

Prijs in prachtband f 2.50

In de zeer fraaie en fleurige uitvoering is dit een boek om te stelen.

Nieuwe Rotterd. Crt.

Dit boek is echte vroolijke kinderlectuur! Wat heeft ten Harmsen van der Beek dit alles vroolijk en kostelijk geïllustreerd!

Haarlem's Dagblad

Een leuk en aardig boek, dat bovendien fraai uitgevoerd is en een mooi bezit vormt in een kinderboekerij.

Twentsch Zondagsblad

Van het eerste oogenblik, waarop Freddy kennis maakt met de Teddy's tot op het laatste — het hartroerende bezoek bij Pimmely — is het boek boeiend en onderhoudend. Moge het in menige kinderkamer een welkome gast zijn!

Nieuwe Hoornsche Crt.

Alom in den boekhandel verkrijgbaar

Uitgave van
Van Holkema & Warendorf's Uitgevers-Mij. - Amsterdam

Wie zijn kinderen eens verrassen wil met echt origineelen humor en vroolijke fantasie, geve hen de boeken van

De Avonturen van Harlekijntje

door Josephine Siebe

Harlekijntje op reis
Harlekijntje op Kasteel Hemelhoog
Harlekijntje in de stad
Harlekijntje in Zwitserland
Harlekijntje op het Jan Klaassen Eiland
Harlekijntje is weer terug!

Prijs per deel in prachtband f 2.50
Elk deel vormt een afzonderlijk geheel

Het is gelukkig voor de ouders, dat er een vervolg wordt beloofd op *Harlekijntje op reis*, waarin de verdere avonturen van Harlekijntje, Rosemarie en Michieltje verteld zullen worden; anders zouden zij vast iedere maand het reisverhaal weer moeten voorlezen.

Het Vaderland

De dwaze geschiedenis van het levend geworden Harlekijntje wordt in *Harlekijntje op Kasteel Hemelhoog* voortgezet. De kinderen zullen in het grappige fantastische boek veel plezier hebben.

Het Centrum

Het is bijna overbodig, dit boek, *Harlekijntje in de stad*, nog te prijzen na zijn beide voorgangers over dezelfde koddige Jan Klaassen-figuur; we wachten al weer met smart op het vierde deel.

Het Kind

Welnu, de kinderen zullen van alle dwaze grappen en grillen van *Harlekijntje in Zwitserland* genieten. Laat ze maar eens hartelijk zich verkneuteren over de avonturen en streken van het dwaze manneke.

Timotheus

Harlekijntje op het Jan Klaassen Eiland is een echt vroolijke geschiedenis en versierd met leuke plaatjes, die een goeden invloed op het kindergemoed uitoefenen. Alle kinderen zijn dol op Harlekijntje.

Nieuwe Hoornsche Crt.

De illustraties van Ten Harmsen van der Beek zijn kostelijk.

Haarlem's Dagblad

Alom in den boekhandel verkrijgbaar

Uitgaven van:

Van Holkema & Warendorf's Uitgevers-Mij. - Amsterdam